

Tri Huyện Bị Ép Lấy Chồng

Contents

Tri Huyện Bị Ép Lấy Chồng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	39
7. Chương 7	45
8. Chương 8	53
9. Chương 9	62
10. Chương 10	69

Tri Huyện Bị Ép Lấy Chồng

Giới thiệu

Trời cao đổ kị anh tài! Đệ đệ thật vất vả đậu Tiến sĩ, trên đường hồi hương tể tử mắc bệnh thân vor

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tri-huyen-bi-ep-lay-chong>

1. Chương 1

Mỹ thiếu niên trong truyền thuyết đến đây? ı

Lam Điền huyện, sự gia huyện nha Hà Nhất Vần nhảy dựng lên.

Thời gian tri hoàn đã lâu, Huyện thái gia cuối cùng cũng đến nhậm chức, vốn định thông minh một tí, dẫn theo mọi người cùng nhau cung nghênh đại giá, để cho tân Huyện thái gia được vui, bây giờ đầu mục A Thăng đến thông báo, nói Huyện thái gia đã đến huyện nha, hân nhin không được chán nản, mắng to.

“ Không phải ta đã bảo người nhất định phải phải người canh giữ đợi ở ngoài thành sao? Có sao người đến huyện nha mới biết được? Thế này thật là thất lễ.”

“Tôi có nha!” A Thắng vừa đi vừa kêu oan, “Chờ một chút ngài xem thì biết.”

Đến huyện nha, trông thấy xe ngựa vừa cũ, lại vừa nhỏ, vừa nhìn đã hiểu, khó trách bọn A Thắng sơ suất, ai cũng không thể tưởng tượng được ngồi trong cái xe ngựa nhỏ đơn giản này đường đường là thất phẩm Huyện lệnh, ai, xem ra đến đây là một Huyện thái gia nghèo kiệt xác, sau này đừng nghĩ moi được cái gì béo bở.

Tiến vào công đường, chỉ thấy người hầu, trực ban, bọn nha dịch không thiếu tên nào đang vây quanh chúc mừng một người trẻ tuổi, mỗi người mặt mày hớn hờ linh bạc thường, vui vẻ hoan nghênh quan mới tới nhậm chức.

“Tại hạ là sư gia Hà Nhất Vấn, xin thỉnh an đại nhân , không biết đại nhân giá lâm, không tiếp đón từ xa, mong đại nhân thứ lỗi.” Hà Nhất Vấn lạy dài hành lễ, A Thắng cũng làm theo.

A Thắng tò mò đánh giá người chưa tới đã nghe đồn tên Huyện lệnh Giang Thanh Mặc này, vừa nhìn, cái miệng vốn đã lớn nay càng há ra to hơn cả cửa thành.

Thiếu niên chậm rãi xoay người lại, mái tóc đen tuyền búi đơn giản, thật dài nhẹ nhàng rủ xuống vai, tư thái cực kỳ ưu nhã, độ mười bảy, tám tuổi gương mặt tuấn tú thanh khiết như ngọc, đôi mắt đen trong vắt chói lọi như sao, tuy áo bào màu xanh trên người có hơi cũ nhưng cũng không tổn hại tới cử chỉ nhẹ nhàng phong độ của hắn.

Từ lúc trước đã có tin tức từ kinh truyền đến, nghe nói người lần này phái tới Lam Điền huyện làm Huyện thái gia, Giang Thanh Mặc chẳng những giỏi văn chương, ngoại hình lại tuấn tú, rất được cấp trên ưu ái, được coi là mỹ thiếu niên xinh đẹp như gió xuân.

Hà Nhất Vấn coi như là người từng trải sự đời, ngay cả hắn cũng không nhận được muồn tán thưởng một tiếng; lời đồn quả nhiên không sai.

“Một chút lễ gặp mặt, sau này xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn.” Giang Thanh Mặc khẽ khom người, đưa bao lì xì thưởng cho hai người tới sau.

Hà Nhất Vấn ở trong tay áo vụng trộm ước lượng sức nặng của ngân lượng , quả nhiên ít ỏi, bất quá cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là tuổi còn nhỏ mà biết đút lót trên dưới, không tệ, không tệ, là đứa trẻ biết lý lẽ, hần thích.

Sư gia yên tâm một chút, đôi mắt hí đạo qua một vòng trong công đường, trước mắt ngoại trừ Huyện lệnh, chỉ có một đồng tử ước chừng mười lăm tuổi cùng một trung niên phu nhân.

Giang Thanh Mặc hiểu ý cười, cao giọng nói: “Sơ xuất sĩ đồ, cái muốn học còn rất nhiều, mời sư gia tiếp tục lưu lại làm việc, hết thầy người trong huyện nha ta giữ lại toàn bộ, xin mọi người đừng lo lắng.”

“Đa tạ đại nhân, tiểu nhân nguyện cúc cung tận tụy, chết không từ nan.” Hai mắt Hà Nhất Vấn cười híp lại thành một đường thẳng tắp, hần chính là đang lo lắng Huyện thái gia mang theo nhân mã của mình đến nhậm chức, đến lúc đó ”tiền” sư gia là hần chỉ sợ cơ hội kiếm miếng cơm ăn cũng bị mất, cuối cùng cũng yên tâm rồi.

“Đừng chết, sư gia chết, tại hạ sẽ rất đau đầu đấy.” Giang Thanh Mặc cười nhạt trả lời, trong lòng len lén thở phào nhẹ nhõm, may mà huyện nha không có nhân vật nào khó chơi.

Sư gia cùng bộ đầu lễ phép vấn an Giang lão phu nhân, tiểu thư đồng Mễ Bối cũng cung kính bái kiến hai bên văn võ huyện nha đằng hoàng.

Hà Nhất Vấn tự tiện nhìn mặt thừa chuyện, thấy Giang lão phu nhân vẻ mặt mỗi mệ, lập tức phân phó vài nha dịch hỗ trợ vận chuyển hành lý, đuổi những người khác trở lại cương vị công tác.

Giang Thanh Mặc hiểu thuận nâng mẫu thân, đoàn người dưới sự dẫn dắt của sư gia tiến vào nội nha(nội nha là nhà trong, nơi ở của quan và gia quyến), sư gia vừa đi vừa giới thiệu tình hình huyện nha.

“Bên này là Tiểu Hoa sảnh, tiền nhiệm Huyện thái gia lấy tên phong nhã, gọi là Yêu Nguyệt thảo đường .”

Giang Thanh Mặc cùng Mễ Bối đưa mắt nhìn nhau, nhin không được phì cười, mái nhà lủng một lỗ lớn, đương nhiên có thể nâng chén mời Minh Nguyệt; ngói chồng chất đầy cỏ dại, quả nhiên là xứng với chữ thảo đường.

Kỳ thật Lam Điền huyện nha này ngoại trừ công đường phía trước còn duy trì được không tệ, vào trong, không khó phát hiện khắp nơi đầy dấu vết thiếu tu sửa lâu năm, Hà Nhất Vấn thuận miệng nói ra vài chỗ nghiêm trọng cần tu sửa.

“Ngày mai nô tài sẽ tìm công nhân đến chỉnh đốn.”

Ông mẫu biểu cảm lúng túng, từ Tứ Xuyên đến Lam Điền trên đường đi tốn không ít tiền, lại mới đứt lót, ngân lượng còn thừa trong túi tiền không nhiều lắm, cũng còn chưa lấy được bổng lộc, nào có tiền sửa chữa phòng ở?

“Không vội, như vậy cũng có phong vị, chờ thêm một hồi hẵng nói sau.” Giang Thanh Mặc cười đi qua.

Từ xe ngựa nhỏ giản tiện đến hành lý đơn giản cho thấy tân nhiệm Huyện thái gia cũng không dư dả, bắt quá xem như giúp đỡ cấp trên, Hà Nhất Vấn quyết định giúp đỡ hần một chút, tiến đến bên cạnh hần, thấp giọng nói chuyện.

“Hai ngày nữa nô tài tìm một tiểu nha đầu tới hầu hạ lão phu nhân, đại nhân không cần lo lắng vấn đề tiền bạc, ta cam đoan tìm một đứa vừa nhu thuận lại rẻ. Phòng ở có thể chậm rãi tu sửa, chính là trong huyện nha không có nha đầu quét dọn, nấu cơm, chẳng những không thuận tiện, cũng rất mất thể diện, truyền đi không dễ nghe.”

“Toàn bộ xin trông cậy vào sư gia.”

Giang Thanh Mặc ngại ngùng cười cười. Ai nói làm quan cam đoan phát tài? ! Còn chưa thấy bổng lộc đã muốn tan hết gia tài, những ngày tiếp theo chỉ có thể gặm bánh bao rồi.

Sau khi an trí tốt ấu thân, Giang Thanh Mặc theo sư gia đến thư phòng phía sau nhà chính, chỉ thấy trên bàn, trên kệ chất đầy công văn chưa xử lý.

“Nhiều như thế? !”

” Trước khi tiền nhiệm Huyện thái gia cáo lão hồi hương đã không quản lý sự vụ rồi, hơn nữa đại nhân ngài lại tới muộn, lẽ ra còn nhiều hơn.”

Mặc dầu tân Huyện lệnh là minh khoa tiến sĩ, nhưng chung quy tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm quá non, lúc này hần cần phải có một sư gia phụ tá kinh nghiệm phong phú như mình mới được. Hà Nhất Vấn đột nhiên tìm được giá trị tồn tại trọng đại của mình, trong nội tâm lập tức nhiệt huyết sôi trào.

“Đại nhân vừa mới đến, để tiểu nhân giúp ngài cùng chỉnh lý lại a.”

”Giang huynh ——”

Một tiếng kêu sang sảng từ đình viện truyền đến, Giang Thanh Mặc ngẩng đầu nhìn lại.

Người nọ tới thật nhanh, “Bá” một tiếng liền đi tới cửa sổ phía trước thư phòng, nhanh nhẹn phóng qua bệ cửa sổ nhảy vào thư phòng, ôm lấy đầu vai Giang Thanh Mặc, thần sắc vui sướng như là xa quê gặp bạn cũ.

“Giang huynh, huynh đã đến rồi, cuối cùng huynh cũng đến đây, ta đợi lâu muốn chết.”

“Huynh. Chờ ta? !”

Hai mắt Giang Thanh Mặc mở to, nghi hoặc nhìn người trước mắt, tuổi không sai biệt lắm khoảng mười chín, dưới hai hàng lông mày là đôi phượng nhãn trong suốt long lanh có thần, dưới sống mũi thẳng tắp là hai phiến bạc môi ôn nhuận đang mỉm cười, bả vai rộng lớn vận trường bào đỏ có hoa văn nhàn nhạt, thoát nhìn anh tuấn đẹp trai, trên đai lưng mang theo đoản kiếm chuôi vàng cùng bao dẹt vàng, vừa nhìn đã biết xuất thân không tầm thường.

Người này là ai vậy? Hần nhận biết ta sao? Giang Thanh Mặc cố gắng suy nghĩ, nhất thời quên mất cái tay đang khoác lên trên vai mình. Đôi mắt sư gia sáng lên, hai mỹ nam tử sống vai mà đứng trước mắt, một người văn tú, một kẻ oai hùng, lập tức làm cho huyện nha đơn sơ bỗng nhiên sáng chói, vốn cho rằng

tân quan chỉ là một thư sinh đọc sách thanh bần, không nghĩ tới hần và Mộ Thiên Tú lại có giao tình như thế, vậy là ổn thỏa rồi. Hà Nhất Vần vui mừng khôn xiết.

“Thì ra Thị Lang đại nhân đã sớm quen biết đại nhân nhà chúng ta, vậy thì thật là tốt quá.”

“Thị Lang đại nhân là gọi cho xuôi tai, ta chỉ là kẻ hữu danh vô thật, một võ quan chuyện gì cũng không trông nom, vẫn là không so được với Giang huynh là thất phẩm Huyện lệnh thực quyền.” Mộ Thiên Tú không đồng ý mà cười khê.

“Ngài quá khách khí rồi, ngài chính là thân đệ đệ của Tuyên thành Quận Vương, quan tứ phẩm Thị Lang đại nhân, đại nhân nhà chúng tôi có ngài giúp đỡ, cuộc sống sau này có thể yên tâm rồi a.”

Cái gọi là Quận Vương chỉ kém một chút so với tước vị nhất đẳng là thân vương, có thể nói là vinh dự cao nhất cho đại thần khác họ, người này địa vị cao như thế? ! Giang Thanh Mặc âm thầm cả kinh, đôi mắt đen tròn trũng lên càng tròn càng lớn. Mộ Thiên Tú hơi nhíu mày kiếm, buồn bực nhìn Giang Thanh Mặc.

Tiểu tử này phản ứng như vậy là sao? Về mặt không quen biết, từ lúc gặp mặt đến bây giờ chưa nói tiếng nào, thật sự là quá kì quái.

“Đi? Giang huynh, sao hình như huynh teo lại rồi?” Mộ Thiên Tú vén ống tay áo của hần, bắt chặt lấy cánh tay mảnh khảnh, “Ông trời của ta ơi, gầy chỉ còn da bọc xương.”

“Nói chuyện bằng lời, tại sao động tay động chân? Cái tên lỗ mãng này” Giang Thanh Mặc tức giận rút tay về, đẩy cái tên không có việc gì cũng bám sát lấy người ta ra, giận sao mình phản ứng chậm như thế, vừa kéo ống tay áo vừa nhíu mày trách móc.

Ha, cuối cùng cũng có phản ứng rồi! Khóe miệng Mộ Thiên Tú hiện ra một nụ cười tinh quái.

Ở bên trong nha môn loay hoay một hồi, tiểu thư đồng Mễ Bối tranh thủ bưng trà tới, vừa tiến thư phòng, hần liền như gặp quỷ kêu lên thảm thiết.

“Thị Lang đại nhân? ! Ngài, ngài, ngài sao lại ở chỗ này? !”

“Tiểu Mễ, thiếu gia nhà người giả ngu, người mau giúp hần tỉnh táo lại.”

Không cần đến mời, Mộ Thiên Tú tự nhiên cầm lấy khay trà trên tay tiểu thư đồng, ngồi xuống ghé bên dưới cửa sổ, ung dung thưởng trà.

Mễ Bối vội vàng chụp Giang Thanh Mặc kéo đến góc rất xa, dùng khay che mặt, thấp giọng nói chuyện.

“Nguy rồi, nguy rồi, hần là tìm đến điều tra. Rốt cuộc cậu nhà làm sao mà kết bạn với hần nô tài cũng không rõ lắm, tóm lại, tại bữa tiệc thi đậu tiến sĩ hần và thiếu gia rất ăn ý với nhau, mãi cho đến trước khi chúng ta rời đi kinh thành, hần không có việc gì làm sẽ tìm chúng ta náo loạn, thiếu gia cũng hết cách với hần.” Oa oa mới tới chưa được nửa ngày, hết kẻ vai sát cánh, lại còn sờ tay. Giang Thanh Mặc càng nghĩ càng cảm thấy thiệt thòi, hai má tức giận đến phình lên.

“Tiểu. thiếu gia, hiện tại nên làm sao đây?” Mễ Bối lo lắng hỏi.

“Chớ khẩn trương, ta biết cần phải làm sao rồi.” Giang Thanh Mặc vỗ vỗ vai căng cứng của tiểu thư đồng, xoay người đi đến trước mặt Mộ Thiên Tú, không may che dấu sự không hài lòng trong giọng nói, “Thị Lang đại nhân đặc biệt từ kinh thành đi tới loại địa phương nhỏ này, không biết có gì chỉ giáo?”

Hà Nhất Vần hơi sững sốt. Bọn họ rốt cuộc là quen, hay là không quen? ‘Đại nhân không biết sao? Thị Lang đại nhân sẽ ở biệt thự bên cạnh Lam Xuyên, có việc mới quay về kinh.’

“Huynh ở đây? !” Có nghĩa sau này bất cứ lúc nào cũng có thể chạm mặt cái tên lỗ mãng này? Thật là đáng sợ! Giang Thanh Mặc cùng Mễ Bối nhìn nhau, trực giác đại sự không ổn.

Sở dĩ trước đó không nói, chính là muốn nhìn cái vẻ mặt thú vị này, Mộ Thiên Tú vui vẻ cười to.

“Lam Điền thật sự là địa phương tốt, không xa kinh thành, cũng gần núi sông tươi đẹp, dân chúng chất phác, ta mới nhờ cậy bằng hữu đưa Giang huynh tới trúm vào cái chỗ tốt này.”

“Huynh.huynh nhờ bằng hữu điều ta đến đây?”

“Không cần cảm ơn ta, sau này chúng ta chính là hàng xóm tốt rồi, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Nhìn bộ dạng hần tự đắc, thần sắc ra vẻ thông minh, Giang Thanh Mặc không khỏi tròn tròn mắt.

Phẩm vị cao, không có ai quản lý; chỗ dựa vững chắc, đừng không nổi, vừa mới đến đã làm loạn, ai muốn loại hàng xóm này a? !

Giang Thanh Mặc chĩa chĩa đồng hồ sơ chông chất như núi, “Không ổn, ta còn có công việc rất bề bộn, mời Thị Lang đại nhân trở về đi, không tiễn.”

Mộ Thiên Tú lách nhẹ một cái, nhảy đến trước mặt Giang Thanh Mặc, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, tỉ mỉ đánh giá, đột nhiên, vươn hai tay nắm hai gò má của hần, kéo mạnh ra ngoài.

“Đau quá! Người làm cái gì vậy?” Giang Thanh Mặc vừa sợ vừa then gạt tay hần, thở phì phì trừng mắt cái tên xấu xa luôn động tay động chân này.

“Ta còn tưởng rằng trên đời thực sự có Thuật Dịch Dung tinh xảo như thế, hóa ra là thật sự.” Mộ Thiên Tú sờ cằm tìm tòi suy nghĩ, chung quy cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, nhưng qua kiểm tra thì đúng là Giang Thanh Mặc, ngoại trừ gầy đi một chút, phản ứng quái một chút, thật sự nhìn không ra chỗ nào không giống.

Chẳng lẽ bị nhìn ra rồi? Giang Thanh Mặc sợ tới mức trên người mồ hôi mẹ mồ hôi con chảy cả ra (nguyên văn: mồ hôi lạnh mồ hôi nóng), cổ giả bộ trấn tĩnh nói: “Đương, đương nhiên là thật.”

Mẽ Bối bối rối nhảy đến trước mặt Mộ Thiên Tú, “Thị Lang đại nhân gặp qua thiếu gia nhà ta nhiều lần như vậy, sao có khả năng gạt được ngài! Ngài xem, ta cũng là thật, bằng không ngài cũng kéo thử xem.” Hần dùng lực kéo da mặt mình, kéo miệng rộng đến tận mang tai.

“Chính là như vậy mới cảm thấy kì quái.” Mộ Thiên Tú đẩy tiểu thư đồng mặt sắp biến thành quỷ ra, cực kỳ chăm chú nhìn mày, mắt, môi, mũi của Giang Thanh Mặc như muốn tìm ra chỗ không đúng.

Giang Thanh Mặc bị nhìn tới mặt đỏ tai hồng, toàn thân không được tự nhiên, cuối cùng nhịn không được mắng, “Này, huynh nhìn đã đủ chưa? !”

Mộ Thiên Tú bị chửi trái lại rất vui vẻ, mày kiếm giãn ra, cười sang sảng nói: “Ta ở biệt thự gần hai năm, chưa có cơ hội nhìn thấy kỳ cảnh trong truyền thuyết. Mặt trời Lam Điền tỏa nắng ấm trong màn khói bay, hôm nay ngược lại may mắn nhìn thấy tuyệt cảnh. Lam Điền Huyện lệnh đầu đầy khói bay bay.”

Lúc này Giang Thanh Mặc thật sự tức đến đầu bốc hơi nước rồi, không nể mặt, không khách khí chỉ ra ngoài cửa, “Sư gia, làm phiền giúp ta tiễn khách ——”

“Đại nhân, như vậy không được tốt.” Hà Nhất Vấn khó xử ráng nặn ra một nụ cười. Dù sao đi nữa đối phương cũng là đại quan tứ phẩm, làm sao có thể thực sự đuổi hần đi.

“Còn nhiều thời gian, hôm nay trước hết chơi đến đây là được rồi, ta đi.” Mộ Thiên Tú vỗ tay sau lưng, tâm tình khoái trá mà thông thả đi ra.

Hà Nhất Vấn cúi đầu ủ rũ tiễn khách. Ai, mới vừa hi vọng thật tốt đẹp, Thị Lang đại nhân rõ ràng chính là đến thăm trên cột Huyện thái gia, người trẻ tuổi thật thiếu kiên nhẫn, ngày đầu tiên nhậm chức đã đắc tội chỗ dựa lớn nhất trong khu vực là Quận Vương phủ Thị Lang, sau này có chuyện gì muốn bưng bít cũng khó a.

Cuối cùng cũng tổng nhân vật gây đau đầu đi rồi, Mẽ Bối nhũn chân rơi xuống ghế, “Sau này cách hần xa một chút.”

“Cái này không cần người nói, ta cũng biết.” Giang Thanh Mặc dư khí chưa tan trừng mắt theo hướng tên kia rời đi, nhớ tới chuyện hậu đường, quan tâm hỏi: “Mẫu thân ta đâu? Nghỉ ngơi rồi sao?”

“Đồ đạc còn chưa sắp xếp cho xong, lão phu nhân còn chưa có nghỉ ngơi.” Mẽ Bối bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Giang Thanh Mặc cùng Mẽ Bối cùng tiến vào nội đường, quả nhiên, Ưông mẫu còn đang bận bịu thu xếp đồ đạc.

“Nương, đồ đạc cứ để đó, chờ một chút con lại thu dọn, người nghỉ ngơi trước đi.”

Giang Thanh Mặc kéo mẫu thân ngồi xuống. Quãng đường từ Tứ Xuyên đến Lam Điền tàu xe thực cực nhọc, mẫu thân đã sớm mệt mỏi muốn chết rồi, thật sự không nở để bà lại vất vả thêm.

“Sao có thể thể cho Huyện thái gia làm những việc vất vả này, để nương làm là được rồi.”

“Nương, con cũng không phải thật sự ——” nghe vậy, yết hầu Giang Thanh Mặc căng thẳng.

“Nương biết, nhưng khi nhìn con ăn mặc như vậy quả thực giống Thanh nhi như đúc, nương cảm thấy như hắt còn đang. . . .” Giang mẫu bi thương chăm chú nhìn khuôn mặt kia.

“Con và đệ đệ vốn là song thai, đương nhiên lớn lên giống nhau như đúc.”

Giang Thanh Mặc, không, Giang Yên Hồng, nàng biết mẫu thân là xuyên qua mặt nàng nhìn thấy đệ đệ song thai Giang Thanh Mặc lớn lên giống nàng như đúc.

“Nói cũng đúng, nương đúng là già nên hồ đồ rồi.” Ưông mẫu cười lắc đầu, cười đến có chút đau khổ bất đắc dĩ.

Trượng phu vốn là tú tài, đã qua đời từ rất sớm, nàng là một quả phụ vất vả nuôi dưỡng một đôi song thai nam nữ, đem hết thảy hi vọng ký thác vào trên người nhi tử.

Nhi tử quả nhiên trở thành nhân tài đi từ thi hương đến thi đình, tuổi còn trẻ đã đỗ minh khoa tiến sĩ, nàng làm mẫu thân không biết có bao nhiêu cao hứng, cùng kiêu ngạo.

Mất thấy sắp khổ tận cam lai, sao biết được nhi tử trên đường hồi hương té tử lại nhiễm chương khí, bệnh đến không dậy nổi. Nhi tử chết quả phụ không còn ai có thể trông cậy, nàng làm sao sống đây? Dù sao đi nữa nàng cũng không thể, không muốn tiếp nhận cái sự thực tàn khốc này.

“Nương?” Giang Yên Hồng khẩn trương lay nhẹ mẫu thân đang nhìn nàng đến gần người.

Đệ đệ rời khỏi nhân gian, mẫu thân gần như sụp đổ, nàng sợ đến mức không biết làm thế nào cho phải, đột nhiên, mẫu thân muốn nàng nữ giả nam trang, thể thân đệ đệ đi nhậm chức, lúc đầu nàng không dám đáp ứng loại chuyện khi quân này, nhưng không chịu nổi mẫu thân đau khổ cầu khẩn, nàng đành gật đầu đáp ứng.

Dù sao gương mặt nàng cùng đệ đệ giống như đúc, ai cũng không phân biệt được, cứ theo ý mẫu thân, giúp đệ đệ làm Huyện lệnh vài năm, làm cho tên Giang Thanh Mặc tại sử sách lưu lại một cái thanh danh tốt, chờ ít lâu nữa, tâm tình mẫu thân bình phục, cũng kiếm được ít bổng lộc, nàng sẽ từ quan hồi hương, mua vài mẫu ruộng tốt, an dưỡng tuổi già cùng mẫu thân.

Ưông mẫu phục hồi tinh thần, xoa xoa chỗ đau bên tóc mai lắc đầu, “Nương không sao, chỉ hơi mệt.”

“Phu nhân, để nô tài dìu phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi.”

Mẽ Bối đỡ lấy Giang mẫu đi ra ngoài, ra đến gian phòng, hắt quay đầu lại nhìn tiểu thư đang mặc quần áo của thiếu gia một cái.

Nói thật, hắt thực bội phục trái tim hiếu thuận cùng dũng khí của tiểu thư, nhưng trong nội tâm không khỏi kêu oan vì nàng.

Tiểu thư vừa đẹp người vừa đẹp nết, hàng xóm láng giềng người người khen ngợi, có người đến nhà cầu hôn, lão phu nhân liền khước từ bảo chờ thiếu gia kim băng đề danh rồi nói sau, như thế cứ kéo dài tới năm mười bảy, mười tám, lần này lão phu nhân càng quá mức, cưỡng ép tiểu thư nữ giả nam trang đảm đương chức tri huyện, cho dù có thể bình an giả mạo vài năm, chờ thời điểm về quê tiểu thư cũng không biết mấy tuổi rồi, chỉ sợ cũng tìm không thấy gia đình nền nếp mà gả cho.

Còn xuất hiện cái tên dây dưa không rõ Mộ Thiên Tú, Mẽ Bối đau đầu, khẩn cầu trời cao phù hộ, ngàn vạn lần đừng gặp phải chuyện không may.

Nha đầu vừa mới đến, là tiểu nha đầu mới mười bốn tuổi ở nông thôn, tên gọi A Liễu.

Sau khi bái kiến Huyện thái gia, lão phu nhân, Mễ Bối mang theo A Liễu đến phòng bếp phía sau, chỉ bảo nàng thói quen cùng quy củ trong nhà.

“Tiểu Mễ, đón lấy”

Nghe thấy tiếng gọi, Mễ Bối vội vàng xoay người lại, chỉ thấy một cái bao bố lớn bay tới, hần vội vàng tiếp được, quay đầu lại nhìn, Mộ Thiên Tú cười cười đứng bên cạnh cửa phòng bếp, thần kinh toàn thân hần không tự chủ được căng cứng.

“Thị Lang đại nhân, đây là cái gì?”

” Sấm dã sơn ở quan ngoại, lộc nhưng gì đó, nghe nói những thứ này rất bổ dưỡng , lấy cho đại nhân nhà các người ăn đi.”

Những vật này cũng không phải là gia đình thường có thể ăn chính là bảo bối nha, trên đời này nào có người cầm thuốc bổ xa hoa quý giá như thế cho kẻ thù bổ trung ích khí, Mễ Bối đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

“Ngài. sẽ. sẽ không phải. định. định độc chết tiểu. thiếu gia nhà ta chứ?”

Hần sửng sốt một chút, lập tức cất tiếng cười to, “Buồn cười, thật là buồn cười, phản ứng chủ tớ nhà các người sao đều buồn cười như vậy.”

Mặt Mễ Bối đỏ lên, “Bằng không sao ngài lại có lòng tốt như thế?”

“Đúng rồi! Sao ta lại tốt như thế được?” Hần đi qua, cười nhẹ gõ lên đầu tiểu thư đồng một cái, “Còn không phải bởi vì đại nhân nhà các người thật sự gây đến kỳ cục, nếu khi hần đấu với ta chống đỡ không nổi ngã xuống đất, như vậy rất khó chơi đùa a.”

Chơi? ! Mễ Bối thực không hiểu nổi hần rốt cuộc đang nói cái gì.

“Đúng rồi, thời điểm các người về quê tế tổ, có phát sinh ra chuyện gì sao? Ta thực sự cảm thấy hần trở nên là lạ

Mễ Bối hít vào một hơi. Người này trực giác thật là nhạy cảm, giống nhau như đúc cũng nhìn ra được có chỗ không giống, thật lợi hại! Bất quá bây giờ không phải lúc bồi phục kẻ địch, vội vàng đưa ra lời kịch mà một nhà ba người đã sớm nghĩ tốt.

“Không có việc gì, chỉ là thiếu gia bệnh nặng một hồi, cho nên muện như thế mới đến nhậm chức.”

Hần trầm ngâm một chút, nghe nói người bệnh nặng một hồi sau khi khỏi sẽ có chút ít thay đổi, cái này khó trách.“Vậy hần là càng cần phải hảo hảo bồi bổ thân thể, đồ đặc giao cho người rồi, còn lại tự người lo liệu nhé.”

“Không được, ta không thể tùy tiện nhận đồ của ngài.”

Mễ Bối mang bao vải nhét trở về, khuỷu tay Mộ Thiên Tú vừa nhắc, nâng bao vải lên, bao vải đằng không bay lên, trên không trung vẽ ra một đường vòng cung xinh đẹp, chuẩn xác rơi vào trên bàn phòng bếp. A Liễu về mặt khờ dại vỗ tay khen hay, Mộ Thiên Tú khẽ khom người, rồi mới tiêu sái xoay người, thanh thoi hướng về tiền sảnh.

A Liễu tò mò mở bao vải ra, bên trong tất cả đều là đồ vật kỳ quái chưa bao giờ thấy qua.

“Tiểu Mễ ca, đây là cái gì?”

“Đúng là không hiểu việc đời, đây là dã sơn sâm, rất mắc, rất mắc, rất đắt tiền, xa hoa.”

“Tiểu Mễ ca, huynh thật giỏi, cái gì cũng biết.” A Liễu cầm lấy hai cây nhân sâm cứng gõ vào nhau, “Bắt quá, nhân sâm này cứng như rễ cây, làm sao ăn a?”

“Cứng như vậy nếu đem xào sẽ cắn không nổi, đương nhiên là nấu canh.” Không biết lại giả vờ hiểu biết, Mễ Bối tiếp tục tán hươu tán vượn.

“Muội hiểu rồi, vậy nấu canh chung với củ cải, có được không?”

Đi được nửa đường Mộ Thiên Tú nghe được hai tên tiểu ngốc tử nói chuyện với nhau, hừ một tiếng vọt trở về, không thể tin được mà nói: :”Ở đâu có người dùng dã sơn sâm nấu canh củ cải .”

” Vậy Bạch thái (cải trắng)?” A Liễu cực lực đề cử.

“Không được ——”

“Đậu hũ? Thức ăn khô?”

“Đều không được ——” Hai mắt Mộ Thiên tú trợn trắng, thở gấp hỏi: “Các người chung quy đã nghe qua canh gà nhân sâm, canh lộc nhung tam trân chứ? Nấu như vậy mới đúng.”

“Cái đó. Gần đây tình hình kinh tế nhà chúng ta có chút eo hẹp, ăn uống. tương đối đơn giản.” Mễ Bối gãi gãi mặt lúng túng.

Mộ Thiên Tú đưa mắt nhìn chung quanh, lúc này mới phát hiện trong phòng bếp ngoại trừ rau củ, đậu hũ, chính là mơ khô dưa chua, cả quả trứng gà cũng không có, đừng nói chi là gà vịt thịt cá, khó trách tiểu tử kia mặt xanh như tàu lá. Hắn nhin không được than một tiếng, ngoan ngoãn từ trong ví tiền móc ra một thỏi bạc ném cho Mễ Bối.

“Không thể, nò tài không thể cầm tiền của ngài, thiếu gia sẽ mắng nô tài .”

Mộ Thiên Tú không thể trông nom được nhiều như thế, vừa lắc đầu vừa đi ra tiền đường.

Trời về hoàng hôn, cuối cùng xong một ngày công vụ bề bộn, Giang Yên Hồng bụng đói kêu vang đi vào hậu đường.

Còn chưa đi đến nhà ăn nàng đã bị một trận mùi thơm kỳ dị dẫn tới bụng nổi trống ục ục, khi nàng nhìn thấy trên bàn là canh gà nhân sâm, thịt kho tàu cá hoa vàng, thịt luộc giã tỏi, trong chốc lát, nàng còn tưởng rằng chính mình đói bụng đến choáng váng rồi.

” Tất cả những thứ này đều là Thị Lang đại nhân tặng.” Giang mẫu mặt mày hớn hở chỉ lấy cả bàn thức ăn đầy màu sắc, càng cao hứng vừa mới nhậm chức đã có người tặng lễ, làm quan rồi, cách đối đãi quả nhiên sẽ không giống.

Mặt nàng trầm xuống, muốn A Liễu đến mời mẫu thân ăn trước, tay khê vẩy, Mễ Bối liền ngoan ngoãn theo tiểu thư đi ra hoa viên bên ngoài.

“Tiểu Mễ, thế này là thế nào?” Vừa nghĩ tới việc nhận tiếp tế của cái tên lỗ mãng kia, nàng đã cảm thấy quá mất mặt.

Mễ Bối đem đầu đuôi gốc ngọn kể ra, Giang Yên Hồng càng nghe càng phát giận.

“Được lắm, ta sẽ ăn đến trắng trẻo mập mạp, dưỡng đủ tinh thần đấu với người.”

“Thiếu gia, người thật có chí khí.” Mễ Bối giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Giang Yên Hồng vỗ nhẹ lên cái trán Mễ Bối, nhẹ giọng trách cứ, “Có chí khí cái đầu người, ăn thêm mấy lần, ngay cả lập trường để mắng hắn ta cũng không có rồi.”

” Sau này nô tài không dám nữa.”

Thấy tiểu thư đồng cúi đầu nhận sai, nàng cũng không nhẫn tâm trách cứ nữa, nhin không được buồn bực thì thảo tự bảo, “Nhưng mà nói sao thì mấy thứ này đều xa hoa trân quý, đem thứ đắt tiền như thế cho kẻ thù ăn, đáng giá sao?”

“Thị Lang đại nhân trước giờ đều kỳ quái như thế, trước đây lúc chúng ta hồi hương, hắn nhất định đòi cấp lộ phí, hiện tại lại đưa tới những thứ này, nói kỳ quái cũng kỳ quái, nói không kỳ quái cũng không kỳ quái, tóm lại, hắn chính là như vậy, nô tài căn bản là không hiểu nổi hắn đang suy nghĩ cái gì.”

“Hai người các người tránh ở bên kia thì thăm cái gì?” Đợi một lát vẫn không thấy người vào, Ưng mẫu trực tiếp đi ra gọi người.

“Không có việc gì.” Giang Yên Hồng hướng Mễ Bối nháy mắt mấy cái, tiểu thư đồng hiểu ý gật đầu, bọn họ cũng không muốn cho lão nhân gia thêm phiền.

” Thị Lang đại nhân hiếm khi có lòng như thế, ngày mai con qua phủ gặp người ta nói lời cảm tạ.” Giang mẫu phân phó.

“Không cần đâu, chúng ta ăn một tháng cũng hết thôi.” Giang Yên Hồng phản đối khoát khoát tay.

Mễ Bối phì cười. Cá tính tiểu thư mạnh mẽ như thiếu gia, bất đồng chính là thiếu gia cả ngày đọc sách thánh hiền, có rất nhiều người đọc sách tuy thanh tĩnh mà vô cùng rụt rè, tiểu thư vì công việc quản gia, thường xuyên xử lý chuyện chợ búa, thành ra hiển nhiên là giỏi ứng biến linh hoạt hơn, cũng khó trách nàng có thể đảm đương cái chức Huyện lệnh này.

” Nha đầu lỗ mãng này, con tưởng chúng ta còn ở Tứ Xuyên, hẳn là hàng xóm láng giềng bình thường sao. Cho dù con không muốn đi vượt sông ngựa (a dua, nịnh hót), cũng không thể thất lễ.” Giang mẫu tức giận nói.

“Nương, nương cũng đừng lo lắng quá.” Giang Yên Hồng vỗ vỗ vai tiểu thư đồng, cười nói: “Nhận cũng nhận rồi, nấu cũng nấu rồi, chúng ta cũng nên hảo hảo mà ăn một bữa, nếu để cho người ta “thất vọng”, đó mới thật sự là thất lễ. Người nói phải không, Tiểu Mễ?”

Mễ Bối vui vẻ toét miệng cười to, vội đỡ lấy lão phu nhân trở lại nhà ăn, dự định thống thống khoái khoái ăn một bữa thật no.

2. Chương 2

“Uy vũ ——”

Tiếng hô thẳng đường vang lên, ba người đang quỳ trên công đường nhất thời run sợ trái tim nhảy lên một cái, các hương thân phụ lão đứng xem bên ngoài cũng lập tức lặng ngắt như tờ.

Tân nhiệm Huyện thái gia tuy còn trẻ tuổi, nhưng lúc thẩm án tuyệt đối không qua loa, còn có sư gia khôn khéo lời đời ở bên hiệp trợ, thẩm tra từng vụ án thật tốt, thật rõ ràng, sau đó kết án, mọi người dần dần cảm thấy quan mới cũng không tệ.

“Không đợi ta đã bắt đầu thẩm án rồi sao?” Mộ Thiên Tú tinh thần sáng khoái sáng ngời tiến vào đại đường.

Bọn nha dịch động tác thuần thực giống như không có gì lạ, không cần phân phó liền tự động đặt một cái ghế bên cạnh công án, từ khi Huyện lệnh đến nhậm chức, Thị Lang đại nhân mỗi ngày không ba thì năm giờ lại chạy đến huyện nha la cà, sau khi bắt đầu thẩm án, hẳn càng nhiệt tâm không thôi, thường ngồi trên công đường cùng thẩm án, mọi người sớm đã quen với việc này rồi.

“Cứ coi như ta không tồn tại, xin mời tiếp tục.” Mộ Thiên Tú thanh thoi ngồi xuống.

Giang Yên Hồng không thêm tức giận lườm hẳn một cái, quay đầu tiếp tục thẩm án, “Nguyên cáo Văn Ngạn, người tố cáo hàng xóm của người là vợ chồng Ngô Phát Đạt đánh tráo hồng chiêm đoạt Phác ngọc (Ngọc trong đá) mà người nhờ hẳn bảo quản, đúng không?”

“Vâng” Thợ chế tác ngọc Văn Ngạn tức giận không chịu nổi nói lúc trước hẳn vì phải đi xa khỏi nhà, cho nên mới nhờ cậy hàng xóm là vợ chồng Ngô Phát Đạt giúp hẳn bảo quản một khối ngọc thô, nào biết chờ hẳn quay về nhà, bọn họ lại trả cho hẳn một tảng đá nát vô giá trị, đánh chết cũng không thừa nhận đã đánh tráo hồng trộm đổi, hẳn đành phải báo quan, xin Huyện thái gia chủ trì công đạo.

“Oan uổng a đại nhân, lúc trước Văn Ngạn giao cho chúng ta đúng là tảng đá này, nát hay không nát sao chúng ta biết được? Chúng ta hảo tâm giúp hẳn bảo quản, hẳn lại cắn ngược lại chúng ta một cái, ai nha, thật đúng là làm ơn mắc oán.” Vợ chồng Ngô gia cùng lớn tiếng kêu oan.

Văn Ngạn tức quá thoả mạ thậm tệ vợ chồng hàng xóm đang quỳ cạnh, nguyên cáo cùng bị cáo ai giữ ý nấy, tại chốn công đường làm rùm beng lên, sư gia Hà Nhất Vấn nháy mắt, bọn nha dịch đập mạnh trượng, hô lớn uy vũ, trận cãi nhau ầm ĩ tại công đường thoảng cái liền an tĩnh lại.

“Chính là tảng đá này?” Giang Yên Hồng chỉ vào vật chứng trước mặt, một tảng đá nhiều màu vô dụng.

“Giang huynh, huynh không biết rồi, đã quan hệ tới ngọc, huynh phải hỏi chuyên gia mua bán ngọc Thạch là ta mới đúng.” Mộ Thiên Tú đi đến trước tảng đá nhìn đông nhìn tây.

“Vừa rồi là ai nói coi như hần không tồn tại ?” Giang Yên Hồng lạnh lùng trả lời.

Bọn nha dịch che miệng cười trộm. Thị Lang đại nhân vốn nói nhiều, sao có khả năng ngoan ngoãn ngồi đây không nói lời nào? Hai vị đại nhân tại công đường diễn tiết mục cãi cọ đã không phải là lần đầu tiên, mọi người sớm đã thành thói quen.

Một tay Mộ Thiên Tú thoải mái mà cầm lấy đỉnh tảng đá, tại hai tay chơi đùa trong chốc lát, hai mắt đánh giá kỹ đột nhiên phát ra ánh sáng kỳ dị.

“Ngọc tốt, ta mua, tám mươi hai, không, ngọc thô tốt như thế, ít ra cũng phải một trăm lượng mới hợp lý.”

Một trăm lượng? ! Trên công đường xôn xao một hồi, các hương thân bên ngoài đều châu đầu ghé tai, nghị luận rất cuộc ai đúng ai sai.

Hần đặt tảng đá ở trước mặt Văn Ngạn, cười hì hì nói: “Ta buôn bán Ngọc Thạch hai năm rồi, quy củ mua bán ngọc thô ta hiểu, được ăn cả ngã về không, người mua tự chịu trách nhiệm, sau khi bỏ ra, cho dù bên trong thật là tảng đá nát, ta cũng không tìm người bắt đền, người yên tâm đi.”

Mặt hầm hầm, Văn Ngạn toát ra vẻ kiêu ngạo của một người thợ lành nghề, “Thảo dân làm ngọc công mười năm rồi, có lòng tự trọng của mình, cho dù Thị Lang đại nhân cho thảo dân một trăm lượng, thảo dân cũng sẽ không coi cái tảng đá nát này trở thành ngọc thô bán cho đại nhân.”

Mộ Thiên Tú cười nhạt một tiếng, đôi mắt sáng ngời đảo qua vợ chồng bị cáo đang thăm thì, lập tức quay đầu lại liếc nhìn Huyện lệnh.

“Thị Lang đại nhân, huynh nghĩ sai rồi a, nơi này là công đường, không phải nơi bán ngọc, cái kia là vật chứng, không phải thương phẩm, huynh không nên náo loạn nữa.” Đôi mắt thông minh của Giang Yên Hồng lướt từ bị cáo qua nguyên cáo, im lặng trầm tư một hồi — cầm lấy kinh đường mộc (cái miếng gỗ dẹp dẹp mà mấy vị quan hay dùng để đập bàn í) vỗ, “Án này tái thẩm sau, các người lui ra trước, vật chứng do nguyên cáo mang về bảo quản cẩn thận, bãi đường —”

Lúc này sắc trời đã gần đến hoàng hôn, ngoài công đường đám người tùm năm tùm ba giải tán, Văn Ngạn về mặt không vui ôm lấy vật chứng rời đi, vợ chồng Ngô thị cách một khoảng, buồn bực theo sát phía sau.

Màn đêm buông xuống, gió đêm mát rượi từ dòng sông hiu hiu thổi tới, lay động cây cỏ ven đường, trong bụi cỏ vài cái đầu trời lên, cả bốn ánh mắt đều nhìn chòng chọc ngôi nhà phía trước không xa.

Ba một tiếng, Giang Yên Hồng tự tát mình một cái, nhả mảy kéo từ trên mặt ra cái xác muối.

“Đại nhân, ngài nên trở về trước, chỗ này để chúng tôi trông nom là được.”

Lão muối chọn làn da non mịn của Huyện thái gia mà cắn, nhìn bộ dạng hần tự tát vào mặt mình thật buồn cười, đầu mục A Thắng cùng hai người thủ hạ muốn cười lại ý tứ ráng nín cười, đến mức mặt mũi muốn biến dạng.

“Chủ ý này là ta đề xuất, ta muốn tận mắt xem kết quả.” Nhân tài không ngờ lại thua con muối.

“Ngọc công Văn Ngạn thật sự bị hãm hại.”

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng Mộ Thiên Tú thì thầm, Giang Yên Hồng sợ tới mức hoa dung thất sắc, còn không kịp kêu ra tiếng, mọi cái tay liền bùm miệng nạng lại.

“Dừng kêu, nếu như bị nghe thấy, kẻ dẫn xà xuất động của người cũng khỏi dừng.” (dẫn rắn ra khỏi hang : vận dụng mưu kế làm cho kẻ xấu bộc lộ bản chất thật của mình)

Bên người vô thanh vô tức xuất hiện thêm một người, bọn người A Thắng sợ hãi kêu lên một cái, chờ thấy rõ người tới, bọn họ cười thở phào. Nghe nói Thị Lang đại nhân từ nhỏ đã đi theo phụ thân hắn, là tiền Tuyền thành Quận Vương Mộ Ngạc Vân đánh Đông dẹp Bắc, luyện thành một thân hảo công phu.

Để tránh việc phát sinh, Giang Yên Hồng ngoan ngoãn nghe lời, không gọi cũng không động, nhưng lập tức ý thức được tình cảnh mập mờ làm cho người mặt đỏ tim đập dồn dập.

Bàn tay to của hắn một chưởng ôm trọn nửa khuôn mặt của nàng, môi anh đào chưa người nào đụng chạm qua của nàng lại áp vào trên lòng bàn tay của hắn, thân thể vừa mới sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên cũng bị cánh tay của hắn đè xuống, tay tự nhiên ôm vai nàng, nhưng mà càng làm cho nàng xấu hổ chính là bởi vì khoảng cách quá gần, hơi thở ấm áp của hắn gần như phả sau tai của nàng, làm hại nàng nổi cả da gà.

Hắn đảo mắt nhìn xuống, nhìn gương mặt ửng hồng đỏ mề hôi, khóe miệng giương lên nụ cười đắc ý vì trên cột thành công.

Nàng hoàn toàn rõ ràng hắn là cố ý dọa nàng, lông mày dựng lên, hung hăng đưa khuỷu tay tới bụng của hắn, hắn cơ trí rút về sau, tránh thoát công kích.

“Huynh tới đây làm cái gì?” Tiếng nói nàng tuy không lớn, nhưng cơn tức lại không nhỏ chút nào.

“Có nào nhiệt để xem sao có thể bỏ qua?” Hắn vui vẻ như không.

“Ta là phá án, không phải đang đùa.”

Bởi vì không rành Ngọc Thạch, đang lúc đau đầu nhức óc Mộ Thiên Tú chạy đến, liếc mắt liền phán vật chứng chỉ là đồng đá nát, nàng linh cơ vừa động, dù sao người này cả ngày đều ngồi ở công đường, không bằng nhờ hắn ở trên công đường hô giá, thử phản ứng của nguyên cáo cùng bị cáo, kết quả cảm thấy vợ chồng Ngô gia rất khả nghi, hiện tại canh giữ ở đây, chính là muốn nhìn kết quả cuối cùng.

“Phá án như vậy rất thú vị.”

Quả nhiên, thỉnh thần dễ dàng tống thần khó, nàng hung hăng trừng hắn, xê dịch vài bước qua bên cạnh, muốn cách cái tên lỗ mãng này xa một chút.

Hắn cố ý bám dính theo, xem Giang Thanh Mặc như con ếch nhảy tới nhảy lui, hắn càng cười vui vẻ hơn, bên cạnh bọn người A Thắng cũng bị chọc đến nhếch miệng cười to.

Đáng ghét, luôn làm cho nàng khó xử, làm cho nàng xấu mặt! Trong tay áo đôi bàn tay trắng như phấn nắm thật chặt, hắn không thể vùng vẫy thật mạnh đập bẹp dí cái mặt cười hì hì kia.

“Xuýt! có người đến ”

Nghe thấy tiếng bước chân, Mộ Thiên Tú nhảy bén quát nhẹ, mấy cái đầu vội vàng quay lại, chỉ thấy một hán tử trắng kiện gỗ gõ cửa nhà Văn Ngạn, chỉ chốc lát sau cửa mở ra.

“A Ngạn, quan tòa xử nửa ngày cũng không có kết quả, huynh nhất định rất buồn bực a, đi uống rượu giải buồn một chút đi.”

Văn Ngạn tiện tay đóng cửa lại, theo bằng hữu rời đi.

Trên đường yên tĩnh u ám chỉ có thanh âm chít chít của hạ trùng, qua một hồi lâu, nhà Ngô gia cách tường mở cửa, Ngô Phát Đạt lén lén lút lút nhô đầu ra, xác định trên đường không có ai, hắn lập tức vòng trở về, thời điểm xuất hiện lần nữa hắn và thê tử cùng nhau cố sức nâng một cái bao vải bố, tiến vào cửa nhà ngọc công.

”Tướng công, không nghĩ tới chàng tùy tiện tìm một tảng đá ở bờ sông lại thật sự là bảo bối, khối ngọc thô này của A Ngạn không chừng cũng không tới cái giá này. Một trăm lượng, Thị Lang đại nhân ra một trăm lượng a, lần này chúng ta phát tài rồi “ nghĩ đến một số tiền lớn như vậy, Ngô thê hưng phấn không khống chế nổi.

“Đồ ngốc, cho dù đổi về, chúng ta cũng không thể lấy đi bán cho Thị Lang đại nhân, chẳng phải thừa nhận chúng ta thật sự là kẻ trộm sao?” Ngô Phát Đạt ra hiệu bảo thê tử hạ túi vải bố xúông, tuyệt không rầy rà tìm đến chỗ Văn Ngạn tùy tiện đặt tảng đá ở trên mặt đất, nhanh chóng đổi lại.

“Cao hứng quá thiếu chút nữa quên mất, không sao, chúng ta đem đến kinh thành bán ở đó còn nhiều quan lại quyền quý mà, tùy tiện cũng bán được ra ngoài.” Ngô thê tiếp tục mộng phát tài của nàng, nghĩ đến nước miếng sắp chảy ra.

“Các người suy nghĩ thực chu đáo.”

Vợ chồng Ngô gia quay đầu trông thấy đứng ở ngoài cửa là Huyện thái gia, Thị Lang đại nhân và bọn đầu mục, sợ tới mức hồn phi phách tán, ngây người ra.

“Tang chứng vật chứng đều rõ ràng, các người còn có gì để nói? !”

Đúng như sở liệu, loại người nổi lòng tham vốn là chống đỡ không nổi hấp dẫn của tiền tài, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp đến đổi về, chỉ cần cho bọn hắn cơ hội, bọn họ sẽ tự động lộ ra chân tướng.

Văn Ngạn cùng bằng hữu cùng đi uống rượu, đi chưa tới hai con đường đã bị bộ khoái cho gọi trở về, trông thấy nhà hắc đầy người, hắc thật sừng sốt, sau mới biết đây là diệu kế của Huyện thái gia, hiện tại chân tướng đã rõ ràng, hắn vừa bội phục lại cao hứng khấu đầu tạ ơn.

“Đại nhân tha mạng nha, chúng tôi nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, nổi lòng tham, sau này chúng tôi cũng không dám nữa, cầu ngài tha cho chúng tôi a!”

Hồn phách vợ chồng Ngô Phát Đạt bị dọa bay cuối cùng đã trở lại, rầm một tiếng quỳ xuống, thoáng cái liền cầu Huyện lệnh khai ân, vừa cầu hàng xóm, lại còn tự chửi rửa bản thân, rồi lại thề, cực kỳ chộn rộn.

“Đại nhân, bọn họ sẽ bị như thế nào?” Văn Ngạn tức thì tức, nhưng rốt cuộc làm hàng xóm vài chục năm rồi, cũng không nhẫn tâm thấy kết quả của bọn hắn quá thảm.

“Đương nhiên là đánh vài chục đại bản để cảnh cáo rồi.” Mộ Thiên Tú theo lý thường trả lời.

Giang Yên Hồng trừng kẻ luôn tranh xử án Mộ Thiên Tú, không vui nói: “Rốt cuộc huynh là Huyện lệnh? Hay ta là huyện lệnh? Huynh đã thích phá án như thế, hẳn là nên trở lại kinh thỉnh cầu Tuyên thành Quận Vương ban ột chức quan, bằng thế lực của Tuyên thành Quận Vương, còn sợ không có chức quandrể làm sao?”

Lời này khiến cho Mộ Thiên Tú giống như trúng phải một roi, vẻ giận dữ bỗng nhiên hiện lên trên gương mặt thiếu niên của hắn, một bả nắm lấy tay của nàng.

Cổ tay truyền đến một hồi đau đớn, Giang Yên Hồng đang muốn mở miệng mắng chửi người, lại bị bộ mặt tức giận đặng đặng của hắn làm cho kinh hãi. Trước kia bất luận có chuyện gì, hắn đều cười đùa với nàng, nhưng lần này thì khác, hắn giận thật a, ánh mắt hung ác làm cho nàng không khỏi khiếp đảm.

“Huynh. muốn. như thế nào? !”

“Tại bữa tiệc mừng thi đậu, mọi người đều nể mặt mũi Tuyên thành Quận Vương mà kính ta vài phần, chỉ có huynh dám đi ra đơn đả độc đấu với ta, chúng ta đấu thơ, đấu rượu, đấu âm luật, càng đấu càng thống khoái, ta thưởng thức tài hoa của huynh càng thưởng thức cốt khí của huynh.” Hắn phỉ nhẹ một tiếng, “Không nghĩ tới huynh vì làm quan mà bắt đầu để ý đến thế lực Quận Vương, xem ra huynh bất quá cũng chỉ là một kẻ bình thường, hoàn toàn không đáng để ta kính trọng, là ta nhìn lầm người rồi.”

“Con mắt nằm ở trên mặt huynh, nhìn lầm cũng là chuyện của huynh, liên quan gì đến ta? Làm cho rõ ràng, là huynh suốt ngày ra ra vào vào huyện nha , ta không có cẩu uynh tới gây phiền toái cho ta, càng không cần vài phần kính trọng của huynh.” Tự dung bị quở mắng một trận, nàng cũng phát hỏa đến điên rồi.

“Tốt, rất tốt, cho dù huynh cầu ta, ta cũng sẽ không như vậy nữa .”

Mộ Thiên Tú tức giận đến lực đạo trên tay không tự chủ tăng thêm vài phần, Giang Yên Hồng đau đến cái trán toát mồ hôi, rồi lại quật cường không thêm cúi đầu xin tha thứ.

“Thị Lang đại nhân, mau buông tay” xem tình huống không ổn, A Thắng vội vàng nhảy ra hoà giải.

Mộ Thiên Tú tức giận buông tay, xoay người nhảy vào trong bóng đêm.

Giang Yên Hồng vuốt ve cổ tay đau nhức, trợn mắt nhìn theo hướng hắt biển mất.

Mọi người không hiểu ra sao nhìn tới nhìn lui, ngay cả vợ chồng Ngô gia vừa mới khóc lóc thảm thiết cũng sững sờ quỳ gối gốc tại chỗ.

Giang Yên Hồng phát hiện ánh mắt khác thường của mọi người, trên mặt nóng lên, giả bộ không có chuyện gì, “A Thắng, mang toàn bộ vật chứng về, nguyên cáo, bị cáo ngày mai đến công đường nghe phán.”

Tiếng sáo trong trẻo từ cửa sổ lăng hoa cách* ở Noãn Nhật lâu truyền ra, du dương uyển chuyển, hấp dẫn cả người qua đường dừng bước lại ngây ngất nghe.

Noãn Nhật lâu chính là thanh lâu phong nhã nhất trong Huyện thành, mỗi cô nương trong lầu đều xinh đẹp, giỏi ca múa, Thạch Lựu cô nương đứng đầu bảng càng tài tình xuất chúng, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, phố phường tiểu dân không có tiền đi vào ngắm phương dung có thể cách tiểu viện nghe được khúc nhạc coi như là có lãi rồi.

Một khúc kết thúc, đôi môi mềm mại như nước của Thạch Lựu rời sáo ngọc, ân cần thăm hỏi: “Tiểu nữ thối có đúng hay không? Có giống làn điệu Thị Lang đại nhân nghe ở kinh thành?”

Nhân nhã ngồi dựa vào khung cửa xinh đẹp, Mộ Thiên Tú uống cạn chén rượu, cười nhạt nói: “Làn điệu là đúng, chỉ là ý cảnh hoàn toàn bất đồng, làn điệu của người Hồ này vốn là cao ngạo lạnh nhạt, giống như chim quỳên gáy đêm, cô nương thối thì lại nhẹ nhàng phấn khởi, tựa như chim tước mừng xuân.”

Thạch Lựu đưa cây sáo giao cho nha đầu, tay ngọc thon dài bưng bầu rượu lên, châm thêm một ly cho nhã khách, “Đến câu lan viện (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc) đơn giản là mượn nhạc tìm vui, khúc nhạc cảm động lòng người như vậy không thích hợp, chính là tiểu nữ lại rất yêu mến khúc này, cho nên mới tự tiện sửa lại một chút.”

“Yêu mến là vì tâm cảnh, thay đổi là vì tình cảnh, tuy nhập phong trần, lại cười xem hồng trần, Thạch Lựu cô nương thật là đạo hạnh cao thâm, bội phục.”

“Thị Lang đại nhân cũng đừng giấu cột tiểu nữ nữa, tiểu nữ nào có đạo hạnh gì, tiểu nữ chỉ là nghĩ vui cũng một ngày, khổ cũng là một ngày, đương nhiên muốn vui vẻ mà trôi qua.”

“Nghĩ thông điểm này cũng đã rất lợi hại.”

Thạch Lựu cười cười, chuyển chủ đề “Đúng rồi, mấy ngày hôm trước án ngọc công Văn Ngạn đã phán quyết, tất cả mọi người đều nói Huyện thái gia phán nhẹ, chính là ta lại cho rằng không hẳn.”

Nói đến chuyện này, hắt đương nhiên là có ý kiến, “Chỉ phán phạt tiền cùng bày tiệc rượu xin lỗi, phán nhẹ, nếu là ta mà nói..., nhất định nặng nề đánh vài chục đại bản, cho loại người tham lam này một lần cảnh cáo.”

“Văn Ngạn cùng Ngô gia vợ chồng làm hàng xóm vài thập niên, nếu thật sự phán nặng vậy, Văn Ngạn cũng sẽ cảm thấy bản khoăn, oán kết càng sâu, sau này sợ rằng đến hàng xóm cũng không thể làm. Người chung quy có lúc hồ đồ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng (khuyên người nên có lòng khoan dung), ta cho rằng Huyện thái gia phán rất khá, vì bọn họ lưu lại một con đường.” Trên đôi mắt đẹp của Thạch Lựu lộ vẻ tán thưởng.

Hắn hơi sững sốt, đã không nghĩ tới chuyện này.

“Nghe nói Thị Lang đại nhân cùng Huyện thái gia giao tình không tệ, hôm nào xin dẫn ngài ắt tới, tiểu nữ rất muốn trông thấy vị đại nhân thông tình đạt lý này.” Thạch Lựu ôn nhu thỉnh cầu.

“Nghe nói hơn phân nửa là sai, ta không có giao tình với hắn, cô nương tìm người khác mà nhờ giới thiệu.” Trong lòng hắn đột nhiên bức bối một hồi, đặt ly rượu xuống không uống nữa, “Ta phải đi.”

Tại chốn phong trần đã lâu Thạch Lựu rất thức thời, không có hỏi nhiều, kính cẩn nghe theo, đưa khách quý ra cửa.

Mộ Thiên Tú rời đi Nhật Noãn lâu, còn không muốn hồi phủ, giục ngựa đi dạo bốn phía, đi đông đi tây, lại theo thói quen đi đến phụ cận huyện nha, bức tường cao trước mắt chính là nội viện huyện nha.

Hắn thầm rửa một tiếng, đang muốn quay đầu trở lại, chợt nghe trong tường truyền ra tiếng đàn đinh đang, tinh thông âm luật nên hắn nhận không được ghìm ngựa lắng nghe.

Truyền ra chính là cổ khúc cầm “Bá Nha điệu Tử Kỳ”. Truyền thuyết Bá Nha cùng Tử Kỳ là tri âm, Tử Kỳ ốm chết, Bá Nha ở trước mộ phần của Tử Kỳ khảy khúc đàn này, khúc hết thì đập cầm, khóc ròng nói trên đời không còn tri âm. Giờ phút này tiếng đàn vô cùng ưu sầu, vô tận tưởng niệm, cảm tình dồi dào cảm động hẳn thật sâu.

Người đánh đàn là ai? Chẳng lẽ là Giang Thanh Mặc?

Hắn là không phải, tài đánh đàn của Giang Thanh Mặc hắn được chứng kiến vài lần, mặc dù tốt, nhưng không có tốt như thế.

Hắn không nén được lòng hiếu kỳ, tiện tay buộc ngựa dưới tàng cây, nhún người phóng qua tường vây, theo tiếng tìm đến.

Trong nội đình huyện nha, Thiên Diệp đào lớn lên dày đặc tươi tốt, bích trúc trong gió nhẹ nhàng chấp chờn, trúc ảnh thon dài hắt bóng trên cửa, Giang Yên Hồng ngồi ở phía trước cửa sổ thấp mi đánh đàn.

Lúc trước, nàng thường cùng đệ đệ gian khổ học tập, lúc rảnh rỗi tỷ đệ liền cùng nhau đánh đàn tự tiêu khiển, hiện tại, tình cảnh thủ túc tình thâm đã vĩnh viễn trở thành hồi ức.

Mất đi đệ đệ song thai giống như mất đi nửa thân người, nàng bi thống cũng không thua kém mẫu thân, chỉ là mẫu thân đã đau xót đến như vậy, nàng không thể không kiên cường, nhưng nàng vẫn thường xuyên nhớ tới đệ đệ thân yêu, hoài niệm thân tình không thể nói ra, đành phải đem tất cả không muốn cùng sự tưởng niệm sâu sắc ký thác vào tiếng đàn.

Mộ Thiên Tú tránh ở sau tàng lá, kinh ngạc nhìn người đánh đàn, hắn chẳng những nhìn sai, còn nghe sai nữa.

Tiếng đàn dừng lại——

“Đau quá!” Giang Yên Hồng kéo tay áo xuống xem một mảng xanh đen tại cổ tay trái, áo nào trách mắng, ” Mộ Thiên Tú đáng giận, hại ta đau nhức nhiều ngày như thế!”

Mộ Thiên Tú bị mắng liền đỏ mặt, hồi tưởng lúc ấy cơn tức vừa dâng lên, đã quên không chế lực tay, nói sao đối phương cũng chỉ là tay thư sinh văn nhược trời gà không chặt, hắn không nên quá nặng tay, hắn có chút áy náy nhìn cổ tay bị hắn nắm qua lưu lại vết tím loang lổ.

Ổng tay áo chảy xuống, lộ ra cổ tay cánh tay trong suốt trơn mềm như ngó sen, hắn không khỏi bật cười. Trời ạ, cánh tay Giang Thanh Mặc sao lại mảnh như thế, chẳng những mảnh mai, còn non mềm giống như của các bà các chị.

Các bà các chị? !

Cái ý niệm này hung hăng gõ hắn một cái, không tự chủ được xem kỹ nhất cử nhất động của Giang Thanh Mặc một lần nữa, bộ dáng đôi mi thanh tú đang cau lại, bộ dáng ngón tay nhỏ nhắn mân mê cánh tay

Thật sự phần vị rất nặng, chính là. Cũng không khó coi, trong cương có nhu, trong nhu có cương, phần vị vừa đúng, một chút cũng không làm người khác cảm thấy chán ghét .

Say mê thưởng thức một hồi hắn đột nhiên bừng tỉnh. Trời ạ, hắn rốt cuộc là căn cốt có gì không ổn? Lại núp trong bóng tối nhìn lên nam nhân! Nhìn lên nam nhân còn chưa tỉnh, lại nhìn tới chảy nước miếng!(Myu: hắc hắc) Hắn dùng sức phát vào cái trán muốn đánh tỉnh chính mình.

Mơ hồ nghe thấy một tiếng vang nhỏ, Giang Yên Hồng vội vàng kéo ống tay áo ngồi lại, khẩn trương nhìn về phía ngoài cửa sổ, thấy trong đình viện u tĩnh chỉ có hoa và cây cảnh đu đưa, không có nửa cái bóng người, nàng lúc này mới thở dài một hơi.

Nàng cúi đầu nhìn vết tím trên cổ tay dần dần phai nhạt, bình tâm tĩnh khí hồi tưởng, Mộ Thiên Tú cũng không phải thật sự có ác ý, chỉ là không biết hắn đang giận cái gì thôi, nghe khẩu khí của hắn, hắn rất thường thức tài hoa cùng cốt khí đệ đệ, chỉ bằng điểm này, nàng có thể tha thứ cho hắn một nửa.

Từ lúc nhậm chức đến nay, tên kia suốt ngày ở trước mắt xoay tới xoay lui, phiền thì phiền, nhưng nhìn lâu cũng không đáng ghét như vậy, tuy hắn giống như gà mẹ nghĩ ra không ít chủ ý, giúp không ít chuyện bề bộn, nhưng từ sau đêm đó, ồn ào một trận, không thấy hắn đến nữa, bên tai đột yên tĩnh lại, thật là có điểm không quen.

Mễ Bối cước bộ nhẹ nhàng lướt qua đình viện, “Thiếu gia, ăn cơm đi.” Tiểu thư đồng hồ trợ đem thất huyền cầm để lại trên tủ cao, nhin không được quan tâm hỏi: “Thị Lang đại nhân thật sự sẽ không đến nữa sao?”

“Hắn nói cho dù ta cầu hắn, hắn cũng sẽ không đến, người nói đi?” Giang Yên Hồng cùng Mễ Bối đi ra khỏi gian phòng.

“Thật đáng tiếc đó ——”

“Người đáng tiếc chính là người tài trợ nguyên liệu chứ gì, quý tham ăn.” Nàng gạt đầu dắc ý cầm lên một quyển sách, “Một ống cơm lam, một bầu nước, ở nơi ngõ nhỏ, nếu là người khác thì không chịu được mà lo buồn, ta thì tự nhiên vui vẻ.”**

“Cho nên Nhan Hồi ***mới có thể chết sớm như vậy, hắn là chết đói .”

Nàng phì cười, đang muốn đáp lời thì dưới chân vấp một cái, ngã quỵ trên mặt đất.

“Thiếu gia, người có sao không? !” Mễ Bối vội vàng nâng tiểu thư đau đến ôm đầu gối kêu đau dậy, tiện thể đá miếng gạch hoa làm vấp chân nát bấy.

“Đau quá, ta gần đây có vận số đau nhức, có phải không?” Nàng tức giận đến muốn trực tiếp phá hư chỗ lổm trên gạch hoa nói.

“Nói chính xác là vận nghèo hèn, chúng ta nào có tiền tu sửa nhà.” Mễ Bối buồn bực nói: “Thiếu gia, người khác làm quan phát tài, chúng ta tại sao lại phát không lên nổi?”

“Loại tiền lòng dạ hiểm độc thịt cá hương dân (coi người như cá thịt, ví với sự đàn áp đẫm máu) chúng ta đừng kiếm, ta đang xem có cái cơ hội tốt nào kiếm tiền hay không. Nhẫn nại chút.”

“Không phải nô tài oán giận cuộc sống khổ cực, chẳng qua là cảm thấy đều làm quan , sao khác biệt nhiều như thế.”

“Ta biết rồi.” Nàng cẩn thận phân phó, “Đừng để ẹ ta đến bên này, miễn cho bà té ngã.”

Chủ tớ hai người vừa trò chuyện vừa đi về hướng nhà ăn , không hề phát giác được ở chỗ sâu trong bóng mát của Thiên Diệp đào có một nam tử đang đứng, trong mắt ngập tràn hoang mang.

3. Chương 3

Một tiếng ngáp thật lớn ——

Đám người trong phòng đang bàn luận bị tiếng ngáp như sấm nổ này làm cho quay đầu lại, người đàn ông vạm vỡ đứng đợi ở cạnh cửa xấu hổ gãi gãi đầu.

Mộ Thiên Tú mỉm cười, Lỗ Ba Dao này vốn là tùy tùng thiếp thân của phụ thân, mặc dù là kẻ thô lỗ, nhưng cũng rất có nguyên tắc, hai năm trước phụ thân qua đời, đại bộ phận thuộc hạ rất tự nhiên chuyển về dưới trướng người kế tục tước vị là đại ca, Lỗ Ba Dao lại dứt khoát từ đi quan chức, kiên trì muốn làm võ quan không mang danh hàm, đối với đại thúc trọng tình trọng nghĩa này trong lòng hắn luôn có sự cảm kích, hoàn toàn không đối đãi với hắn như người bình thường.

“Ba Dao, thúc đi ra bên ngoài hít thở không khí, chờ một chút tôi lại tìm thúc.”

Lỗ ba dao cao hứng gạt đầu, nhẹ nhàng nhảy xuống bậc thang, ngẩng đầu mà đi về hướng sân rộng bao quanh gian phòng thành hình chữ khẩu ().

Trên quảng trường bày biện rất nhiều sạp Ngọc Thạch lớn nhỏ, mọi người thấy người đàn ông cao to lưng hùm vai gấu đến cũng không sợ — lại còn cười hi hi chào hỏi hân, bởi vì tất cả mọi người đều biết vị này chính là tổng quản đại nhân của Lam Điền biệt thự .

“Thiếu gia, nô tài làm sao cũng không thấy tảng đá được bày trong này rồi cuộc có chỗ nào không giống nhau với tảng đá ngoài đường.”

Lời này khiến Lỗ Ba Đào quay đầu lại nhìn quanh, người vừa nói chính là một thiếu niên chừng mười lăm tuổi, đứng cùng hắn là một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi — bọn họ đang nói chuyện cùng công nhân thả ngọc.

Công nhân thả ngọc chỉ vào một cái lỗ nhỏ trên tảng đá thô sơ, “Tiểu ca, xem trong này, cái này chúng ta gọi cửa sổ , người có kinh nghiệm từ chỗ này xem xét, dễ dàng nhận biết tốt xấu .”

Giang Yên Hồng cố gắng nhìn nhìn vào trong cửa sổ, quả thực có chút quang thải mơ hồ lưu động.

Lam Điền từ xưa có sản vật là ngọc, ngọc Lam Điền tính chất rất tốt, sắc thái vẻ đẹp đầy đủ, các triều đại hoàng thất cùng nhân vật hiển quý đều coi là trân bảo, lễ đương nhiên, ở đây có không ít người dựa vào ngọc duy trì cuộc sống, có thật nhiều công nhân thả ngọc, ngọc tượng, ngọc thương.

Công nhân thả ngọc lên núi khai thác ngọc, không có đối tượng buôn bán đặc biệt thì tập hợp tại chợ chào hàng, ngọc tượng, ngọc thương cũng sẽ tới chợ ngọc tìm hàng, thân là Lam Điền Huyện lệnh nàng sao có thể không biết chợ ngọc là cái gì? Rảnh rồi không có việc gì làm liền mang theo tiểu thư đồng đến dạo chơi chợ ngọc, tìm hiểu phong thổ dân tình.

“Cho nô tài xem với.” Mễ Bối tiếp nhận khóa ngọc thô, liếc mình trợn mắt nhìn vào trong cửa sổ “Bất quá chỉ cao đi một chút vỏ ngoài, đá vẫn là đá nha.”

Lỗ Ba Đào nghe xong nhin không được cười ồ lên.

Mễ Bối mắt hứng quay đầu liếc mắt, trừng đến tròn mắt thiếu điều rơi xuống. Má ơi! Gấu mặc quần áo ra phố, hơn nữa lại đứng ở phía sau hắn nhe răng trợn mắt với hắn. Mễ Bối sợ tới mức liệng ngọc thô trong tay, công nhân thả ngọc luống cuống tay chân tiếp lấy.

“Ha ha ha, thì ra có người đàn giống ta, mặc kệ nhị công tử dạy ta mấy lần, ta cũng không thấy có gì khác biệt.”

Lỗ Ba Đào nói xong cao hứng, tay gấu to liền đánh ra, làm cho Mễ Bối ôm đầu kêu thảm thiết.

“Dừng tay, ngươi định làm cái gì? !” Giang Yên Hồng động thân bảo vệ tiểu thư đồng bị dọa sợ, lớn tiếng trách cứ anh chàng lỗ mãng đột nhiên ra tay này.

Bàn tay Lỗ ba đào đột nhiên dừng tại ở trên không trung, đôi mắt to tròn nhìn thẳng thiếu niên tuấn tú trước mắt, tấm tắc nói: “Thật là, không nghĩ tới có người còn anh tuấn hơn công tử nhà ta .”

Người bên cạnh cũng vội vàng tiến lên bình ổn cục diện.

“Lỗ đại ca, đừng loạn , vị này chính là Huyện thái gia.”

“Đại nhân đừng sợ, Lỗ đại ca chỉ có bề ngoài trông hung ác, kỳ thật là người rất tốt.”

Biết rõ đối phương không có ác ý, tâm thần kinh hãi của Giang Yên Hồng mới dần dần bình hoãn xuống.

Mễ Bối vẫn còn rất sợ con gấu to thoạt nhìn rất đáng sợ kia, càng quyết tâm trốn sau lưng tiểu thư không chịu ra.

Lỗ Ba Đào bưng tỉnh đại ngộ vỗ tay, “Hóa ra là Huyện thái gia, vậy thì khó trách, đến nhị công tử ta cũng khen ngài, đương nhiên là nhân vật cỡ này rồi.”

” Nhị công tử nhà đại thúc?”

“Tuyên thành Quận Vương phủ tứ phẩm Thị Lang Mộ Thiên Tú.” Lỗ Ba Đào kiêu ngạo mà báo ra danh hiệu của chủ nhân, thuận tay chỉ hướng chỗ chủ nhân ngồi.

Giang Yên Hồng chăm chú nhìn lại, không phải trùng hợp như vậy chứ? Trong cánh cửa đang mở, Mộ Thiên Tú cùng hai vị nam nhân bộ dáng như đang nói chuyện buôn bán, để tránh gặp mặt thêm xấu hổ, vẫn là ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, nàng chấp tay hành lễ, kéo lấy Mễ Bối vội vàng cáo từ.

“Ai da, chúng tôi còn có chút việc, xin đi trước.”

Lỗ Ba Dao đang muốn giữ người lại, nhưng vừa lúc đó, hai phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) mang theo ba hài tử tuổi còn nhỏ khóc lóc chạy tới quảng trường, vọt tới trước mặt Mộ Thiên Tú, oa một tiếng sẽ khóc ngã xuống đất, hần thấy thế lập tức chạy như gió lốc đến.

“Thị Lang đại nhân, van cầu ngài cứu phụ quân của chúng tôi.”

Hóa ra, hai công nhân thả ngọc cùng nhau lên núi khai thác ngọc, hai ngày rồi không có về nhà, bỏ lỡ cả ngày họp chợ, nương tử hai nhà càng nghĩ càng bất an, càng chờ càng sợ hãi, chạy tới cầu cứu Thị Lang.

Tình huống xác thực bất thường, Mộ Thiên Tú lập tức nhận lời mang theo nhân mã lập tức lên núi lục soát, ngọc thương Hồ Tuấn cũng rất nghĩa khí cung cấp gia đình trợ giúp.

Thoáng cái chợ ngọc sôi trào lên, nhân mã ở biệt thự, Hồ gia gia đình, còn có dân chúng đứng cảm nhiệt tình hỗ trợ, một đám người tụ tập tại trước chợ ngọc, vài người dẫn đầu đang thương lượng nên làm sao, đầu mục A Thắng dẫn một đội nha dịch chạy tới.

“Đại nhân bảo chúng tôi tới, nghe theo sự điều hành của Thị Lang đại nhân.” A Thắng xoay người xuống ngựa, sau khi hành lễ đưa ra một bức thư.

Lỗ Ba Dao chợt nhớ tới kêu to, “Ai nha, bề bộn một lúc liền quên mất. Nhị công tử, vừa lúc này trên quảng trường tôi gặp Huyện thái gia cùng tiểu thư đồng của hần, ha ha, hần lớn lên rất tuấn tú giống ngài, hắc hắc, tiểu tử kia tuy râu còn chưa có, nhưng thực ra làm việc rất tốt, còn biết phái người tới hỗ trợ.”

Nhiều người nghe xong cười ầm lên. Cái gì mà tiểu tử kia, người ta đường đường chính là thất phẩm Huyện lệnh, nếu đem râu ra so..., toàn bộ Lam Điền huyện đương nhiên không có người nào bằng Lỗ Ba Dao, rậm rạp y như là gấu.

Mộ Thiên Tú mở thư ra, vội vàng nhìn dòng chữ đẹp để viết tại quê nhà Tứ Xuyên trước đây từng có hài tử ở chân núi lạc đường, lúc ấy hương dân đã tạo thành đội hình như thế nào, tiến hành lục soát như thế nào, tại vùng núi rộng lớn làm sao lợi dụng tên lệnh cùng pháo phóng lên trời.. vv mà ở cự ly xa có thể liên lạc tin tức.

Đối với những người lần đầu lên núi tìm người như bọn họ rất có giá trị trợ giúp, thế là dựa theo chỉ thị trên thư tiến hành, sau khi chuẩn bị thỏa đáng liền hùng dũng xuất phát.

Cuối cùng trước lúc trời tối, người tìm được phóng pháo tín hiệu lên trời vang vọng cả sườn núi, hai thả ngọc công nhân bị té xuống khe núi bị thương không thể di động được đại đội nhân mã khiêng xuống núi rồi, hai nhà tương phùng, giống như cách nhau một đời người, ôm nhau khóc rống, mà đội ngũ hoàn thành nhiệm vụ cũng vui vẻ đều tụt tản đi.

A Thắng mang theo các huynh đệ trở lại nha môn báo cáo kết quả công tác, nghe được công nhân thả ngọc bình an không có việc gì, Giang Yên Hồng lòng đầy lo lắng cũng hạ xuống, cầm chút bạc khen thưởng thuộc hạ vất vả cứu người, A Thắng cao hứng dẫn các huynh đệ đi uống rượu.

Giang Yên Hồng một lần nữa trở lại ngồi trước bàn sách, cảm thấy trong phòng có hơi tối rồi, xoay người lên giá sách tìm đèn đánh lửa.

“Bỗng lộc của huynh đệ tiêu hết như vậy sao?”

Từ trong tĩnh mạch đột nhiên phát ra một câu, nàng bị kinh hãi liền xoay người, thấy Mộ Thiên Tú ngồi chồm hổm ở trên bệ cửa sổ vui vẻ cười, nàng tức giận ném đèn đánh lửa thạch.

“Mỗi lần xuất hiện huynh đệ đều phải dọa ta sợ như vậy sao? !”

Hần tự tay chụp đèn đánh lửa, nhẹ nhàng nhảy xuống bệ cửa sổ, thấp sáng đèn cây, gian phòng lập tức sáng lên.

“Huynh đến làm cái gì? Ta không có cầu huynh tới.” Nói thật ra , nàng thật sự có chút mong người này lại đến.

“Huynh đã hỗ trợ như thế, ta sao lại không biết xấu hổ mà làm khó huynh.” Bất quá lâu rồi không có trêu chọc tiểu tử này, cuộc sống mất đi một niềm vui, thừa cơ hội này tìm một bậc thang đi xuống, bằng không sau này sẽ không được chơi đùa với hắn nữa.

Nàng ha một tiếng, “Huynh nghĩ sai rồi a? Ta dù sao cũng là Huyện lệnh, bọn họ là con dân của ta, ta phải người đi tìm người là trách nhiệm của ta, các huynh mới xem như hỗ trợ a.”

Hắn bưng tỉnh đại ngộ vỗ tay, “Đa tạ nhắc nhở, vậy huynh tính toán làm sao cảm ơn ta đây?”

Nàng sững ra một chút, có điểm hối hận tại sao mình lại cho hắn có cơ hội đòi phần thưởng, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn, khoảng cách gần như thế, hắn càng cảm thấy Giang Thanh Mặc xinh đẹp đến chảy ra nước, những ý niệm tà ác trong đầu lại xông ra.

Giang Yên Hồng buồn bực nhìn hắn đột nhiên lại không nói lời nào. Tại sao hắn nhìn nàng như vậy? Chẳng lẽ không cho hắn một cái công đạo thì hắn không chịu bỏ qua sao? Bỏ đi! Niệm tình hắn cứu người cũng có công lớn, nàng cũng nên sang khoái một chút, dù sao nói tiếng cảm ơn cũng không tốn tiền.

“Muốn tạ ơn sao? Vậy nghe kỹ nhé.” nàng cười đắc ý, rồi mới gần từng tiếng: “Đa tạ, đa tạ.”

“Cái gì? Như vậy thôi sao?” Hắn ngạc nhiên hỏi lại.

“Đúng, là như vậy.” Bây giờ lại đến phiên nàng chơi xấu .

“Ở đâu có chuyện tiện nghi như thế? Ít nhất cũng phải đàn một khúc làm lễ tạ ơn.” Sự cảm động mấy ngày hôm trước khắc sâu trong trí nhớ, hắn rất muốn nghe lại một lần nữa.

“Bàn sau đi, hiện tại ta không rảnh.” Nàng tiện tay cầm hồ sơ trên thư án lên, giả bộ rất bận rộn nhiều việc.

Hắn đặt mông ngồi xuống, một tay rảnh rồi chống cằm, “Không việc gì, ta chờ, chờ huynh rảnh, tóm lại, không nghe được khúc nhạc ta sẽ không đi.”

Nhìn bộ dạng hắn ung dung chắc chắn, nàng không thể không nhận thua đầu hàng, bất đắc dĩ gọi thư đồng tới.

Mẽ Bối chứng kiến Thị Lang đại nhân lại đến nữa, cao hứng giống như được quà, lập tức chạy như bay đến trong phòng tiểu thư nâng cầm tới.

Bảy dây đàn lạnh lùng ngân lên, một đoạn trường âm chậm chạp lướt qua, Mộ Thiên Tú lại có chút hưng phấn, ngồi thẳng người đợi.

Tiếng đàn trôi chảy tươi đẹp theo ngón tay nhỏ nhắn của Giang Yên Hồng truyền ra , mai hoa tam lộ, ý cảnh trang nhã đặc biệt, ca tụng hoa mai lãng sương ngạo tuyết, giống như văn nhân có phẩm cách cao thượng.

Hắn nghe hết sức chăm chú. Đàn thật tốt, từng âm đều xúc động tiếng lòng của hắn, nghe xong nửa khúc, không khỏi ngứa nghề khó chịu, nhịn không được xuất ra sáo nhỏ tùy thân mang theo cùng hòa tấu.

Âm thanh trong vắt như tiếng chim bay xuyên rừng cây mà đến, cùng tiếng cổ cầm hội hợp, tiếng sáo, tiếng đàn tựa như đôi chim tìm được bạn lứa cùng đuổi cùng đùa, lượn lờ xoay quanh, hợp lại làm một.

Giang Yên Hồng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, không nghĩ tới hắn thổi sáo tốt như thế, càng không có nghĩ tới lần đầu tiên hợp tấu có thể ăn nhịp như thế, chống lại hai trùng mắt sáng của hắn, tim đập của nàng đập thành thịch.

Một khúc vừa hết, nàng trầm ngâm một chút, tiếp theo tấu lên khúc Xuân giang hoa nguyệt dạ, muốn nhìn thử xem hắn có theo kịp hay không.

Mộ Thiên Tú hiểu ý cười, sục sôi mà hưng phấn thần sắc như lửa chiếu sáng gương mặt thiếu niên, lại khẽ sáo lên mỗi lần nữa, đuổi kịp tiết tấu cổ cầm.

Sông xuân theo thủy triều ra biển lớn, trắng sáng trên biển cùng thủy triều, trong sóng khí thể nghìn vạn dặm, nơi nào không có sông xuân trắng sáng.

Không tệ, thật không tệ, trong đôi mắt đẹp của nàng ánh lên tia sáng kinh hỉ, trong mắt phản chiếu bóng hình một chàng thiếu niên như gió xuân.

Hắn nhẹ thổi một hơi, thổi khúc bách điệu châu phượng, lần này đến phiên hắn ra đề mục.

Khỏe miệng nàng vẽ ra một nụ cười yếu ớt, ngón tay nhỏ nhắn khê động, tấu lên giai điệu nhiệt tình vui sướng, nhịp điệu, cùng tiếng sáo tương hợp, tựa như bách điệu trong rừng liễu cùng xương ca.

Cuối cùng, tiếng dần dần dần trầm, tiếng sáo cũng từ từ thổi hết, cuối cùng tất cả đều yên lặng.

“Thật là dễ nghe ——” Mễ Bối lớn tiếng vỗ tay khen hay. Tiểu thư cùng thiếu gia không hổ là song bào thai, phản ứng nhanh nhẹn giống nhau, hồi đó ở bữa tiệc mừng tiến sĩ thì đậu thiếu gia cùng Thị Lang đại nhân cũng ăn ý như vậy.

Chen chúc tại ngoài cửa thư phòng, sư gia Hà Nhất Vấn cùng bọn nha dịch cũng trầm trồ khen ngợi, tất cả mọi người đều bị tiếng hợp tấu cảm sáo êm tai kia hấp dẫn tới, mà ngay cả Uông mẫu cùng A Liễu tại hậu đường cũng đi ra nghe hát. Vừa vặn hợp tấu đình chỉ, bấy giờ mọi người mới tiến lên hành lễ, cao hứng vì Thị Lang đại nhân lại đã trở lại.

Mộ Thiên Tú tâm tình vui sướng cùng mọi người nói giỡn, khỏe mắt thỉnh thoảng liếc trộm Giang Thanh Mặc đang ngồi yên lặng trước thư án.

Hắn từ nhỏ đã tinh thông âm luật, thỉnh thoảng cùng người hợp tấu, nhưng luôn luôn có cảm giác tri âm thực khó tìm, duy chỉ có tiểu tử này làm cho hắn liên tục kinh hỉ, mấy lần đấu khúc, hợp tấu, cũng làm cho hắn không thể lãnh hội và cảm động hết, đặc biệt là đêm nay, có một loại cảm giác tương hợp thần kì.

Giang Yên Hồng thật sự bất ngờ, bất ngờ vì hắn, cũng bất ngờ vì chính mình.

Ngoại trừ đệ đệ nàng chưa bao giờ hợp tấu cùng người khác, nhưng hợp tấu cùng hắn cảm giác lại rất khác với khi hợp tấu cùng đệ đệ, trong lòng không hiểu sao dâng lên một tầng lại một tầng sóng nhiệt, làm hại tâm tình nàng kích động không thôi, đến bây giờ vẫn không thể bình phục, nàng lén lút ngóng nhìn hắn, không có chú ý tới bóng dáng anh tuần ánh vào đáy mắt lén lút chìm sâu tiến đáy lòng.

Giang Yên Hồng cùng Hà Nhất Vấn y phục đơn giản đến bờ sông dò xét công trình tu bổ cầu, vừa về tới nha môn liền nghe thấy tiếng gõ rầm rầm chỏng chỏng, tiến vào nội nha xem xét, một đám công nhân đang trắng trợn sửa chữa phòng ở.

“Sư gia, không phải ta nói từ từ hẵng tu sửa sao?” Nàng sợ tới mức ứa ra mồ hôi, hiện tại nào có tiền trả phí một công trình lớn như thế?

“Nô tài không có gọi người đến tu sửa nha.” Sư gia vội vàng phủ nhận, cao giọng hỏi công nhân trên nóc nhà, các công nhân chỉ chỉ hướng sân nhỏ phía sau.

” Thị Lang đại nhân bảo chúng tôi tới.”

Trời ạ, tên kia sao nhiều chuyện như thế? ! Giang Yên Hồng lập tức vọt đi vào.

Oa, bên trong càng náo nhiệt, một đầu thì lo trải lại gạch bông trong hoa viên, một đầu thì quét vôi lại tường vôi, còn có người cắt sửa cỏ đại trồng hoa cỏ cây cối.

Mộ Thiên Tú đứng ở trong đình viện chỉ huy công nhân, quay đầu lại trông thấy Giang Thanh Mặc xông tới tìm hắn tính sổ, hắn không khỏi mỉm cười.

“Giang huynh, huynh đã trở lại.”

Cước bộ đang mạnh mẽ không hiểu sao liền dừng lại, trên người Mộ Thiên Tú là áo gấm màu trắng dưới ánh nắng chiếu rọi càng trắng như tuyết, tựa hồ phát ra tia sáng nhàn nhạt, thần thái tuấn lãng như ánh sáng trong sương mù cười rạng rỡ với nàng, nụ cười kia làm mặt nàng nóng lên, sự tức giận cũng không hiểu sao liền tiêu tán hơn phân nửa.(Myu: Mễ trai hắc hắc..)

“Thiếu gia, người xem, Thị Lang đại nhân giúp chúng ta tu phòng ở a ——” Mễ Bối cao hứng chạy tới.

“Không có sự đồng ý của ta, tại sao lại cho hắn khởi công?” Giang Yên Hồng tức giận đánh cái trán tiểu thư đồng một cái.

“Lão phu nhân đồng ý, không phải nô tài.” Hắn oan ức xoa cái trán.

Nàng tròn tròn mắt, mới vừa tưởng rằng mọi chuyện Mộ Thiên Tú cầm đầu, định dấu diếm mẫu thân, đến nói rõ ràng với hắn, lời nào cũng chưa kịp nói, không nghĩ tới mẫu thân lại coi Mộ Thiên Tú trở thành đại quý nhân, bây giờ thì tốt rồi, bảo nàng biết lấy gì mà trả cho người ta a?

“Mộ Thiên Tú, ta đâu có cầu huynh tu sửa phòng ốc? Huynh tự tiện làm chủ như vậy, ta rất khó xử, huynh có biết không?”

Thậm chí đem cả tên cả họ ra mà gọi? ! Hà Nhất Vấn đi theo vào thiếu chút nữa trượt chân.

Mộ Thiên Tú lơ đãng cười cười, bởi vì sợ Giang Thanh Mặc lại bị gạch hoa bề làm cho trượt chân, cho nên sinh ra ý niệm sửa chữa trong đầu, đã muốn tu sửa, rõ ràng tu sửa tất cả luôn một lần a.

“Kỳ thật ta cũng rất khó xử, nơi này cách kinh thành không đến một ngày đường, thường có quan lại quyền quý đi qua, phòng ở bị hư hao thành cái dạng này, coi sao được? Chi bằng sửa một chút, đến lúc đó đỡ phải mất mặt.”

“Mất mặt cũng là ta mất mặt, huynh khó xử cái gì?”

“Hàng xóm bị hư hao như vậy, ta cũng thật mất mặt, cho nên mới tự chủ trương giúp huynh tu sửa, nếu là ta tự chủ trương, phí tổn dĩ nhiên là do ta tự thân phụ trách.”

“Cái này nô tài vừa mới hỏi, Thị Lang đại nhân nói chúng ta không cần trả tiền, một đồng cũng không cần.” Mễ Bối nhện không được xen vào nói.

“Huynh thừa tiền lắm à? !” Điều này làm cho nàng càng khổ sở, coi như là bằng hữu thân thiết, nàng cũng không có lý do gì một lần nữa tiếp nhận sự trợ giúp của hắn, cảm giác thật là khó xử.

Từ trước đến nay hắn luôn thông dong tự tại khó mà cảm thấy quẫn bách không biết xử trí làm sao như thế này, đối với một người nam nhân sinh ra suy nghĩ mập mờ cũng đủ rồi làm cho hắn hoang mang không thôi rồi, nhện không được muốn vì đối phương làm một chút gì đó, tâm tình của hắn càng không cách nào nói rõ.

Hắn nhắc tay gãi gãi gò má không hiểu sao cứ ngứa ngáy, cà lăm nói, “Cái kia. . . . coi như làm phiền Giang huynh giúp ta một việc, vì .. mặt mũi của ta, thuận tiện cho những công nhân này kiếm ít tiền công, tất cả đều vui vẻ, chẳng phải là rất tốt sao?”

“Thiếu gia, trời muốn vào mùa thu rồi, phòng ở nếu không tu sửa ..., đến mùa đông chúng ta chắc chắn rất thê thảm, người hãy tiếp nhận ý tốt của Thị Lang đại nhân đi.” Mễ Bối kéo kéo ống tay áo tiểu thư, thấp giọng khuyên giải.

“Nói đúng là nha, đều đã khởi công rồi, không làm cũng không được.” Hà Nhất Vấn cũng góp lời khuyên bảo, nói thật ra , loại “phiền phức” này hắn cũng rất muốn đó.

Thư đồng cùng sư gia khuyên như vậy, tất cả công nhân cũng ngừng tay xem nàng, nàng thật sự không nỡ đuổi người, đành phải nhận thua than lớn một tiếng.

“Lần sau huynh mà còn làm loạn như vậy, ta sẽ thật sự trở mặt.”

“Giang huynh quả nhiên thông tình đạt lý.” Lần sau? Lần sau sẽ bàn.

Hôm nay là đại thọ năm mươi tuổi của thương gia mua bán ngọc Hồ Thọ, thân là Huyện thái gia Giang Yên Hồng cũng bị mời tham gia thọ yến, sắp tới giữa trưa, nàng mang theo tiểu thư đồng đến dự.

Trước đại môn là một màu đỏ khí thế, Hồ gia đại công tử Hồ Tuấn vẽ mặt tươi cười đón khách, sau khi chào hỏi, nô bộc dẫn khách tiến vào hoa viên rộng lớn tại trung đình.

Trong vườn giảng đèn kết hoa, bày vài chục cái bàn tròn ngồi đầy thân bằng hảo hữu của Hồ gia cùng với nhân vật nổi tiếng tại địa phương, Hồ Thọ thấy Huyện thái gia đến, lập tức tiến lên cung nghênh, những người khác cũng đều tới hành lễ.

Sau một phen khách sáo, Giang Yên Hồng bị đưa lên bàn chủ tọa, Mễ Bối bị đưa đến đình bên cạnh hành lang, cùng tụ tập với tất cả gia đình, nhạc công cùng mấy hồ giang hồ bán nghệ.

Mễ Bối rảnh rồi hết nhìn đông tới nhìn tây, thoáng nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc xen lẫn trong đám nghệ nhân đợi lên sân khấu biểu diễn, hẳn ơ một tiếng, bán tín bán nghi ráng nhớ lại thật cẩn thận.

“Thị Lang đại nhân? Chính là ngài!” Hắn không thể tin được Mộ Thiên Tú một thân trang phục màu đen, lưng đeo hai thanh trường kiếm.

“Xuyt, nhỏ giọng một chút, làm cho người ta biết trước sẽ không thú vị.” Mộ Thiên Tú ôm bả vai tiểu thư đồng, tinh nghịch nháy mắt mấy cái.

Trong tiếng sáo trúc hân hoan vui mừng, thọ yến bắt đầu, bọn nha đầu bắt đầu mang thức ăn lên.

“Thị Lang đại nhân sao còn chưa tới?” Ngồi vào chỗ của mình Hồ Tuấn thỉnh thoảng lại nhìn về hướng cửa chính.

Giang Yên Hồng cũng rất buồn bực, nghe nói bất luận là trong chuyện buôn bán, hoặc dựa trên quan hệ cá nhân, quan hệ của Mộ Thiên Tú cùng cha con Hồ gia đều rất tốt, có náo nhiệt như vậy, tên kia sao lại không đến? Thật là kỳ quái!

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vui vẻ bỗng nhiên vừa chuyển, tấu lên nhạc khúc âm trầm mà hữu lực, vừa lúc đó, một bóng đen nhanh chóng bay ra, thẳng tắp vọt tới phía trước chủ nhân.

Mọi người đều bị bóng đen đột nhiên xuất hiện này làm cho giật mình, vốn đang tưởng người xấu gì tới phá rối, tập trung nhìn vào dĩ nhiên là Thị Lang đại nhân, thở dài một hơi đồng thời cảm thấy hoang mang không thôi.

Giang Yên Hồng bật cười, quả nhiên là phong cách của hắn, đi ăn thọ yến cũng không thể an an ổn ổn.

Hồ Thọ kinh ngạc cùng khó hiểu, Hồ Tuấn đoán ra bằng hữu tinh nghịch này đại khái lại có trò quỷ gì rồi.

“Thị Lang đại nhân, sao ngài lại ăn mặc như vậy?”

Chấn động mười phần hiệu quả, Mộ Thiên Tú dương dương tự đắc cong khóe miệng, ôm quyền hành lễ, “Hồ lão gia phú quý một phương, trong nhà bảo bối gì mà không có? Tặng cái gì cũng không kỳ lạ quý hiếm, nghĩ đi nghĩ lại, không bằng diễn một bộ kiếm pháp hâm nóng thọ yến cho Hồ lão gia.”

“Ta sao dám để cho Thị Lang đại nhân hu tôn hàng quý (người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp) tự mình hiến nghệ được?” Hồ Thọ được sủng ái mà lo sợ.

“Không sao, mọi người đều vui vẻ thì tốt rồi, bêu xấu”

Hắn xoạt một tiếng rút trường kiếm phía sau ra, run run cổ tay trở kiếm, hai thanh trường kiếm sáng lấp lánh trong nháy mắt biến ảo thành hai con Giao Long màu bạc, ở bên người hắn cuộn cuộn vờn bay bốn phía, trong đình nhất thời thanh quang nhộn nhạo, kiếm khí tràn ngập.

Kiếm này thể hiện thật đặc sắc tuyệt luân, người sử kiếm càng phiêu dật tiêu sái, các tân khách mỗi người thấy đều trợn mắt há hốc mồm, Mễ Bối cùng tất cả bọn gia nhân ở dưới hành lang cũng đều nhin không được chen đến bên sân, xem cho thật rõ, bọn nha đầu đưa đồ ăn càng thấy tâm động thần mê, món ăn cũng quên để xuống.

Giang Yên Hồng lại cảm thấy bất ngờ lần nữa, bao phủ trong vầng kiếm quang hắn thoạt nhìn không giống bình thường, vẫn tươi cười như trước, tuy nhiên thiếu một chút vui đùa âm ỉ, nhiều thêm chút ổn trọng, hai đầu lông mày hiện ra khí khái nam tử oai hùng, khóe miệng của nàng chậm rãi trôi lên nụ cười vui vẻ tán thưởng.

Biểu diễn xong một bộ kiếm pháp, Mộ Thiên Tú thu kiếm vào vỏ, hiện trường một mảnh yên tĩnh, thẳng đến một tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, mọi người xem ngây người lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vỗ tay khen hay.

Dẫn đầu vỗ tay chính là danh kỹ Nhật Noãn lâu Thạch Lựu, nàng đáp ứng lời mời tiến đến biểu diễn trợ hứng, vừa mới đến liền chứng kiến màn múa kiếm đặc sắc của Mộ Thiên Tú, sợ hãi thần phục, không khỏi hờn dỗi oán trách vài câu.

“Thị Lang đại nhân diễn kiếm này tốt như thế, bảo chúng tôi chút nữa làm sao biểu diễn chứ?”

“Hóa ra Thạch lựu cô nương cũng muốn diễn kiếm, mời.”

Mộ Thiên Tú cười cợt hai thanh trường kiếm trên lưng xuống, làm bộ muốn đưa cho Thạch lựu, Thạch lựu giả vờ giận mà hờn dỗi dậm chân, chọc ọi người cười vang, bầu không khí trong thò yến thoáng cái liền náo nhiệt lên.

Chứng kiến bộ dáng Mộ Thiên Tú cùng ca kỹ đùa giỡn rất quen thuộc, Giang Yên Hồng mơ hồ cảm thấy không vui, chuyển mắt đánh giá nàng kia.

Nàng lớn lên xác thực xinh đẹp, mặt như phù dung không nói, thần sắc càng tươi tắn, trên mặt bôi một chút son môi, eo điểm thắt lưng yên chi váy dài, áo khoác ngoài ngắn tay màu trắng thêu hoa, ngắn ngang thắt lưng, vật áo tươi đẹp bó sát, càng làm bộ ngực sữa của nàng cao đầy, duyên dáng yêu kiều, khó trách các nam nhân đều nhìn chòng chọc nàng đến chảy nước miếng.

Cha con Hồ gia đi qua nghênh đón Thị Lang đại nhân lên ghế trên, Mộ Thiên Tú vừa ngồi vào liền không thể chờ đợi được hỏi Huyện thái gia ngồi ở bên cạnh.

“Giang huynh, kiếm của ta có tốt không a?”

“Kiếm diễn rất tốt, nhân duyên với phụ nữ càng tốt.” Mặt nàng trắng không còn chút máu khinh bỉ liếc hắt một cái(Myu: có mùi dấm chua ở đâu ý nhỉ) .

“Hắc hắc, nói đến duyên với nữ nhi..., ta chỉ sợ còn kém Giang huynh.” Hắc cố ý đưa tầm mắt rơi vào trên người Thạch Lựu.

Nàng sững sốt một chút, không hiểu ý tứ của hắc, chán nản cãi lại, “Điều này sao có khả năng? Ta lại không giống người nào đó, đối với ai đều có rất là thân thiết quen thuộc.”

“Ta bất quá là nửa chín nửa sống, chỉ sợ chờ thêm một chút có người muốn chín luôn.”

Thạch Lựu cười dịu dàng nâng chén chúc thọ chủ nhân, xin lỗi vì đã tới chậm, sáng khoái tự phạt ba chén, còn chưa ca hát đã làm cả sảnh đường hoan hô, tiếp theo mời rượu Thị Lang đại nhân, nhìn thấy chàng thiếu niên tuấn tú bên cạnh hắc, ánh mắt Thạch Lựu sáng lên, lập tức yêu kiều hành đại lễ quỳ lạy .

“Tiểu nữ tử Thạch lựu ra mắt Huyện thái gia, ngưỡng mộ đại nhân đã lâu, hôm nay cuối cùng nhìn thấy mặt, tiểu nữ thật sự rất cao hứng.”

“Cô nương khách khí rồi.” Giang Yên Hồng vội vàng đỡ Thạch Lựu, chống lại cặp mị nhãn mãnh liệt phóng điện về hướng nàng kia, nàng vội vàng lúng túng buông tay ra.

Bộ dáng huyện thái gia thẹn thùng trức trắc làm cho Thạch Lựu càng thêm mừng thầm.

” Không phải tiểu nữ khách khí, tiểu nữ bội phục đại nhân từ đáy lòng, phép nghiêm hình nặng không có gì hay, thấu tình đạt lý mới là anh, có thể có người như đại nhân làm quan phụ mẫu là phúc khí của dân chúng Lam Điền chúng ta.”

Thạch Lựu thuộc như lòng bàn tay kể ra các án mà Huyện thái gia đã xử, mọi người đang ngồi cũng không ngắt lời khen ngợi, các hương thân đều nâng chén kính Huyện thái gia, Giang Yên Hồng vốn không muốn uống nhiều, nhưng trước sự ân cần của các hương thân, không thể không uống nhiều thêm mấy chén.

Kính rượu xong rồi, Thạch Lựu trở lại giữa tràng điện bắt đầu hiến xướng, tiếng ca động lòng người tiếp diễn tại thò yến.

Có ca tự nhiên có múa, hát hay múa giỏi rồi đến xiếc giang hồ, ảo thuật, kỹ năng đặc biệt lên sân khấu, chúng tân khách càng sảng khoái, ăn uống thêm phần cao hứng, chủ nhân cũng được mười phần thể diện.

Mộ Thiên Tú cùng Hồ Tuấn nói giỡn, khéo mắt thoáng nhìn Huyện thái gia đột nhiên ngã về phía trước, hấn vội vàng đưa tay nắm sau cổ áo Yên Hồng, miễn cho có người úp đầu vào chén canh trên bàn mà rửa mặt.

“Giang huynh, huynh có sao không?”

“Hình như không tốt lắm.” Giang Yên Hồng chớp chớp mắt say lơ đãng như bị sương mù che phủ, rượu này uống vào miệng thấy không gắt, không nghĩ tới một lúc sau lại mạnh như thế, nàng cảm giác mình như đang đứng ở trong nước bồng bênh đung đưa.

Hồ Tuấn vẫy nha đầu đến, muốn các nàng đỡ Huyện thái gia đến sương phòng phía sau nghỉ ngơi một chút, Mễ Bối tại hành lang hạ đẳng cũng bị gọi đến hầu hạ chủ nhân.

Trong sương phòng, Giang Yên Hồng khổ sở nằm trên giường gỗ bên cạnh cửa sổ lớn, Mễ Bối vắt khăn lạnh để trên trán tiểu thư, thấy bốn bề vắng lặng, nhịn không được nói nàng vài câu.

“Thiếu gia, người cũng quá bất cẩn, vạn nhất gặp chuyện không may thì biết làm sao đây?”

“Ta biết rồi!” Giang Yên Hồng ôm đầu xoay người sang chỗ khác, hiện tại đầu nàng choáng váng cực kỳ, không muốn nghe lời nhải nữa.

Mễ Bối vốn còn muốn nói thêm vài câu, nhưng chứng kiến danh kỹ Thạch Lựu kim liên (Con gái bó chân thon nên gọi là ba tác kim liên) nhiệt thành đi tới, lời vừa tới miệng toàn bộ ném lên chín tầng mây, hưng phấn mà chạy đến cạnh cửa nghênh đón, vừa khấn trương lại thẹn thùng nhìn đại mỹ nữ diễm quang bắn ra bốn phía.

“Ta giúp Huyện thái gia đem canh tỉnh rượu tới.” Thạch Lựu thoáng nâng khay trên tay lên.

“Sao lại không biết xấu hổ phiền toái Thạch lựu cô nương, để no tài làm là được rồi.” Mễ Bối duỗi tay muốn tiếp nhận khay.

Thạch Lựu duyên dáng gọi to một tiếng, cười ngọt ngào với tiểu thư đồng, “Nguy rồi, khăn gấm của tiểu nữ đặt ở phòng bếp đã quên cầm theo, không biết có thể phiền toái tiểu ca đi giúp một chuyến?”

Nụ cười kia ngọt đến phát ngán, tiếng nói mềm mại yêu kiều làm nũng, Mễ Bối làm sao chống đỡ được, lập tức cao hứng chạy vội đi.

Kế hoạch thực hiện được, Thạch Lựu cười đắc ý, đi đến trước giường, buông khay, ôn nhu nâng Huyện thái gia dậy.

Giang Yên Hồng mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn lại, đột nhiên dường như tỉnh lại quát to một tiếng, nhảy xuống giường gỗ.

“Thạch Lựu cô nương? Sao, sao cô nương lại ở chỗ này? Thư đồng nhà ta đâu?” Cô nhìn nhìn bốn phía, sương phòng to như vậy chỉ có các nàng cô “Nam” quả nữ, cái này. thực không hay a.

Phản ứng khoa trương của Huyện thái gia chọc cho Thạch lựu cười duyên không thôi, “Tiểu ca giúp tiểu nữ đi lấy khăn, nếu đại nhân không chê, để tiểu nữ đến phục vụ đại nhân.”

Phục vụ? ! Chút cảm giác ngà ngà say còn lại bị hai chữ này dọa chạy hết, đầu dần dần thanh tỉnh chợt hiện lên nụ cười không có ý tốt của người nào đó.

“Chờ một chút, có phải là Mộ Thiên Tú gọi cô nương tới?”

“Thị Lang đại nhân hẹp hòi nhất rồi, lúc trước tiểu nữ cầu xin ngài ấy giúp tiểu nữ được gặp đại nhân, ngài ấy không chịu, nếu không có đại thọ của Hồ lão gia, tiểu nữ còn không có cơ hội bái kiến đại nhân đâu.”

“Thật không phải là hấn giả trò quỷ?” Nàng bán tín bán nghi.

“Không phải, là tiểu nữ tự nguyện đến phục vụ đại nhân.” Thạch Lựu tuổi còn trẻ đã quay cuồng trong hồng trần một hồi, biết rõ đời người đau khổ ngắn ngủi, hiểu rõ đạo lý niềm vui chẳng tày gang, nghe thấy

nhiều chuyện về Huyện thái gia, nàng đã sớm ngưỡng mộ trong lòng, hôm nay vừa thấy, ngưỡng mộ biến thành ái mộ, từ trước đến nay luôn trung thực với trái tim mình nàng lập tức mượn lấy cơ hội mang canh tỉnh rượu thể hiện tâm ý, “Lòng chàng có cô đơn như lòng thiếp thì xin đừng phụ tâm ý tương tư này.”

Mặt Giang Yên Hồng bỗng dưng đỏ lên, xấu hổ tới cực điểm.

Thấy Huyện thái gia không nhúc nhích, Thạch Lựu nũng nịu oán trách, “Chẳng lẽ đại nhân ghét bỏ thân phận Thạch lựu thấp hèn?”

“Không, anh hùng không sợ xuất thân thấp hèn, chỉ là loại sự tình này thật sự không thể xằng bậy.” Nàng đưa một bên tay chùi mồ hôi.

“Xằng bậy?” Nụ cười trên mặt Thạch Lựu biến mất, không phục đi đến phía trước, “Thạch Lựu mặc dù là ca kỹ, nhưng bán nghệ không bán thân, chưa bao giờ làm ẩu làm càng, đến bây giờ vẫn là tấm thân xử nữ.”

Giang Yên Hồng chật vật chạy trốn tới phía sau bàn tròn, lấy cái bàn ngăn cách nửa khuyên giải nửa thỉnh cầu nói: “Ta không phải có ý tứ đó. . . . Chỉ là tình cảm của cô nương, ta sợ không thể báo đáp. . . .”

“Thiếp không cần phải hồi báo, chỉ cầu một trái tim đổi lấy một trái tim thôi.” Thạch Lựu đi tới gần, vừa xấu hổ vừa nóng vội mà muốn nói cho rõ ràng.

“Chuyện này phải phụ hảo ý của cô nương rồi ? !” Giang Yên Hồng bối rối lui về sau.

Hai người cứ như vậy quần lấy bàn tròn, một người chạy, một người đuổi, một người thổ lộ, một người xin lượng thứ.

“Hai người là đang đùa lão ưng bắt con gà con sao?” Mễ Bối đến phòng bếp lấy lại khăn gấm khờ dại đứng ở cạnh cửa.

Thạch Lựu trừng mắt nhìn Huyện lệnh không hiểu phong tình, liếc mắt một cái tiếp nhận khăn gấm mà Mễ Bối hai tay dâng trả, tức giận đến dậm chân rồi đi.

Nguy hiểm thật! Giang Yên Hồng tức giận mà đánh tiểu thư đồng một cái, “Người ta gọi người đi là người đi, bỏ ta lại một mình, hại ta thiếu chút nữa bị người ta cưỡng ép rồi.”

Mễ Bối kinh ngạc, không thể tin được chĩa chĩa tiểu thư, lại chĩa chĩa hướng Thạch Lựu rồi đi, rồi mới tuôn ra một hồi cười ha hả, “Thiếu gia, người thật sự là diễm phúc không cạn a, tiểu nhân hâm mộ muốn chết.”

“May mà ta không có say mềm đi, bằng không có lẽ thật sự phải chết.”

“Nói cũng đúng.”

Chủ tớ lập tức quyết định lòng bàn chân như bơi mồi— trước tiên chuẩn lẹ, không kịp cáo từ.

Cửa sổ khắc hoa trong sương phòng kết một tiếng mở ra, Mộ Thiên Tú cười ngồi vào trên bệ cửa sổ.

Hắn lo lắng tiểu tử kia, cho nên mới lên rồi đi yến hội, không nghĩ tới ở nửa đường trông thấy Thạch Lựu đi còn nhanh hơn hắn, hắn liền trốn vào góc xem náo nhiệt.

Đại mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ, còn không cầu hồi báo, đây là chuyện nhiều nam nhân khác hâm mộ cầu còn không được, không nghĩ tới tiểu tử kia lại không có can đảm tiếp nhận, còn chạy làm cho người ta truy đuổi, cười chết người.

Chờ cười đủ, hắn mơ hồ cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nghiêm túc suy nghĩ, tiểu tử kia lá gan cũng không nhỏ, thất phẩm Huyện lệnh nho nhỏ lại dám xông tới chống đối hắn là tứ phẩm Thị Lang, lại cẩn thận hồi tưởng, vừa rồi Giang Thanh Mặc bộ dạng giống như thật sự rất sợ Thạch Lựu, sợ đến nỗi dụng cũng không cho dụng, thật sự là kỳ quái.

Một người nam nhân có vị sơn phần nặng, lại không dụng nữ nhân, tổng kết lại rất có thể là cái loại yêu nam nhân đàn lang đàn khanh.

Hắn chịu không được gõ gõ cái đầu luôn miên man suy nghĩ, quyết định trở lại thọ yến, không nghĩ những chuyện làm loạn lòng người này nữa.

4. Chương 4

Yên Hồng giục ngựa chạy trên triền núi nhỏ, chỗ cao gió mạnh, quần áo bị thổi bay phát phới, nàng đưa mắt nhìn chung quanh, cuối thu khí sáng, cây cối nhuộm một sắc thái rực rỡ mấy mẫu ruộng đều đã kết bông, lúa trổ đồng đồng, phương xa ánh nắng ánh trên mặt sông lấp lánh, giống như một cái đai lưng màu bạc uốn lượn xuyên qua đại địa vàng óng ánh, phong cảnh cực kỳ xinh đẹp.

Không xa giữa rừng núi tỏa ra từng dải khói bếp, chắc hẳn tên gây chuyện thị phi đang ở vùng đó, nàng khẽ quát một tiếng, ghim ngựa chạy đi.

Giữa sườn núi dốc thoải một đội nhân mã tụ tập, bọn nô bộc bận bịu thổi lửa nấu cơm trưa, các huynh đệ công tử ngồi vây quanh tại trước căng lều tán chuyện nói giỡn.

Xa xa trông thấy một con tuần mã chạy tới, Mộ Thiên Tú nhân tình sáng lên, cao hứng nghênh đón.

“Nguyên lai Giang huynh đối với săn bắn cũng có hứng thú, sớm biết như vậy ta liền mời người cùng đi.”

“Ta không phải đến chơi đùa, ta là tới quản các người.” Giang Yên Hồng xuống ngựa.

Nguyên lai, đại đội nhân mã săn bắn chơi đùa thật cao hứng, đập hỏng vài mẫu ruộng đồng bên rừng, năm ba cái nông dân cùng đến huyện nha trách cứ, sự gia thông minh lập tức đẩy Huyện thái gia ra mặt, vì giúp nông dân lấy lại công đạo, Giang Yên Hồng đành phải tự thân xuất mã.

“Không có vấn đề, sau này trở về ta nhất định sẽ bồi thường tất cả tổn thất.” Mộ Thiên Tú một mực đáp ứng.

Nàng hài lòng gật gật đầu, “Có những lời này là đủ rồi, ta đi trở về, không trở ngại các người vui đùa.”

“Cấp bách cái gì? Đã đến đây, nhân tiện tới chào các vị bằng hữu.”

Hắn đoạt lấy dây cương ném cho người hầu vừa chạy tới phục thị, kéo lấy nàng đi về hướng đám bạn.

Lòng của nàng đột nhiên căng thẳng, Mễ Bối không đi theo bên người, nàng căn bản là không biết đệ đệ ở kinh thành đã gặp qua người nào, lần này nguy rồi!

“Lý huynh, Trương huynh, các người xem ai đến đây?”

Hai mươi bảy, tám tuổi Lý Thượng Thư kiêm Lại Bộ Thị Lang, nửa đùa nửa thật nói: “Giang huynh, đã lâu không gặp, người thaotj nhìn rõ ràng gầy đi không ít, xem ra đảm đương chức Lam Điền Huyện lệnh cũng không dễ dàng.”

Thường niên nhược quán (thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán) môn hạ Trương Trùng biểu lộ một bộ dáng rất là đồng tình, “Ài, có loại hàng xóm này sao mà thoải mái khỏe lên được.”

“Nói đúng à nha.” Nàng thuận theo mấy vị nhân huynh(xưng hô với bạn bè, thường dùng trong thư tín) vượt đuôi hàn huyên vài câu, xem bọn hắn không có sinh nghi, nàng len lén nhẹ nhàng thở ra.

Binh bộ Tư Mã lang trung Mã Tổ Văn lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đôi mắt tán thưởng đảo vài vòng, nhin không được trêu đùa Mộ Thiên Tú.

“Khó trách Thị Lang đại nhân vốn không quan tâm đến ai lại đặc biệt chiếu cố Giang đại nhân, đặc biệt đem hắn điều đến Lam Điền, nguyên lai Giang đại nhân lớn lên tuần tú như thế, làm cho người ta thích thương như thế, thì ra là thế, thì ra là thế.”

Bị nói trúng tâm sự Mộ Thiên Tú trên mặt bạo hồng — vội vàng buông tay còn đang cầm ra, lúng túng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn mặt tiểu tử kia.

Giang Yên Hồng lúc này mới giật mình tay của mình bị hắn nắm đã lâu, mặt cũng đỏ tới mang tai, vừa thẹn lại quần bách cúi đầu.

Lý lang cùng Trương Trùng trao đổi ánh mắt, tại trong mắt nhau đều thấy được một tia khó hiểu cùng kinh ngạc, dựa vào cá tính Mộ Thiên Tú, đối mặt trêu đùa như vậy hẳn là cười to không ngừng, rồi mới phản công, chính là tự đứng lại mặt đỏ đỏ mồ hôi, ngay cả Giang Thanh Mặc cũng cúi đầu không nói.

Chẳng lẽ nói trúng. Không thể nào? !

Mã Tổ Văn cũng phát giác được bầu không khí đột nhiên cứng lại rồi, vội vàng nói: “Là nói giỡn, nói giỡn chơi, không buồn cười thì thôi.”

Trương Trùng cơ trí mà mở chủ đề khác, “Đúng rồi, nghe nói qua không lâu nữa Hoàng thái hậu phải về Lĩnh Nam thăm viếng, hiện tại đang tại chọn lựa người đi theo, hoàng thái hậu sủng ái nhất Tề quốc công chúa cũng sẽ cùng đi.”

Mộ Thiên Tú liền giống như bị đâm lên cái đuôi bật lên, chịu không được quang quác kêu to, “Này này này, đang yên lành nói tới nàng làm cái gì? Các người tha cho ta đi!”

Nhìn Mộ Thiên Tú không sợ trời không sợ đất nghe thấy đến Tề quốc công chúa bốn chữ lại sợ thành như vậy, mọi người nhin không được cười to, người một câu ta một câu chọc hấn.

“Chúng ta tha người, người ta cũng không muốn tha người, nghe nói nàng tính toán hướng Tuyên thành Quận Vương mượn người Quận Vương phủ Thị Lang làm hộ vệ.”

“Cái này Lĩnh Nam một chuyến khứ hồi, vừa vặn bồi dưỡng cảm tình, chờ thời điểm trở lại kinh, Thị Lang đại nhân liền biến thành Phò mã đại nhân.”

“Các người rất muốn chết là phải không? !” Mộ Thiên Tú ánh mắt giống như muốn ăn thịt người tròng mắt đám bạn không biết sống chết, muốn hấn và công chúa dã man kia ở cùng nhau, không bằng giết hấn còn thống khoái hơn.

Giang Yên Hồng nghiêng mắt nhìn hấn một cái, nguyên lai hấn có đối tượng rồi, Công Chúa Điện Hạ tôn quý nhất, không hiểu sao, lòng của nàng lại trầm xuống một chút.

Con hươu kinh hoảng chạy trốn như điên, bay vọt qua dòng suối nhỏ, nhảy vào rừng cây dày đặc ở bờ bên kia.

Vài con tuần mã kiên nhẫn rượt đuổi, o lướt qua dòng suối, đuổi vào rừng cây, trong rừng mặt đất nhấp nhô khó đi, trên đường đi cành lá mọc thành bụi rậm rạp, điều này làm cho đám nam nhi đang sẵn bắn thủy chung không đuổi theo được con hươu.

Mộ Thiên Tú thoáng nhìn phía trước nơi tận cùng rừng cây có bãi cỏ trống trải, ý bảo đám bạn chia ra hai đường bọc đánh, đem con mồi xua đến khoảng đất trống phía trước.

Con hươu đã bị giáp công, chỉ có thể đi thẳng phía trước, vào sát na lúc nó nhảy lên chạy vội ra rừng cây, một trận mưa tên phá không ra, bắn vào trong thân thể to lớn, con hươu buồn bã ai ô một tiếng, cuối cùng chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Đoàn người thúc ngựa phi tới bên cạnh con hươu, xuống ngựa vui vẻ nhìn con hươu cuối cùng cũng cầm tới tay, có người lấy túi rượu trên lưng ngựa xuống, bốn anh em thay phiên nhau uống, hào hứng ngẩng đầu cười nói.

Bọn nô bộc dẫn đi theo đuổi tới, nâng lên con mồi, Mộ Thiên Tú chờ đoàn người đi cũng một lần nữa nhảy lưng ngựa, đội ngũ sẵn bắn chuẩn bị hướng về chỗ doanh trướng.

“Giang huynh?” Mộ Thiên Tú nhìn tới nhìn lui vài lượt, trong đại đội nhân mã vô cùng náo nhiệt không thấy Huyền thái gia, hấn liền khẩn trương lên.

“Bắt đầu đuổi hươu đã không thấy hấn rồi.” Trương Trùng nói.

Có mấy nô bộc nói nửa đường trông thấy Giang đại nhân ngoặt hướng đường nhỏ lên núi.

“Đại khái là vì giữa trưa trêu đùa hơi quá trớn.” Lý lang thoáng trách cứ nhìn Mã Tổ Văn.

“Giang đại nhân da mặt thật là mỏng.” Mã Tổ Văn áy náy gãi gãi đầu, “Chờ một chút ta sẽ hảo hảo cùng hần bồi thường.”

Tuy nói như thế, nhưng mà Mộ Thiên Tú vẫn cảm thấy không yên lòng, thế nhưng lại sợ biểu hiện quan tâm quá độ, sẽ bị đám bạn chế nhạo hần và Giang Thanh Mặc đàn lang đàn khanh.(đại khái là boy x boy)

Hần đành phải lặng lẽ thả chậm tốc độ, rút xuống đội ngũ cuối cùng, phân phó người hầu hảo hảo chiêu đãi khách nhân, hần còn muốn cưỡi ngựa đi dạo, muộn một chút sẽ lại trở lại doanh trường, dặn dò xong, hần ghì chặt cương ngựa, chuyển qua hướng vào rừng chạy đi.

Rừng cây rậm rạp um tùm ——

Tại trong rừng, Giang Yên Hồng vừa đi vừa khấn trương nhìn bốn phía.

Công phu cưỡi ngựa của nàng vốn là chỉ tạm được, đường trên núi lại khó đi, nàng căn bản là không theo kịp tốc độ chạy gấp của Mộ Thiên Tú bọn họ, thoáng cái đã bị bỏ lại phía sau, bọn nô bộc môn cũng chệch nàng chậm, đều vượt qua nàng chạy trước, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng biến thành cô linh linh (trơ trọi) một người.

Trong lúc quanh quẩn tại rừng rậm dày đặc khó xuyên qua cùng với các hào ranh cao thấp, nàng dần dần phân không rõ phương hướng, vốn đang mơ hồ nghe thấy phương xa trong rừng có thanh âm râm rĩ, nhưng hiện tại cái gì đều nghe không được.

Theo mặt trời dần dần nghiêng về phía tây, nàng càng lúc càng sợ hãi, nàng giống như thật sự.

Lạc đường!

Làm sao đây? Nàng thiếu chút nữa khóc lên, run lấy thanh âm, ôn tồn cầu lão Mã dưới hông.

“Ngựa tốt à, người ta nói ngựa luôn nhớ đường, cho nên người biết đường về nhà đúng không? Cầu xin người dẫn ta về nhà được không? Chờ về đến nhà, ta nhất định mời người ăn bữa ngon, lần sau cũng sẽ không khiến người cùng người ta đi săn cái gì đó, đi loại đường núi khó đi muốn chết này, ta cam đoan.”

Lão Mã như nghe hiểu khàn ô vài tiếng, lần này nàng không có khống chế dây cương, tùy tiện con ngựa đi đi lại lại, không lâu, một mảnh sông ở sườn núi hiện ra bên ngoài rừng cây, lão Mã đi đến dưới dòng suối, cúi đầu uống nước.

“Lão huynh, mặt trời muốn nhanh xuống núi rồi, chúng ta không rảnh nghỉ ngơi, cầu xin người đi mau được không?”

Nàng lo lắng thúc giục vài tiếng, phát giác lão Mã không có ý đi lại, hết cách bắt buộc dĩ xuống ngựa, uống mấy ngụm nước suối thanh mát, ngựa đầu lại lần nữa nhìn chung quanh một chút.

Ai, ngoại trừ cây, chỉ có cây ——

Một góc lại một góc cây mọc xệt qua trước mắt Mộ Thiên Tú , hần dùng tất cả thị lực đi tuần tra mỗi một cái sơn đạo, dấu chân thú, mỗi một chỗ bóng rừng, vách núi.

Coi như là quan tâm quá mức, vạn nhất tiểu tử kia không phải xuống núi, mà là lạc đường thì làm sao đây? Cho nên hần tình nguyện đi nhiều vài vòng, xác định không có việc gì mới lại xuống núi.

Tại trong rừng chạy băng băng một hồi, không có trông thấy bất luận bóng người nào, hần quay lại đầu ngựa, chuẩn bị xuống núi, nhưng vào lúc này, mơ hồ nghe thấy một tiếng ngựa hí theo rừng cây bên kia truyền đến, hần xác định phương hướng, lập tức giục ngựa chạy qua.

Xa xa , trông thấy trên dòng suối ở sườn núi một người một con ngựa, hần nở nụ cười, rất may mắn không có trực tiếp xuống núi, bằng không thân thể nhỏ gầy như vậy chỉ sợ heo núi nhét kê răng cũng không đủ.

Nghe thấy tiếng vó ngựa,Giang Yên Hồng vừa mừng vừa sợ bật lên , cao hứng nhìn Mộ Thiên Tú hướng nàng chạy tới .

Lão Mã vốn đang ở bên dòng suối uống nước đột nhiên bất an, nàng tranh thủ thời gian đưa tay giữ chặt dây cương, chính là lão Mã từ trước đến nay dịu dàng ngoan ngoãn lại không nghe lời kiên quyết dây ra,

nàng kéo mãi không được đành phải buông tay, quay đầu lại, Mộ Thiên Tú lại giương cung cài tên, nhưng lại nhắm vào nàng — nàng không thể tin được tròng to mắt.

“Mộ Thiên Tú, ngươi làm cái gì? !”

“Chạy mau ——” Mộ Thiên Tú khẩn trương hét lớn, một con gấu đực lớn đột nhiên từ sau bụi cây lao ra, lão Mã thông minh, biết trước né tránh, tiểu tử kia lại ngốc không trèo lên còn đứng tại chỗ, thật sự là cấp bách chết người .

Không thể nào? ! Hắn thật sự bắn tên rồi? ! Giang Yên Hồng sợ tới mức nhắm mắt lại.

Chỉ nghe được hừ một tiếng, mũi tên mang một cỗ kinh phong xẹt qua bên cạnh nàng, phốc một tiếng, bắn vào bên trong vật mềm mại gì đó, tiếp theo một tiếng quát giận rung trời, nàng kinh ngạc xoay người.

Má ơi, một con gấu lớn ngực trúng tên, cuồn cuộn dùng hai chân sau đứng lên, hai chân trước trên không trung phần nộ mà vung vẩy, đáng sợ hơn chính là con gấu lớn cách nàng bất quá khoảng vài thước .

Nàng chết chắc rồi ——

“Phát nổ cái gì? Còn không mau chạy” hắn một bên giương cung bắn tên, một bên giục ngựa vội vã.

Nàng cũng muốn chạy nha, chỉ là sợ tới mức hai chân như nhũn ra, rầm một tiếng liền ngã ngửa trên mặt đất .

Hắn gấp đến độ kêu to, nghĩ muốn bắn thêm vài tên lại phát hiện túi tên đã hết, tức giận đến vút cung, rút ra đoản kiếm ba thước trên lưng, cấp bách đâm tới.

Nàng trơ mắt nhìn gấu đen cuồn cuộn bạo hướng nàng đánh tới, ngây ngẩn cả người, nàng chẳng những chết chắc rồi, mà còn sẽ chết cực kỳ khó coi.

Một đạo hắc ảnh xen vào giữa nàng và gấu đen, nàng giật mình sửng sờ ngẩng đầu, nhìn cao lớn bóng lưng oai hùng, trong lòng dâng lên từng đợt ngất trời kích động cùng cảm động.

Mộ Thiên Tú một bên vung kiếm đâm về con gấu, một bên điều khiển ngựa né tránh trảo gấu, nhưng con gấu bổ thể rất mạnh, lợi trảo đánh về bên hông ngựa, quét trúng đùi phải của hắn, lập tức một mảnh máu tươi đầm đìa.

“Mộ Thiên Tú ——” Lòng của nàng đột nhiên co rút đau đớn.

Con ngựa bị đau, bắn năng hướng bên cạnh tháo chạy. Hắn biết rõ nếu như mình né tránh đi..., Giang Thanh Mặc phía sau nhất định sẽ gặp nạn, bất chấp thương thế, xoay người nhảy xuống lưng ngựa, múa kiếm trong tay, lần nữa hướng gấu đen công tới.

Một đôi lợi trảo ở bên cạnh hắn chộp tới chộp lui, nhiều lần suýt chút nữa làm bị thương hắn, nàng thấy trong lòng run sợ, mồ hôi lạnh chảy, lòng dạ theo động tác của hắn mà bay lên bay xuống.

Trong khe hở của chưởng gấu, chân dài của hắn đạp một cái, lượn vòng lên trời, con gấu cũng ngẩng đầu nhìn theo lên, ba thước đoản kiếm từ trên hướng xuống đâm vào ngực đỉnh gấu (đỉnh đầu), thẳng đến hết chuỗi.

Hắn lộn vài vòng, tiêu sái rơi xuống đất, chân phải bị thương không thể chịu được lực đạo đánh vào, lão đảo một cái, quì xuống.

Con gấu bảo trì tư thế bất động ngửa mặt lên trời, tiếp theo cứng ngắc nghiêng về phía trước, ầm ầm ngã trên mặt đất, rồi không nhúc nhích nữa.

“Mộ Thiên Tú, ngươi không sao chứ?” khí lực dọa chạy mất tất cả đều đã trở lại, Giang đổ bưng chạy tới dìu hắn ngồi xuống, chứng kiến hắn trên chân một mảnh tinh huyết, nàng sợ hãi quay đầu đi chỗ khác.

Mộ Thiên Tú bởi vì nhện đau mà trở nên nhợt nhạt, môi khẽ mỉm cười, “Không việc gì, cái con gấu lớn này sao mà so được với Ba Đao, hắn tùy tiện đánh ra một chưởng đều so với cái này lợi hại hơn.”

Bị thương thành như vậy rồi còn nói giỡn? ! Nàng vừa kinh ngạc vừa bội phục bật cười, cười lúc này, kỳ quái thay lại xoa dịu mọi khẩn trương cùng sợ hãi.

” Trong túi da trên yên ngựa có chút thuốc trị thương.”

Nàng lập tức chạy tới kéo ngựa của hắn trở về, tìm được thuốc trị thương, thoáng nhìn vết thương trên bụng ngựa, nàng ôn nhu an ủi con ngựa, “Ngoan ngoan, trước chờ một chút, chờ ta giúp chủ nhân người chăm sóc tốt miệng vết thương.”

Lão Mã của nàng bị chấn kinh chạy đi cũng đã trở về, giống như làm nũng dùng đầu ngựa ma sát vào mặt chủ nhân, nàng thông cảm vỗ vỗ lão Mã, xoay người ngồi xổm trước mặt hắn.

” Đưa thuốc cho ta, ta tự mình làm là được rồi.” Hắn cởi giày, xé ống quần ẩm ướt, nhìn miệng vết thương sâu gần thấy xương, thóa mạt một tiếng đáng chết, cũng không ngần ngại đưa tay đòi thuốc.

“Để ta.” Nàng một chưởng vỗ lên tay của hắn, nhưng khi tầm mắt nàng rơi trên vào vết thương da tróc thịt bong thì nàng đột nhiên cảm giác được đầu chóng mặt hoa.

Hắn cười cười, “Đến miệng vết thương cũng không dám nhìn, làm sao bôi thuốc?”

Giang Yên hồng mặt ửng hồng, không cam lòng yếu thế ngoài đầu lại ngạo nghễ liếc hắn, cậy mạnh nói: “Đừng nhiều lời, ta nói là để ta.”

“Phiền toái là ta đã chảy hết máu mà chết trước khi làm xong rồi.”

Nàng cắn răng một cái, da đầu cứng ngắc vì hắn xử lý miệng vết thương rồi bôi thuốc, vén lên vạt áo bào, đem vạt áo trong bằng lụa trắng ở dưới áo ngoài xé thành một dải lại một dải, cẩn thận băng bó miệng vết thương.

Tầm mắt của hắn theo hai tay ôn nhu dời lên gương mặt thanh tú, trong mắt quen có ý cười thâm trầm, có cả hoang mang nan giải, cùng với ái mộ khó kiềm chế.

Từ lần kia không giải thích đem hắn xem thành các bà các chị, ý niệm tà ác trong đầu chưa từng xuất hiện đã quấy rối dòng suy nghĩ của hắn, mà ngay cả hiện tại, hắn cũng thấy được đôi tay cực kỳ ôn nhu kia vì hắn rịt thuốc, cặp lông mày kia sợ hãi cau lại trông đáng yêu cực kỳ, đôi môi trơn mềm phần nào cậy mạnh khê cần.

Mỗi cái tay to đột nhiên vô thanh vô tức xoa xoa gò má nàng, nàng hơi kinh hãi, chậm rãi ngẩng đầu, chống lại cặp mắt bao hàm cảm tình kia, trong đầu của nàng không khỏi trống rỗng, giật mình sửng sốt nhìn hắn.

Ngón tay thon dài của Mộ Thiên Tú như mỹ ngọc tinh tế nhẹ nhàng vỗ về an ủi hai gò má dần dần ửng hồng, một loại vui sướng khó nói lên lời cùng thỏa mãn theo đầu ngón tay rơi vào ngực, cả trái tim đều nóng lên, vì cái cảm giác mỹ hảo này, cho dù bị chế nhạo đàn khanh đàn lang cũng đáng giá.

Nàng cuối cùng phục hồi tinh thần lại, đột nhiên co rụt lại về sau, kinh nghi (ngạc nhiên nghi ngờ), sợ hãi, xấu hổ nhìn hắn.

Hắn tại sao nhìn nàng như vậy, sờ nàng như vậy? Chẳng lẽ chuyện nàng nữ giả nam trang đã bị lộ rồi? Nghi đến đây, nàng sợ tới mức toàn thân cứng còng, sắc mặt trắng bệch.

Chứng kiến biểu lộ kinh nghi của đối phương, tay của hắn như bị nọc độc ong mật chích đến mãnh liệt rút về, mặt đỏ tới mang tai mà nghĩ muốn giải thích một chút, chính là đầu và đầu lưỡi đều biến chuyển liên tục.

“Thực xin lỗi, Giang huynh, ta chỉ phải Chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?” Nàng vô cùng lo lắng truy vấn.

Đối diện với đôi mắt ướt át, Mộ Thiên Tú cái khó ló cái khôn, thuận miệng nói dối, “Ta chỉ giúp người lau nước mắt, người bị dọa khóc.”

“Ta nào có bị dọa khóc?” Nàng hoài nghi sờ sờ mặt của mình, không nhớ rõ chính mình có khóc.

“Hiện tại đương nhiên không có, bởi vì ta giúp người lau rồi chứ sao.” Hắn một bả đoạt lấy thuốc trị thương, đưa lưng về phía nàng, tránh thoát hoàn cảnh nan kham làm cho người ta khó mở miệng.

Hắn không hối hận vừa rồi không tự kìm hãm được, tuy nhiên lại rất lo lắng tiểu tử kia phản ứng, rất sợ cử động lỗ mãng khiến người ta chán ghét, rất sợ ý nghĩ mập mờ bị nhìn thấu, càng sợ tiểu tử kia tuyệt tình cắt đứt quan hệ, hắn chưa từng có qua loại tâm tình thực bất an này, không biết nên làm sao đây mới tốt.

Giang Yên Hồng đi đến bên dòng suối rửa tay, rửa mặt, thỉnh thoảng len lén quay đầu lại nhìn bóng lưng anh tuấn.

Sự tình hình như không có bại lộ, chính là nếu như hắn không biết nàng là giả nam nhân, là nữ nhân thực sự, vậy hắn tại sao như dị thường ôn nhu nhìn nàng như vậy, che chở yêu thương bao phủ lấy nàng? Nàng càng nghĩ càng không thông.

Lời nói vui đùa của Mã Tổ Văn đột nhiên hiện lên trong đầu nàng——

Chẳng lẽ người này thực sự có đoạn tay áo chi phích? !(là đồng tính a~)

Không thể nào? Hắn chẳng những cùng danh kỹ Thạch lựu rất thân quen, ở kinh thành còn có cả Tề quốc công chúa, hắn không thiếu nữ nhân, lại rất có khí khái nam tử, xem thể nào cũng không giống như cái loại người này nha, chính là nếu như không phải như vậy, sự tình thật sự nói không thông, nàng nghĩ đến lông mày cũng thất lại.

“Ai ơ, đau chết ta ——”

Giang Yên Hồng chỉ cảm thấy tứ chi trăm chỗ không có chỗ nào không mỗi nhừ, không có chỗ nào không đau, ngày hôm qua trên lưng ngựa xóc nảy quá lâu, tỉnh lại, toàn thân xương cốt đều muốn rơi rụng, lén đứng dậy xuống giường đều cảm thấy đã cố hết sức, nàng ôm khung giường giấy dựa bò lên, nhịn không được lớn tiếng khóc thét.

“Cũng không nhìn một chút chính mình là cái dạng gì, cùng người ta đi săn cái gì, quả thực chính là tự tìm xấu hổ.”

Ngày hôm qua xuống núi, đoàn người Lý Lang chứng kiến Mộ Thiên Tú bị thương tới thấy xương, lập tức tổng hân trở lại biệt thự, nàng cảm thấy rất xấu hổ, cho nên không có đi theo, tự mình trở lại huyện nha .

Bây giờ suy nghĩ một chút, mình đúng là không phóng khoáng rồi, hắn phần đầu quên mình cứu nàng, nàng còn đang đoán đàn lang đàn khanh loại chuyện râu ria này, cả lời cảm ơn cũng đã quên nói.

Thương thế của hắn chẳng lẽ không quan trọng hơn?

Nàng tranh thủ thời gian búi sơ đầu tóc cho tốt, đổi tốt xiêm y, tính toán qua phủ xem hắn.

“Thiếu gia, người đã tỉnh chưa? Lỡ ba đao đến đây.”

Giang Yên Hồng nghe vậy ra khỏi gian phòng, thẳng đến phòng khách.

Lỗ ba đao cá tính sáng khoái đem mấy thứ gì đó phóng ra đầy bàn, ” Nhị công tử nhà ta muốn ta mang thịt hươu này, thịt heo rừng tới cho Huyện thái gia, còn có chúng ta đã đưa bạc đến những nông gia rồi, thỉnh đại nhân yên tâm.”

“Thị Lang đại nhân đỡ một chút rồi sao?” Nàng vội vàng mà hỏi thăm.

“Không có việc gì rồi, kế tiếp chỉ cần tĩnh dưỡng là ổn.” Lỗ ba đao dùng sức đâm vào bộ ngực rậm lông, “Nếu ngày hôm qua mà có ta đi ..., con gấu lớn ta không cần ba đao, một đao liền bổ hắn, làm sao để nó còn có thể hù đến Huyện thái gia, làm bị thương nhị công tử nhà ta!”

“Thực vậy đó, đến gấu thực cũng sẽ sợ cái con gấu lớn như ngươi.” Đã gặp mặt vài lần, hiện tại Mễ Bối đã không sợ cái đại thúc mặt ác tâm thiện này, liền dám mở miệng vui đùa.

Lỗ ba đao lơ đãng ha ha cười to, nhắc tới hộp khảm trai sơn hồng trên bàn, “Đúng rồi, nơi này có một ít thuốc an thần, bổ khí, nhị công tử nhà ta nói ngày hôm qua Huyện thái gia bị sợ hãi, phải nghỉ ngơi cho tốt mới được, muốn ta nhắc nhở đại nhân nhất định phải dùng mỗi ngày.”

Quan tâm từng li từng tí làm cho Giang Yên Hồng nội tâm thực ấm áp, “Ta ngay bây giờ phải đi xem hắn.”

“Hôm nay sáng sớm hân cùng lý Thị Lang bọn họ trở lại kinh rồi, tiếp qua không lâu chính là Trung thu rồi, phải đợi qua hết tiết mới có thể trở về.”

Chuyện tình chủ nhân phân công làm tốt rồi, Lỗ Ba Dao chấp tay cáo từ.

Tiểu thư đồng tiền khách đi ra ngoài, trở về trông thấy tiểu thư hai tay chống cằm rầu rĩ dựa vào bên cửa sổ, hân chuyển băng ghế dài ngồi vào bên cạnh nàng.

“Xảy ra chuyện gì? Về mặt mắt hừng.”

“Còn chưa nói lời cảm ơn với hân — hân đã đi, cảm thấy hân đi thực không đúng lúc.” Không được gặp mặt làm cho nàng cảm thấy nếu có điều mất mát, trong lòng áp chế nỗi buồn bực không nói nên lời .

“Không sao đâu, Thị Lang đại nhân cực kỳ sáng khoái, hân sẽ không so đo loại chuyện nhỏ nhặt này.” Mẹ Bối mặc dù chỉ là thư đồng, nhưng bọn hân chủ tớ cảm tình rất tốt, vừa mới có người ngoài ở đây không tiện nói, hiện tại nhện không được an ủi hơn mấy câu.

“Nếu như không gặp Lỗ đại thúc , ta còn không biết chuyện người đừng phải gấu, ngay cả thân thủ tốt như Thị Lang đại nhân cũng bị thương, có thể thấy được tình huống lúc ấy nhất định rất khẩn cấp, người tại sao không nói?”

Nàng nghe ra trong khẩu khí có chút trách cứ cùng quan tâm sâu sắc, mỉm cười cảm ơn, “Lúc ấy mẹ ta đang ở đó, người bảo ta làm sao mà nói?”

“Hiện tại chỉ có hai chúng ta, nói mau a.”

Tiểu thư đồng nhện không được tò mò truy vấn, Giang Yên Hồng liền như kể chuyện nói lại quá trình mạo hiểm chiến đấu, hân một bên nghe một bên vì tiểu thư mạng lớn bất tử mà đổ mồ hôi lạnh, một mực tán thưởng Mộ Thiên Tú võ nghệ cao cường.

“Tiểu thư, Thị Lang đại nhân thật là một bằng hữu thâm giao đáng giá, cởi mở, xả thân vì bạn, chờ hân trở về, người nhất định phải hảo hảo cảm ơn hân a.” Mẹ Bối giống như tiểu đại nhân phân phó luôn cho tiểu thư đi xem sắc mặt nhà người ta.

“Thật vậy chăng? Hân thực chỉ coi ta là bằng hữu sao?” Câu chuyện chỉ nói đến đoạn con gấu bị đánh chết, phần mập mờ kế tiếp nàng mặc cỡ không nói.

“Đương nhiên không phải bằng hữu.” Mẹ Bối theo lý thường mà nói.

“Vậy là cái gì?” Nàng khẩn trương truy vấn.

“Là bạn tốt, người suy nghĩ một chút xem, chúng ta đã được hân chiếu cố nhiều ít?”

Chính là nhiều lắm mới cảm thấy quái, “Tiểu Mẹ, người nghĩ, Mộ Thiên Tú có thể hay không đã nhìn ra ta là nữ rồi?”

“Hân là không có a.”

“Vậy người có hay không cảm thấy hân. . . . là lạ ?”

“Kì quái chỗ nào?”

“Người nghĩ hân có thể hay không. . . . thích nam nhân?”

Mẹ Bối giống như nghe được thiên đại tiểu thoại (ý là câu chuyện rất buồn cười) cười to không ngừng, nàng đỏ mặt đánh tiểu thư đồng không xem lời của nàng là thật.

“Ta là nói thật, ta cảm thấy được hân hình như là.”

Mẹ Bối lau lau nước mắt vì bật cười, vỗ vỗ vai tiểu thư, “Tiểu thư của ta thiếu gia, người nghĩ nhiều qua rồi, nếu Thị Lang đại nhân không phải nam nhân mẫu mực, thì khắp thiên hạ không có nam nhân chân chính rồi.”

“Thật vậy chăng? Ta chính là nghĩ nhiều quá sao?”

5. Chương 5

Dưới bầu trời trong xanh như ngọc Lưu Ly, từng tòa lầu đài đình các chằng chịt vút lên trời cao, hành lang lợp ngói trùng điệp trải dài không ngớt, xuyên qua đình viện thật sâu, vượt qua một cái đầm nước xanh biếc, bờ hồ có một tòa họa đường khí thế bao la hùng vĩ.

Tuyên thành Quận Vương Mộ Thiên Ân năm vừa rồi mới nhước quán (tức là vừa được hai mươi tuổi), một thân áo tơ tuyết trắng đứng ở trước thư án gỗ lim, trên gương mặt gầy không có quá nhiều biểu lộ, nhưng hạ bút lại cứng cáp hữu lực.

Quần gia cước bộ dồn dập tiến vào họa đường, Mộ Thiên Ân đang luyện chữ không vui liếc hạ nhân cả gan cắt đứt nhả húng, quần gia sợ sệt báo cáo việc gấp.

“Cái gì? Tề quốc công chúa đến đây! Trong nội cung tại sao không thông báo trước?” Mộ Thiên Ân nhướn mày, đem bút lông đặt tại Thanh Ngọc bút án trên bàn, “Hắn đâu?”

Quần gia biết rõ chủ nhân chỉ chính là vị đệ đệ hồi phủ ăn tết kiêm dưỡng thương, chột dạ báo cáo, “Không biết. Hắn là ở trong phủ, chỉ là khắp nơi đều tìm không thấy.”

Mộ Thiên Ân hai tay chấp sau lưng, không nhanh không chậm dạo bước đi ra ngoài, “Hắn đại khái tránh ở thao trường (võ đài nơi quân sĩ thời xưa tập luyện), đi gọi hắn ra gặp khách, Công Chúa Điện Hạ chính là theo hắn mà tới.”

Thị Lang đại nhân không phải chân bị thương sao? Sao lại ở thao trường (nơi quân sĩ ngày xưa luyện tập)? Quần gia tuy cảm thấy kỳ quái, cũng không dám hỏi nhiều, lập tức hướng thao trường chạy tới.

Mộ Thiên Ân còn chưa đi đến đại sảnh chỉ nghe thấy một hồi thanh âm đập bễ đồ đạc binh bang, tiếp theo tiếng nói lãnh lốt của thiếu nữ mười sáu tuổi Tề quốc công chúa truyền ra.

” Gọi Mộ Thiên Tú đi ra cho ta ——”

“Công Chúa Điện Hạ, xin ngài đừng như vậy.” Lô Song Yến mười bảy tuổi định đứng lên nàng là biểu tỷ bà con xa của Tề quốc công chúa, nàng theo hầu biểu muội công chúa này đã ba năm rồi, nhưng đối với thời điểm tính tình hung bạo phát nổ nàng là một cách đối phó đều không có, mỗi lần đều lựa lời khuyên bảo, bất quá bình thường cũng không có tác dụng mấy.

“Hắn cũng đã làm cho ta mất mặt, ta tại sao phải lưu lại cho hắn mặt mũi? Ta càng muốn đập bễ ——” Bông chúa nắm lên Lưu Ly Tây Vực trong suốt sáng long lanh hung hăng ném trên mặt đất, tiện tay bắt thêm Hồng san hồ bảo thụ cao hai thước .

Lúc này tuyên thành Quận Vương bước vào đại sảnh, mọi người đều thi lễ.

” Đệ đệ bảo bối kia của người đâu? Gọi hắn đi ra cho ta xem, chỉ đích danh hắn hộ vệ là cho hắn thiên đại mặt mũi rồi, còn dám giả chết không đi?” Công chúa thở phì phì mà đem san hồ bảo thụ ném cho hắn.

“Chờ một chút sẽ đến, nếu công chúa không chê phiền toái mà nói..., trối lại mang đến Lĩnh Nam cũng không sao.” Mộ Thiên Ân thuận tay giúp công chúa đập san hồ Bảo Thụ, cả mắt cũng không nháy một cái, ngược lại người bên cạnh không nở mà thở nhẹ ra tiếng.

” Là người nói đó nha——”

Công chúa điệu ngoa làm bẻ một phòng bảo bối của người ta, còn bày ra bộ dáng kiêu ngạo dĩ nhiên, Lô Song Yến thật xấu hổ mà hướng về phía Tuyên thành Quận Vương bồi tội, đối mặt với hắn tuần tú phiêu dật, má phấn của nàng lặng lẽ nổi lên một mặt đỏ ửng.

“Một việc nhỏ như thế, Lô cô nương không cần để trong lòng.”

Mộ Thiên Ân trong mắt lạnh nhạt hiện lên một tình cảm ám áp khó hiểu, bởi vì Tề quốc công chúa theo sát đệ đệ, luôn xuất kỳ bất ý (hành động khi người ta không đề phòng) náo loạn trong phủ Quận Vương,

bởi vậy từ khi nhận thức Lô Song Yến chuyên hầu hạ bên người công chúa, mỗi một lần gặp, hảo cảm cũng tăng thêm vài phần.

Đại sảnh một mảnh bừa bãi, đoàn người chuyển qua phòng khách phía sau, bọn nha đầu một lần nữa dâng lên trà bánh.

” Ngày Thái hậu đi Lĩnh Nam thăm viếng thân nhân đã quyết định rồi sao?”

“Đã quyết định, nhờ tài văn chương của ta.” Công chúa không nhẫn nại vỗ cái bàn, “Hắn là rùa rút đầu sao? Sao chậm như thế?”

“Thị Lang đại nhân chân bị thương, đương nhiên là đi chậm.” Lô song yến ôn nhu giải thích.

“Ai cần người lăm miệng? !”

Lô Song Yến trên mặt một hồi xấu hổ, thoáng nhìn nụ cười trên khóe miệng Quận Vương, nàng càng cảm thấy lúng túng.

“Khi nào thì xuất phát?” Mộ Thiên Ân mỉm cười nhìn thiếu nữ ôn nhu làm cho người yêu thương .

Lô Song Yến cẩn thận liếc nhìn công chúa mới trả lời, “Qua hết Trùng Dương (Ngày 9/9 âm lịch. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương) thì xuất phát, hạ nguyên trở về kinh.”

Lâu như thế? ! Mộ Thiên Ân cảm thấy không muốn, trong nội tâm bỗng nhiên có một chút khó chịu.

Công chúa nhìn ngang, không để ý tới hai người nói chuyện bên cạnh, một đôi mắt hạnh thẳng tắp nhìn chăm chăm cửa, trông thấy bóng dáng cao lớn chết tiệt xuất hiện, nàng lập tức nhảy dựng lên.

“Mộ Thiên Tú, người cuối cùng cũng đến ——”

Trông thấy nữ nhân điêu ngoa tại trong sảnh nhảy nhót, Mộ Thiên Tú chịu không được đưa mắt nhìn lên trời, chân thấp chân cao khoa trương tiến vào phòng khách, giả trang ra một bộ dáng hành động bất tiện vụng về hành đại lễ quân thần.

“Bái kiến công chúa, hạ quan bởi vì vết thương ở chân không tiện đi lại, cho nên mới đến chậm, thỉnh công chúa thứ lỗi.”

“Không tiện đi lại còn đi thao trường luyện võ?” Mộ Thiên Ân nhàn nhạt liếc dè dè.

Hắn hoàn trả lại cho ca ca cái liếc mắt, không cẩn thận chọc tới Tề quốc công chúa loại hung thần ác sát này đã đủ đáng thương rồi, người trong nhà còn nhanh chóng đẩy hắn xuống hố lửa(ví với hoàn cảnh sống vô cùng bị thảm), hắn thật sự là mệnh khổ a! Hắn ngồi xuống, sợ người khác không phát hiện dường như cố ý kéo cao băng vải ở chân phải.

“Ai, ta là nhìn tới kiếm mà than thở, than cái chân đáng thương của ta đây không biết bao giờ mới có thể tốt được.”

Mộ Thiên Ân lạnh lùng cười, vết thương ở chân là sự thật, nhưng không có khoa trương được như hắn diễn, hắn rất rõ ràng, đây bất quá là lý do dè dè nghĩ để không bồi phượng giá đi Lĩnh Nam mà thôi.

“Mở ra, để cho ta xem là bị thương thật hay là giả ——” công chúa ngang ngược hạ lệnh.

“Công chúa, cái này quá ép khó người ta rồi .” Lô Song Yến nhìn không được mở miệng khuyên can.

“Nhiều lời ——”

Công chúa ngọc thủ giương lên liền hướng má phấn của Lô Song Yến vung tới, Mộ Thiên Ân cả kinh, đang muốn mở miệng ngăn cản, Mộ Thiên Tú bước dài một cái xông về phía trước, cái tát nộ khí đằng đằng rơi vào trên lồng ngực rắn chắc của hắn.

“Muốn đánh thì đánh ta là được rồi, làm gì đem tức giận phát trên người vô tội.” Mộ Thiên Tú quay đầu nhìn Lô Song Yến vì hắn mà nói chuyện vụng trộm nháy mắt mấy cái, rồi mới khoa trương ôm chân phải hô đau, nhảy dựng lên trở lại chỗ ngồi.

Lô Song Yến bị chọc nhین không được, dẫu mặt sau tay áo cười trộm.

Một màn này trong mắt Mộ Thiên Ân, sự không hài lòng đối với đệ đệ thêm sâu sắc.

Hắn chưa đủ tháng đã sanh ra, cơ thể yếu nhược nhiều bệnh, giống như tên của hắn, nhờ xin được Thiên Ân (ơn trời) mới có thể bình an trưởng thành.

Nhưng đệ đệ thì không giống , thân thể cường tráng, từ nhỏ theo phụ thân đánh Đông dẹp Bắc, độc chiếm tất cả sủng ái của phụ thân, không chỉ như thế, bằng hữu nhiều, nhân duyên tốt, mà ngay cả chuyện trước mắt, khi hắn còn không kịp phản ứng liền giúp Lô Song Yến trước, dễ dàng chiếm được nụ cười giai nhân.

Hết thấy hết thấy những chuyện này đều làm cho hắn ghen ghét biết bao.

“Đừng có giả bộ ——” công chúa hung hăng quát vào chân hắn.

“Này , thật sự rất đau. Muốn xem không? Hảo, để ta cho người xem” Hắn tức giận đến đá văng giày ra, kéo ống quần không buộc chặt, giặt bằng vải ra, lộ ra qua miệng vết thương do trảo gấu sắc bén.

Tuy nhiên miệng vết thương đã khép lại, nhưng ba đạo vết cào vừa dài lại sâu thoát nhìn đã khiến người ta phát hoảng, công chúa hoa dung thất sắc xoay người sang chỗ khác, Lô Song Yến mới liếc qua liền vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

“Đừng khách khí, xem nhiều một chút nữa.”

Mộ Yên Tú đắc ý dương dương tự đắc mà đem chân dài ngả vào trước mặt công chúa, công chúa sợ tới mức trốn phía sau Lô Song Yến, Mộ Thiên Ân liếc xéo đệ đệ vô lễ làm càn, hắn lúc này mới thu chân, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Công Chúa Điện Hạ, Thị Lang đại nhân thật sự bị thương không nhẹ, không thể miễn cưỡng hắn đi, sau này nếu vì vậy liên lụy hành trình của thái hậu, vậy thì hỏng bét.” Lô Song Yến nhân cơ hội khuyên công chúa lần nữa.

Mộ Thiên Tú âm thầm đắc ý. Ha ha, chân này bị thương thật là đáng giá, chẳng những cứu Giang Thanh Mặc, cũng cứu mình.

Công chúa tức giận tới mức dậm chân, tâm bất cam lòng bất nguyện dẹp đường hồi cung, Mộ gia huynh đệ cùng nhau cung kính tiễn đến ngoài cửa lớn.

Một cỗ kiệu chờ ở ven đường, chờ lục du hương xa hoa lệ ** đi qua mới tiến vào phủ Quận Vương, Mộ gia huynh đệ cùng nhau nghênh đón mẫu thân đại nhân sáng sớm đã đi miếu dâng hương cầu phúc .

” Loan giá vừa rồi là công chúa sao?” Mộ lão phu nhân khẩn trương hỏi thăm không ngừng.

“Nàng là đến xem có người giả chết hay không.” Mộ Thiên Ân chăm chú nhìn đệ đệ may mắn tránh được một kiếp , vừa mới nếu như không phải Lô Song Yến ra mặt cầu tình, hắn thật đúng là muốn đem đệ đệ kín đáo đưa cho Tề quốc công chúa, làm cho nàng hảo hảo mà”quản giáo” một hồi.

“Đi, mới đúng là chết thật.” Mộ Thiên Tú chịu không nổi phát phát tay.

“Khó có được công chúa ưu ái như vậy, vui mừng còn không kịp, sao có thể nói mấy lời bất kính này? Nếu như có thể cưới được công chúa, là vinh quang của Mộ gia chúng ta.” Mộ lão phu nhân nhìn không được mắng tiểu nhi tử không hiểu chuyện vài câu.

“Trưởng ấu (lớn nhỏ) có thứ tự, đại ca cũng còn chưa cưới vợ, nhi tử sao dám đoạt trước đại ca ?”

“Đó là đại ca người ánh mắt cao, những người đến thăm nhà cầu hôn đều là vài tiểu quan phẩm vị thấp, không đủ phân lượng đảm đương chức danh Quận Vương phi của nhà chúng ta.”

“Công chúa thì đủ phân lượng rồi? Mẫu thân cùng đại ca đều đã muốn cùng hoàng gia kết thân như thế, loại quang tông diệu tổ (ý nói là rạng rỡ tổ tông) – hảo sự này xin nhường cho đại ca a.”

“Cũng giống như người đem tước vị Quận Vương tặng cho ta?” Mộ Thiên Ân khẩu khí cùng ánh mắt đều bén nhọn lạnh như băng.

Lại đề cập đến cái này? ! Mộ Thiên Tú không hài lòng liếc xéo đại ca, một đôi mắt đen thẫm vì phần nộ càng thêm nóng rực chói lọi đi thường, hai đầu lông mày ẩn hiện thần thái kiêu ngạo.

Mộ lão phu nhân khấn trương nhìn hai đứa con trai giằng co.

Hai năm trước, lúc Tuyên thành Quận Vương tiền nhiệm Mộ Ngạo Vân bệnh tình nguy kịch, đã từng có tướng lĩnh thỉnh cầu đem Quận Vương tước vị truyền cho người đồng hành cùng hắn nam chinh bắc chiến là con thứ Mộ Thiên Tú, mà không contrưởng Mộ Thiên Ân phải ốm yếu vô dụng, nhưng cuối cùng Mộ Ngạo Vân vẫn là đem tước vị truyền cho con trưởng.

Ngay cả như vậy, chuyện này vẫn ở trong lòng Mộ Thiên Ân, trở thành vướng mắc khó giải, thành Mộ Thiên Tú vĩnh viễn đặc tội qua hắn, thành mấu chốt khiến cảm tình huynh đệ vỡ tan .

“Sao vậy? Người không phải giỏi nói, nhanh mồm nhanh miệng lắm sao? Sao lại không nói lời nào vậy?” Nụ cười trở lạnh nhạt trên mặt Mộ Thiên Ân trở nên có chút vẩn vơ.

Mộ Thiên Tú dùng sức hít một hơi, cực lực chen ép cơn tức giận muốn dâng lên.

Phụ thân trước khi lâm chung nhấn nhủ hắn nên thông cảm nhiều cho đại ca, hắn thử qua rồi, nhưng vô ích, vì tránh cho huynh đệ xung đột trực tiếp, hắn rõ ràng đi đến Lam Điền biệt thự, hai năm đã trôi qua, đại ca vẫn như cũ, hắn thật sự không còn cách nào.

“Dù sao nói gì người cũng không tin, ta cần gì phải lãng phí lời lẽ? Ngày mai ta liền trở về Lam Điền, miễn cho người chướng mắt.”

“Người thỉnh thoảng cũng nên vì Quận Vương phủ làm chút chuyện a, năm nay chuyện thu thuế ta giao cho người xử lý, chờ thu hết lại trở về.” Mộ Thiên Ân lúc này đây thật sự rất không sáng khoái, không có ý định đơn giản như thế lại để đệ đệ khoái hoạt trở về.

” Chuyện thu thuế ta không hiểu.”

“Không hiểu thì hỏi thủ kho, đừng nghĩ chuồn êm, bằng không ta tự mình đi Lam Điền mời người trở về.”

“Ta đã nhường người rồi, người không cần phải càng lúc càng quá đáng” Mộ Thiên Tú tức giận đến nắm chặt nắm tay.

“Tú nhi ——” Mộ lão phu nhân tranh thủ thời gian giữ chặt tiểu nhi tử. Con lớn thân thể gầy yếu, sao chịu nổi một quyền này của hắn, huống chi hai huynh đệ có thể nào lấy quyền cước hướng nhau.

Mộ Thiên Tú nhìn sự trách cứ trên mặt mẫu thân, không thể không cúi đầu thừa nhận, trừng đại ca, phần giận cất bước rời đi.

“Người đã quên cà thọt .” Mộ Thiên Ân khoe miệng nổi lên nụ cười chiến thắng.

“Đa tạ nhắc nhở.”

Ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, ba ngón tay thon dài cứng ngắc dừng lại trên bàn tính, có chút run run, do dự nửa ngày, cuối cùng quyết định muốn đẩy các hạt tính châu rời, tuy nhiên lại gẩy sai vị trí, ảo não định sửa chữa lại lắc lư tay, đụng vào làm rối loạn tất cả hạt tính châu.

“A —— tức chết ta!”

Mộ Thiên Tú tức giận nắm bàn tính lên, dùng sức ném ra ngoài cửa sổ, muốn hắn vũ đao lộng kiếm, có khả năng; muốn hắn vũ văn lộng mặc (ý nói làm văn viết chữ), cũng đúng; muốn hắn thổi sáo đánh đàn, rất tốt, nhưng là nếu như muốn hắn gẩy bàn tính tính sổ..., vậy chết chắc rồi.

Thủ kho chạy ra nhặt bàn tính về, Mộ Thiên Tú một bả đoạt lấy bàn tính, cơn giận còn sót lại chưa tiêu hết lại ném thêm lần nữa.

“Không chíu phép nhặt!”

“Không có bàn tính làm sao mà tính?”

“Ta không tính .” Hai tay của hắn ôm trước ngực, một bộ dạng quyết tâm bất công .

“Cái này sao có thể, Quận Vương đã nói.” Thủ kho nhỏ giọng khuyên giải.

Hắn mất hết kiên nhẫn phát cáu lên, “Hắn nói một câu liền làm cho ta cực khổ muốn chết, từ lúc thu hoạch tính đến Trùng Dương, sổ kế toán còn chưa có tính hết, ta chịu không nổi rồi, ta không tính nữa.”

Thủ kho một lần nữa lượm bàn tính về, hắn tại Quận Vương phủ công tác mười năm rồi, biết rõ nhị công tử là người hiền hoà, độ lượng, cho dù phát giận cũng sẽ không thật sự trách tội xuống, lão nhân gia cười hòa theo, kiên nhẫn chờ đợi tiếp tục.

“Thị Lang đại nhân đánh bàn tính càng lúc càng tốt lắm, tin tưởng kế tiếp nhất định sẽ rất nhanh, rất nhanh.”

Hắn linh cơ vừa động, ôm lấy vai lão nhân thương lượng, “Ta mau nữa cũng không nhanh bằng người, không bằng người tính, ta ghi chép, chúng ta nhanh lên kết thúc chuyện này, người thoải mái, ta khoái hoạt, người không nói, ta không nói, không có ai biết.”

“Hắc hắc, cái này Quận Vương đã sớm đã phân phó rồi, tiểu nhân nào dám biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, ngài tạm tha cho tiểu nhân a.” Thủ kho lo lắng cho tiền đồ mà cười khan hai tiếng.

Đại ca thật ác độc, thật sự rất ác độc, lại nghĩ ra được chiêu ác độc này chính hắn! Hắn buông lão nhân ra, sắc mặt khó coi liền xông ra ngoài.

“Ngài muốn đi đâu nha?” Thủ kho khẩn trương đuổi theo ra nhà kho.

“Ta đi tìm hắn tính sổ!”

Một Thiên Tú cước bộ nặng nề xuyên qua cửa hông ngoại viện, lướt qua đình các hoa viên, men theo hành lang thật dài hướng chỗ sâu trong đình viện đi đến, đi qua bờ hồ hai bảy thủy nhạn không hẹn mà cùng vỗ cánh bay cao, hắn không khỏi dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn ngắm.

Đã tháng chín rồi, chim di trú đều đi về phía nam tránh đông, nguyên bản ngàn chỉ đình lan bên bờ hồ, hôm nay một mảnh khô vàng hiu quạnh, chỉ chớp mắt lưu lại ở bên ngoài đã hơn một tháng.

Hắn rất muốn trở lại Lam Điền trải qua cuộc sống Tiêu Dao, rất muốn cùng lũ ba đào thống thống khoái khoái uống vài chén, càng muốn trêu chọc Giang Thanh Mặc phản ứng thật thú vị.

Vừa nghĩ đến liền tác động tâm tư của hắn , trên khuôn mặt tuần tú con người ảm đạm của hắn trong nháy mắt phát sáng lên.

“Giang huynh, lâu như thế không gặp, nghĩ tới ta sao? Hay là càng mừng rõ thoải mái?”

Một đám chim di trú bay về phía nam, Giang Yên Hồng cũng sờ nhìn ngoài cửa sổ, không tự chủ xoa lấy gò má bên trái, địa phương từng bị bàn tay to ôn nhu sờ trớn

Trung thu qua, hắn không có trở về, Trọng Dương qua, hắn còn chưa có trở lại.

Lâu như thế, có lẽ hắn sẽ không trở về Có lẽ bạn hắn nói là sự thật.

“Đại nhân, ngài đau răng?”

“Không có nha.” Nàng thu tay lại, ngưng ngừng nhìn sư gia đứng trước thư án.

Hà Nhất Vấn cười cười. Gần đây Huyện thái gia luôn sờ sờ gò má nhú mảy không nói, không phải đau răng là cái gì? Hắn hảo tâm khuyên bảo, “Đau răng không phải bệnh, khi đau nhức muốn đòi mạng người, cố gắng nhẫn nhịn không phải biện pháp, ta quen một đại phu rất biết xem răng, chờ một chút ta liền đi gọi hắn tới.”

“Không cần, thật sự không cần.”

“Hắn rất biết xem răng, thật sự sẽ không đau nhức.”

“Đúng rồi, người không phải muốn cùng thê tử người trở lại nhà mẹ đẻ một chuyến sao? Mau đi đi, hảo hảo chơi, không cần phải gấp gáp quay trở về.” Nàng vội vàng đuổi người, miễn cho bị hấn bức đi xem răng.

“Đúng rồi, nhà mẹ đẻ nương tử của ta ngay tại ngoại ô thành Trường An, có muốn ta thuận tiện ngoặt đi Quận Vương phủ nhìn xem hay không? Đã qua Trùng Dương, Thị Lang đại nhân còn chưa có trở lại, ai, thiếu hấn, cảm giác, cảm thấy thật quạnh quẽ.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, bị nói trúng tâm sự Giang Yên Hồng không khỏi mặt đỏ, rồi lại nhin không được thấp giọng thở dài.

“Không cần, ta nghĩ hấn hấn là cùng công chúa đi Lĩnh Nam rồi, trở về sau này chính là Phò mã .”

“Thật sao? !” Hà Nhất Vấn kinh hỉ kêu to, “Ta biết rõ Thị Lang đại nhân không phải vật trong ao (ý nói người tầm thường), người như vậy sao lại có khả năng một mực ở Lam Điền làm người rảnh rỗi nha, như thế rất tốt rồi, ta cuối cùng cũng quen biết người trong hoàng cung rồi, tốt quá.”

Hừ, hoàng cung thì giỏi lắm sao? Công chúa thì hay lắm sao? Nàng có chút không phục chu chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Đại nhân đợi thăng chức nha, Thị Lang đại nhân đạt đến một trình độ nào đó rồi, hấn nhất định sẽ đề bạt đại nhân lên kinh làm đại quan , đến lúc đó đại nhân cũng đừng quên mang thuộc hạ cùng đi.”

“Hảo hảo hảo, nếu có một ngày như vậy mà nói.” Nàng thuận miệng đáp ứng, dù sao nhất định không có ngày như vậy , sự gia chậm rãi chờ a.

Hà Nhất Vấn cao hứng được gồng như đã được thăng chức đến kinh thành, như dung cánh mà bay trở về nhà.

Giang Yên Hồng một mình ngồi trong chốc lát, một loại buồn bực như sương mù chậm rãi phiêu chạy lên não, rõ ràng cười lấy ngựa đi ra ngoài giải sầu, từ từ ra khỏi thị trấn, chẳng có mục đích mà đi về phía đồng ruộng.

Ai, nghĩ cũng biết rồi, lâu như thế không có trở về hấn hấn là cùng công chúa đi Lĩnh Nam rồi, trên đường đi khanh khanh ta ta, sau này trở về thuận lý thành chương (hợp lý) ở cùng nhau, nhanh chóng nở mày nở mặt làm Phò mã gia của hấn đi.

Hấn sẽ không trở về rồi.

Như vậy cũng tốt, nàng rốt cuộc không cần ngại hấn nhiều chuyện, sợ hấn trêu cợt, cũng không cần lo lắng bị hấn vạch trần thân phận, càng không cần phải hao tâm tổn sức đi đoán hấn là đàn lang, hay là đàn khanh, dù sao hấn và nàng không có vấn đề gì rồi, chính là.

Chính là tại sao? Tại sao tại thời điểm cuối cùng có thể hoàn toàn thoát khỏi cái phiền toái này, nàng thậm chí có loại cảm giác không nở? Lão cảm thấy trong nội tâm bị cái gì gì đó lôi kéo.

Trong lúc bất tri bất giác, Giang Yên Hồng đi đến đường lớn giữa các cánh đồng, lão phu phụ ở quán trà ven đường không biết nàng là Huyện lệnh, xem như khách nhân bình thường nhiệt tâm bắt chuyện, nàng xuống ngựa uống chén trà nóng, nghỉ ngơi một chút.

“Đại thúc, đại thẩm, từ nơi này đến gần Trường An mất bao lâu?”

“Cưỡi ngựa nửa ngày là đến nơi, đi bộ đại khái mất một ngày.” Đại thúc hảo tâm nói: “Tiểu ca, người muốn đi Trường An sao? Trời cũng sắp tối, nếu không vội ngày mai hẵng đi a.”

“Không có việc gì, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút.” Nàng ngồi ở bên cạnh quán trà, thảnh thơi nhìn thương lữ cùng người đi đường vắng lại.

Phương xa bụi đất tung bay, có người cưỡi ngựa nhanh hướng tới bên này, đến khi bóng dáng tiến vào tầm mắt, nàng kinh ngạc ngồi thẳng người, tiếp theo đứng lên, nửa thân người cơ hồ muốn thò ra ngoài quán trà.

“Mộ Thiên Tú? !”

“Giang huynh? !” Mộ Thiên Tú đang cưỡi ngựa tốc hành liền ghì chặt dây cương, lặn xuống ngựa, không thể chờ đợi được mà vọt tới phía trước nàng.

Nàng mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn hắn không chớp mắt, nhìn hắn há mồm thở dốc, bộ dạng toàn thân mồ hôi đầm đìa, giống như rất vội vàng đi một đoạn đường rất dài.

“Người sao lại ở chỗ này? Người không phải cùng công chúa đi Lĩnh Nam sao?”

“Ai nói vậy ! Ta chỉ là có chút sự tình phải ở lại trong kinh.”

Hắn vốn là muốn đi tìm đại ca tính sổ , đi đến nửa đường đột nhiên nhớ tới tiểu tử này, tưởng niệm càng không thể cứu vãn. Nhịn không được liền giục ngựa chạy trở lại Lam Điền, không nghĩ tới sẽ gặp gỡ trên đường lớn ở cánh đồng, hắn thật sự trất là cao hứng.“Người sao lại ở chỗ này? Người đang ở đây chờ ta sao?”

Mặt nàng nóng lên, thề thốt phủ nhận, “Ta chỉ đi ngựa ra tùy tiện dạo.”

“Như vậy còn chạm mặt nhau, chúng ta thật đúng là có duyên.”

“Ai có duyên với người? Nói chuyện luôn không đứng đắn như thế, thiệt là.” Nói ra cũng kỳ quái,tuy mắng như thế, nhưng sương mù bao phủ trong lòng tự dưng tản mát hết, tâm tình lập tức như trời quang mây tạnh.

Mộ Thiên Tú đem ngựa giao cho đại thúc quán trà, kêu rượu đục (rượu chưa lọc) cùng chút thức ăn, vì nhau rót đầy ly rượu, tâm tình vui sướng uống một hơi cạn sạch.

“Còn đau không?” Nàng quan tâm nhìn chân phải của hắn một chút.

“Toàn bộ đều tốt lắm, Giang huynh không cần để trong lòng.”

Hắn quan tâm hỏi tất cả sự tình lớn nhỏ phát sinh trong một tháng này ở Lam Điền, nàng cũng không thấy phiền báo cáo từng cái, hai người tán gẫu cho tới mặt trời về đằng tây, lão phu thê ở quán trà về mặt khó xử nói cho khách nhân bọn họ muốn đóng quán rồi, họ mới dắt ngựa, rời đi quán trà.

Hắn quay đầu nhìn về phía Trường An, nghĩ nghĩ, hay là ngoan ngoãn trở về tốt hơn, nếu đại ca thật sự chạy tới Lam Điền tìm phiền toái, đến lúc đó chẳng những Lỗ Ba Dao ở thế khó xử, thân là Lam Điền Huyện lệnh Giang Thanh Mặc chỉ sợ cũng sẽ vô duyên vô cớ bị liên quan đến.

“Ta nên trở về Trường An rồi, ta tại Quận Vương phủ còn có chút sự tình chưa làm xong xuôi.”

“Cái gì? Người phải về Trường An?” Nàng không thể tin được kêu lên.

“Không có biện pháp, có chút việc.”

Hắn ngoái đầu lại nhìn khuôn mặt làm cho hắn thực sự không có biện pháp , làm hại hắn hoài nghi mình có phải là yêu mến nam nhân thật hay không, làm hại hắn không biết nên làm sao cầm giữ loại tình cảm mập mờ này, làm hại hắn trở nên không giống chính mình.

Lại là loại ánh mắt ôn nhu, ánh mắt giống như xem thấu nàng là nữ nhân, nàng khẩn trương nuốt nước miếng, tâm trạng vốn bình lặng nhảy dựng lên.

“Giang huynh, người. Người. Cái kia.”

“Ta, ta thế nào?” Có chuyện gì nói mau, không cần phải ấp a ấp úng, làm hại nàng nôn nóng muốn chết.

Hắn rất muốn phun ra thật nhanh, chính là lời nói mắc kẹt tại yết hầu, thế nào cũng nói không ra miệng, mặt hắn đỏ lên, từ túi tiền bên hông xuất ra một vật nhét vào trong tay đối phương.

Nàng xem ngọc bội trong tay dùng thượng đẳng Bạch Ngọc khắc thành, liếc mắt một cái, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, “Đây là.”

Đồng tâm kết, hai người mang tại thắt lưng, đồng tâm kết trong mơ, đây là vật đính ước nha! Giang Yên Hồng bưng lấy đồng tâm kết nóng phồng tay, sợ đến không biết làm như thế nào cho phải.

“. Ta hi vọng người nhận lấy.”

“Ta, ta, ta không thể nhận, không thể.”

Mộ Thiên Tú chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt đau đớn, xấu hổ cắn răng một cái, xoay người nhảy lên lưng ngựa, hướng Trường An thẳng tắp chạy đi.

Nàng sợ hãi xấu hổ rối loạn mà bưng lấy đồng tâm kết, giật mình thất thần nhìn bụi đất tung bay phương xa.

*** Đồng tâm kết: tín vật đính ước của nam nữ thời xưa.

6. Chương 6

Một bầu trời thu xanh biếc trong veo như rửa, một cái bạch cầu tung bay trên không, bốn thiếu niên trong sân đá cầu, bên cạnh một đám người vây quanh vô cùng náo nhiệt.

“Đến lượt ta rồi.”

Mộ Thiên Tú dùng sức đá một cái, tầm mắt của mọi người theo quả cầu bị đá bay cao thẳng tắp trên lên, lên cao khoảng chừng một cái tháp, mọi người vỗ tay khen hay, ánh mắt tán thưởng theo quả cầu đi xuống, âm thanh reo hò âm ỉ giống như bị người ta dùng kéo cắt đột nhiên im bật.

Quận Vương đứng ở bên cạnh từ lúc nào? !

Mọi người vội vàng hành lễ, cúi đầu đứng vững, khung cảnh náo nhiệt thoáng cái liền an tĩnh lại.

“Đại ca, muốn chơi sao?” Mộ Thiên Tú dùng chân tiếp được cầu, nhẹ nhàng dẫn bóng, quả cầu như biết nghe lời theo chân hắn mà lúc lên lúc xuống.

“Nghe nói có người nào đó tinh lực quá thừa cần quấy ở đây, ta sang đây xem xem.”

Mộ Thiên Ân cảm thấy rất kỳ quái, đệ đệ vô cớ mất tích, vốn cho là hắn chuồn êm trở lại Lam Điền, không nghĩ tới đêm đó sẽ trở lại rồi, sau khi về lại ngoan ngoãn ở tại phòng kho tính sổ, ngay cổ họng cũng chưa từng thốt lên một tiếng, thật vất vả tính toán hết sổ sách, hắn cũng không nhanh chóng trở về, còn có hứng thú ở lại Quận Vương phủ chơi đùa, thật sự có chút khác thường.

“Chỉ là chơi đùa, nào có náo loạn.” Hắn đá trái cầu, mạn bất kinh tâm (thờ ơ) mà phản bác lại.

Ai, cho dù trở về, đại khái là sẽ nhịn không được lại đi tìm tiểu tử kia a, nhưng là bây giờ thật sự không biết nên làm sao đối mặt, rõ ràng ở chỗ này hồ đồ vài ngày, chờ hiểu rõ ràng lại trở về thôi.

“Huỳnh nào như thế khiến cho nhiều người không làm việc, còn nói không náo loạn sao.” Mộ Thiên Ân mục quang lạnh lùng quét một vòng, mọi người rụt cổ, ngoan ngoãn cáo lui.

“Nhờ hồng phúc của người, không được chơi nữa.” Mộ Thiên Tú nâng cầu, hai tay chống nạnh nhìn ca ca.

“Còn chơi cái gì, tả Thượng Thư tới tìm người, hiện tại đang đợi tại phòng khách.”

“Phiền toái đường đường Quận Vương đến thông báo, thật sự ngại quá.”

” Đã biết nói ngại ngại thì cũng đừng mặc như thế đi ra ngoài gặp khách, người không biết còn tưởng rằng ta bạc đãi đệ đệ.”

Mộ Thiên Tú cúi đầu nhìn xem chính mình, vì thuận tiện đá cầu, tùy tiện mặc bộ áo đuôi ngắn tay áo chặt, trái ngược với hắn luôn tùy tiện, đại ca luôn cẩn thận tỉ mỉ, vĩnh viễn đều giống như vừa sửa sang rất tốt dung nhan luôn ở trạng thái hoàn chỉnh, hắn bội phục có chút ít chịu không được, cười vỗ vỗ vai đại ca.

“Hảo, ta đây đi thay quần áo, sẽ không để cho người mất mặt .”

Mộ Thiên Ân hơi sững sờ, cảm giác trầm mà có lực trên vai vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, quen thuộc chính là phương pháp chào hỏi của đệ đệ, nhưng theo sự phát triển tuổi tác, quan hệ huynh đệ tựa hồ càng lúc

càng lạ lẫm, trong hai năm qua không thường gặp mặt, ở cùng một chỗ lâu như lúc này cũng là việc hiếm có, cách chào hỏi quen thuộc cũng là chuyện lâu rồi không xảy ra, điều này làm cho hắn có một loại cảm giác kỳ quái nói không nên lời.

Mộ Thiên Tú trở về phòng thay đổi một bộ áo bào mỹ lệ, tinh thần sáng láng đi đến phòng khách, Tả Thừa Bình khoảng hơn sáu mươi tuổi cười ha hả đứng lên, hai người đã lâu không gặp chấp tay hành lễ với nhau, ân cần chào hỏi.

“Lão phu cũng nên nói thẳng vào vấn đề rồi, lão phu hôm nay tới là muốn làm bà mối.” Tả Thừa Bình cao hứng sờ mó chum râu dê của hắn.

Mộ Thiên Tú thiếu chút nữa phun trà, chùi chùi mắt, cười hì hì từ chối, “Đại ca của ta còn chưa có lấy, Thượng Thư đại nhân tiện cũng không vội tính đến chuyện của ta.”

“Nếu có cơ hội lão phu dĩ nhiên muốn vì Quận Vương cùng Thị Lang dặt một cái hồng tuyến, nhưng lần này lão phu là nghĩ thay môn sinh bảo bối của ta Giang Thanh Mặc kia làm mai.”

Khoa thi năm ngoái Tả Thừa Bình là quan chủ khảo, sĩ tử thi đậu qua tay hắn đều xem như môn sinh của hắn, dự định cùng Giang Thanh Mặc gây dựng chút tình nghĩa ân sư, đối với người thanh niên tài năng này, Tả Thừa Bình vô cùng hợp ý.

“Vì Giang huynh làm mai? !” Đột nhiên nghe tiểu tử kia muốn lấy vợ, hắn giật mình đến cơ hồ muốn từ trên ghế bắn lên.

“Phòng Thiếu Khanh rất vừa ý hắn, nhờ vả lão phu đi làm mối, nghe nói Thị Lang đại nhân cùng hắn rất thân quen, cho nên lão phu thỉnh Thị Lang đại nhân cùng ta đi một chuyến.”

Đi, đương nhiên phải đi!

Giang Yên Hồng cười cứng ngắc, hai mắt lo lắng bất an liếc về phía Mộ Thiên Tú ngồi ở đối diện, con người đen nguyên bản rũ xuống một nửa thình lình nhìn lên cao, thẳng tắp nhìn về phía nàng, nàng lung tung phải đem tầm mắt nhảy đến trên người Tả Thừa Bình, ân sư vui vẻ đang hướng mẫu thân làm mối cầu hôn.

“Lão phu nhân thấy như thế nào?”

“Cái này. Cám ơn hảo ý của Thượng Thư, chính là. Thanh nhi tuổi còn nhỏ, chờ thêm chút thời gian hẵng nói sau.” Giang mẫu không có ngờ tới sẽ có người đến thăm cầu hôn, nữ nhân nữ giả nam trang ngồi ở trên công đường còn khả dĩ lừa lừa mọi người, vào phòng làm sao có thể gạt được thê tử, nàng vừa khấn trương lại sợ hãi, lắp bắp chối từ.

“Không nhỏ rồi, Thanh Mặc năm nay mười chín, lễ mừng năm mới liền lad nhược quán (thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán) rồi, hẵng nên lấy vợ sinh con.” Tả Thừa Bình vốn cho rằng một hôn sự tốt như thế hắn là thuận lợi nước chảy thành sông, không nghĩ tới Giang gia lại chối từ, hắn nhăn nẻi tính tình, ân cần thúc giục.

“Lão phu nhân, ngài cũng nên gạt đầu đi a, loại chuyện tốt này cũng không phải là mỗi ngày đều có.” Một bên sư gia Hà Nhất Vấn liêu minh cổ vũ, Quang Lộc tự Phòng Thiếu Khanh này chính là đại quan nội vụ chương quản trong nội cung, quan hệ rộng, môn đạo thông — nếu thật sự cưới thiên kim Phòng gia, từ nay về sau quan vận hanh thông (đường làm quan rộng mở), hắn cũng theo gà chó lên trời (Câu này tương tự một người làm quan cả họ được nhờ. Theo truyền thuyết Hoài Nam Vương Lưu An sau khi tu luyện thành tiên, đem tiên dược còn dư vãi ngoài sân, gà chó ăn tiên đơn xong đều bay lên trời. Về sau dùng “gà chó lên trời” để ví với một người có thể lực thì những người có quan hệ với anh ta đều được nhờ).

Giang mẫu hết lời, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía nữ nhân, Giang Yên Hồng tiếp chuyện.

“Ân sư, đệ tử đảm đương chức Huyện lệnh không đến một năm, còn rất nhiều việc muốn học, sợ không có thời gian chiếu cố giai nhân, cho nên việc hôn nhân này. Thật sự không nên. Làm cho ân sư một chuyến đi về tay không, đệ tử rất băn khoăn.”

“Thượng Thư đại nhân, thiếu gia nhà chúng ta thật sự bề bộn nhiều việc, bề bộn nhiều việc.” Mễ Bối nhìn không được lo lắng chen vào phụ họa.

“Chuyện này có gì phải lo lắng ? Ta nhất định sẽ càng cố gắng hiệp trợ đại nhân, tuyệt đối sẽ không làm cho đại nhân bận đến không rảnh chiếu cố kiều thế.” Hà Nhất Vấn mặt mày hớn hờ vỗ ngực cam đoan.

“Có câu thành gia lập nghiệp, thành gia rồi mới có thể yên tâm làm đại sự.”

Mộ Thiên Tú cười xấu xa, tiếp theo nói: “Ừ, cái này đúng là cần lo lắng , Phòng thiếu khanh tướng người ngũ đoản , làn da đen giống như than củi, Phòng phu nhân mắt đã nhỏ rặng lại lờm chờm, hai người bọn họ sinh nữ nhi. Hắc hắc.”

Hắc hắc, Thị Lang đại nhân thật lâu không có nói chuyện cuối cùng đã lên tiếng, Mễ Bối thật là cao hứng, vụng trộm vỗ vỗ lưng tiểu thư, chuyện này yên tâm rồi.

Yên tâm cái gì mà yên tâm, nàng căn bản là làm cho không hiểu tên kia an tâm cái gì.

Ngày đó hần đột nhiên đưa đồng tâm kết, hại nàng sợ đến không biết làm như thế nào cho phải, về đến nhà cũng không dám nói gì, hôm nay hần và ân sư cùng tới cửa cầu hôn, rốt cuộc muốn đùa giỡn cái gì, nàng một chút cũng không hiểu.

Tả Thừa Bình hảo bực bội mặt trắng không còn chút máu liếc Mộ Thiên Tú làm trở ngại chứ không giúp được gì, tranh thủ thời gian quay đầu lại khử độc.

“Phòng tiểu thư lớn lên. cũng không tệ lắm, hướng chi cưới vợ lấy đức làm đầu, phòng thiếu khanh gia giáo nghiêm minh, phòng tiểu thư đức hạnh đoan chính, tuyệt đối là hiền thê hiếm có.”

“Nói cũng đúng, nghe nói chỉ cần nha đầu hành vi có chút bất chính , Phòng tiểu thư lập tức Nghiêm gia quản giáo , khoảng mấy tháng phải đổi một nha đầu, đến bây giờ còn không có tìm được nha đầu xứng với đức hạnh của tiểu thư.” Mộ Thiên Tú lạnh lạnh tiếp lời. (Myumyu: Công phu dìm hàng của Tú ca thật kinh người J)

“Đệ tử vô đức vô năng, chỉ sợ không xứng với Phòng tiểu thư.” Giang Yên Hồng dả xà tùy côn (tương tự câu tát nước theo mưa).

“Người đừng nghe hần nói loạn, Phòng tiểu thư rất tốt.” Tả Thừa Bình nói lời hay khuyên bảo.

“Phòng tiểu thư đương nhiên tốt, không tốt chính là những nha đầu kia, chỉ có thể trách các nàng số mệnh không tốt, gặp phải chủ nhân nghiêm khắc, đương nhiên không thể trách chủ tử.”

Tả Thừa Bình cuối cùng chịu không nổi rồi, quay đầu hướng Mộ Thiên Tú phẫn nộ trừng mắt, “Thị Lang đại nhân, người không giúp đỡ làm mai coi như xong, tại sao một mực phá ta?”

“Ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi.” Mộ Thiên Tú giả trang một bộ mặt vô tội.

“Sớm biết như vậy đã không mời người cùng đi rồi, thật sự là tức chết lão phu, ta xin cáo từ.” Tả Thừa Bình thở phì phì đi ra ngoài.

Giang Yên Hồng tranh thủ thời gian cung tiễn ân sư, trên đường đi từ đại sảnh đến cửa lớn nàng thỉnh thoảng cúi người nói xin lỗi, thẳng đến cổ kiệu của Tả Thừa Bình rời khỏi huyện nha, biến mất tại cuối đường lớn, nàng lúc này mới yên tâm một nửa, chuyển con mắt nhìn về phía một nửa lo lắng khác —— Mộ Thiên Tú.

“Giang huynh, cái kia. Ta có ít lời muốn nói với người.”

Nàng chính là sợ cái này, nếu như hần nhìn ra nàng là nữ , nàng chết chắc rồi, nếu như hần thích là nam nhân, nàng cũng chết chắc luôn, chuyện đã đến nước này, hay là ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

“Thị Lang đại nhân, không tiễn ——” nàng vội vàng bỏ lại một câu, liền chạy ngay vào huyện nha.

Thân ảnh cấp bách đào tẩu hung hăng đâm bị thương trái tim Mộ Thiên Tú, rất muốn đuổi theo nói rõ ràng, chính là hai chân lại không nhúc nhích, ảo não nhìn tấm lưng kia biến mất sau cửa, hai rú xuống bên người nan kham nắm chặt thành quyền.

Mế Bối cao hứng tiến đến bên người Mộ Thiên Tú, “Thị Lang đại nhân, người cuối cùng đã trở lại, lần này người đi thật lâu, chúng tôi đều rất nhớ người.”

“Nói đúng à nha.” Hà Nhất Vấn càng hưng phấn, “Nghe nói Thị Lang đại nhân sắp làm Phò mã rồi, chúc mừng chúc mừng.”

“Ai nói ?” Hấn trong lòng một hồi bực bội, tâm tình nói giỡn cũng không có.

” Đại nhân nhà chúng ta nói .” Hà Nhất Vấn đột nhiên bị quát về mặt mù mờ.

“Hấn nói lung tung !” Mộ Thiên Tú trương ra mặt khó coi ly khai.

Mế Bối cùng Hà Nhất Vấn mờ mịt đưa mắt nhìn nhau, không rõ Thị Lang đại nhân tại sao lại đột nhiên mất hứng.

Huyện nha nội đường, Giang mẫu lo lắng đợi, vừa nhìn thấy nữ nhân vào, khẩn trương giữ chặt tay của nàng.

“Thượng Thư đại nhân đi chưa?”

“Đi rồi.” Giang Yên Hồng kéo mẫu thân ngồi xuống, “Nương, chúng ta cũng nên đi.”

” Nhanh như thế đã phải đi rồi sao?” Ông mẫu có chút không nỡ bỏ cuộc sống an ổn lúc này , cũng không nỡ cảm giác con mình còn sống làm quan, biết rõ những này cũng không phải là thực, nàng cũng tình nguyện nằm mộng thêm chốc lát.

“Nương, mấy ngày này ta thật sự rất cố gắng, rất cố gắng làm quan tốt, làm cho tên đệ đệ có thể trên lịch sử quan lại lưu một thanh danh tốt, cũng không uổng đệ đệ mười năm gian khổ học tập khổ công thi đậu tiến sĩ, coi như là quang tông diệu tổ Giang gia chúng ta.” Nàng thấp giọng cầu khẩn, “Cũng đến thời điểm nên kết thúc rồi, bằng không thật sự sẽ xảy ra chuyện. Nương, ta cầu xin người!”

Cho dù không nỡ, trải qua chuyện ngày hôm nay, Giang mẫu không thể không gật đầu đồng ý.

Mộ Thiên Tú đứng ở dưới bóng lá, dựa vào khóm rúc lặng yên nhìn cửa sổ.phía trước

Hấn thật sự xong rồi!

Tận lực rời xa, muốn làm lạnh cái đầu hỗn loạn , hôm nay gặp lại, mới biết được căn bản là vô ích.

Chứng kiến tiểu tử kia giống như gặp quỷ né ra, hấn cảm thấy rất bi thương, biết rõ không nên yêu mến nam nhân, nhưng hấn chính là nhịn không được, vì cái tâm tình không thể cho ai biết này, hấn chỉ có thể như một nam tử si tình trốn ở chỗ này rình coi, nếu để cho người khác biết hấn nhất định sẽ bị cười chết.

Đêm đã canh ba, Giang Yên Hồng còn chưa ngủ, ngồi ở trước bàn sách động bút viết nhanh.

Lại ghi hỏng rồi, nàng ảo não đem giấy vò thành một cục, ném về phía sau.

Trời ạ, cái thư từ quan này sao khó viết vậy a! Giả bộ bệnh..., sư gia nhất định sẽ nhiệt tâm giới thiệu đại phu, rất dễ dàng bị vạch trần. Khoái thác năng lực không đủ? Không phải nàng khoáng lạc, nửa năm nhiều việc vậy nàng làm cũng không tệ lắm, nếu như bị an ủi lưu lại, trái lại thêm phiền toái.

Rốt cuộc ghi như thế nào mới có thể tiêu sái rời đi? Nàng cắn cắn bút khổ sở.

Đến tốt cùng là đang ghi cái gì? Hấn hiếu kỳ vô cùng, linh xảo nhảy một cái, như chim yến lướt vào cửa sổ, không tiếng động rơi xuống đất, lặng lẽ nhặt lên một tờ giấy.

“Người muốn từ quan hồi hương? !” Hấn kinh ngạc đến quên hành vi củamình bây giờ rất giống kẻ trộm, hai ba bước liền vọt tới bên cạnh thư án chất vấn.

Mộ Thiên Tú đột nhiên xuất hiện, Giang Yên Hồng sợ tới mức nhảy dựng lên, cái ghế thẳng tắp theo đảng sau ngã xuống.Nói thể nào nơi này cũng khuê phòng của nàng, hấn là một đại nam nhân nửa đêm còn đến chỗ này để làm cái gì? !

“Người, người sao lại ở chỗ này? !” Nàng một tay bưng lấy ngực bị chấn kinh , một tay chỉ vào mũi của hấn.

Hắn một phát bắt được tay nàng, lo lắng hỏi: “Trước tiên đừng manh động, hảo hảo bảo ta người tại sao muốn từ quan hồi hương? Vì cái gì?”

Nàng rút tay về, giống như chạy trốn chết vọt phía sau đến giá sách, “Này này này, người rốt cuộc muốn như thế nào? Nửa đêm chạy tới phòng ta muốn làm cái gì? Không hù chết ta người không cam lòng có phải không?”

“Ta không phải cố ý muốn dọa người, ta chỉ là”

“Chỉ là như thế nào cũng không hề gì rồi, dù sao người quan hàm lớn, chỗ dựa vững chắc, nghĩ thế nào thì thế đó, trị không được người, ta đi cũng không được sao?” Nàng lấy ô vuông lăng hoa cách ngăn lại mà nói.

“Cái gì? ! Người từ quan là vì ta?” Hắn kinh ngạc không thôi.

“Bằng không có thể làm gì? ! Bình thường trêu cợt một chút coi như xong, không có việc gì tổng cái gì đồng tâm kết, như vậy còn chưa đủ, lại đi cùng ân sư tới cầu hôn hôn, coi như ta sợ người rồi ——”

“Ai nói không có việc gì? Giang huynh, ta thích người, ta đối với người tốt như thế, người lại sợ ta, còn muốn từ quan?” Hắn tức giận đến buột miệng, lời nói vừa ra khỏi, mới giật mình chính mình quá vọng động rồi, những lời không nên nói cũng nói ra hết.

Cái này nàng cuối cùng rõ rồi, nguyên lai hắn thích “Giang huynh”, chuyện nàng giả trang đệ đệ cũng không có lộ, có lập trường mạnh mẽ rồi, không cần phải sợ sệt như vậy.

“Thị Lang đại nhân, sở thích của người ta trông nom không được, chính là ta không phải.”

Kết quả như vậy cũng nằm trong dự liệu của hắn, nhưng đến lúc đối mặt lại xấu hổ đến khó có thể thừa nhận. Mộ Thiên Tú nan kham quay đầu đi chỗ khác, ngóng nhìn lấy ánh nến sáng tắt bất định, vẫn còn chưa từ bỏ ý định truy vấn: “Tại sao không cưới vợ?”

“Cái kia. Ta còn chưa nghĩ đến.”

“Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, tại sao lại không nghĩ?”

“Có muốn hay không là chuyện nhà của ta, người trông nom không được ——”

Lời này tựa như hung hăng vung cho hắn một bạt tai thực vô tình, hắn tức giận quay đầu lại, “Ta trông nom không được? Người đem ta làm hại thậm như thế, còn nói ta trông nom không được?”

“Chính người tâm thuật bất chánh, còn ngờ ta?”

“Đúng, là trách người ——” hắn phát hỏa, vượt qua giá sách, xấu hổ tức giận mà nói: “Trước đây, ta chưa từng yêu mến qua nam nhân, quái thì trách người tự dưng lớn lên vị sơn phần nặng như thế, hại ta đem người xem thành nữ nhân! Trách người không có việc gì đánh đàn tốt như vậy, hại ta đem người trở thành thành tri âm, đúng, là trách người! Không trách người thì trách ai?”

“Này này này, người rốt cuộc có nói lý không a?”

“Ta liền không nói lý, không chuẩn người từ quan, không chuẩn người hồi hương! Lại Bộ Thị Lang Lý lang là hảo hữu của ta, ta sẽ bảo hắn đốt thư từ quan của người. Chưa phê chuẩn, tự mình rời đi lời mà nói..., xem như bỏ chức mà trốn, đến lúc đó sẽ bị truy nã, trừ phi người nghĩ mang theo một nhà già trẻ từ nay về sau sống cuộc sống lưu vong, bằng không ta khuyên người tốt nhất không cần khinh cử vọng động (hành động thiếu suy nghĩ).”(Myumyu: Ngang như là cua í,nhưng mà ta thích hắc..hắc)

“Người đây là đang uy hiếp ta?” Giang Yên Hồng giận dữ đến dậm chân.

“Ai bảo người muốn trốn, “ hắn tức giận đi tới phía trước.

Nàng lùi về sau, lưng đụng phải tường, lúc này mới phát hiện đã hết đường thối lui, bối rối vươn hai tay ra ngăn trở bóng dáng cao lớn dồn ép đến trước mắt.

“Người đừng tới đây.”

Mộ Thiên Tú bắt lấy cổ tay mảnh khảnh, đem nàng kéo đến trước mặt, thống khổ nhìn xem gương mặt thanh tú hại người rất nặng . Nếu như tiểu tử này là nữ nhân thì tốt rồi, thì có thể quang minh chính đại mà theo đuổi, hắn cũng không cần thống khổ như thế.

Nhìn hắn một bộ dáng sức mạnh hung ác giống như muốn ăn nàng, nàng không khỏi dâng lên nỗi sợ, nhưng mà cá tính không chịu thua không cho phép chính mình cúi đầu trước thế lực cường bạo, phô trương thanh thế mà từ bỏ, nhưng mà đôi môi lại nhin không được run nhẹ.

Đôi môi khẽ run trước mắt là làm cho người ta yêu thương như thế

Xuống Địa ngục thì xuống Địa Ngục a! Đầu hắn cúi thấp, bá đạo dùng môi của hắn ngừng đi run rẩy. . . .
..(Myumyu: Oh first kiss! U make me crazy)

Một hồi cắn đau đớn làm hắn bừng tỉnh, hắn lại phục hồi tinh thần, chứng kiến hai dòng nước mắt lăn xuống gương mặt xấu hổ và giận dữ, hắn khổ sở cảm thấy nội tâm rối rắm thành một đoàn

“Hạ lưu ——”

Giang Yên Hồng rút tay về, vừa nổi giận vừa xấu hổ che đôi môi, không thể tin được hắn lại phi lễ nàng như thế, khổ sở đến khóc lên.

“Người sao có thể làm như vậy? Người bảo ta sau này sao làm người?”

Hắn xấu hổ đến không phản bác được, xoay người phóng qua cửa sổ, biến mất trong bóng đêm.

Lỗ Ba Đào đi qua hành lang gấp khúc, nhìn thấy Mộ Thiên Tú ngồi xổm trên lan can khắc đá trước đình lâm thủy, hai tay ôm đầu gối, cái cằm tựa ở trên gối, như một con chim lớn thu cánh ngừng lại trên lan can, cả người bị một cổ bóng tối không hiểu bao phủ lấy.

Nhị công tử vốn là hiếu động, mê người, nhưng mấy ngày nay lại an tĩnh đến dọa người, nửa ngày đánh không ra cái rắm, hỏi hắn cái gì cũng không nói, ngược lại cảm khái thở dài , Lỗ Ba Đào thấy thế càng lúc càng lo lắng, lập tức đến phòng kho ôm một vò rượu tới.

“Nhị công tử, đến uống rượu a.”

“Ta không có tâm tình.” Mộ Thiên Tú ngược mắt ảm đạm liếc hắn một cái.

“Chính là không tâm tình mới phải uống, nhất tỳ giải thiên sầu a.” Lỗ Ba Đào ngồi xếp bằng xuống, vì chủ nhân cùng chính mình châm một chén, tại trong quân đội đã quen rồi, uống rượu không cần chén sẽ không đã ghiền.

“Thực hâm mộ người như ngươi vậy vô ưu vô lự (không lo không buồn).” Hắn nhảy xuống lan can, tiếp nhận chén, uống một hơi cạn sạch.

“Ta là một kẻ thô thiển, đầu óc không có nhanh nhạy, đương nhiên không có phiền não.” Lỗ Ba Đào lại vì nhị công tử rót đầy ly rượu.

“Nói cho cùng, ta chính là suy nghĩ nhiều quá, kết quả tự hại mình hại người, chính mình xuống Địa Ngục coi như xong, tội gì làm hại người ta không thể làm người, ai ——” càng nói càng hổ thẹn, hắn lại rót một chén.

“Người xem người kia, lại cảm khái thở dài, rốt cuộc có chuyện gì mà thông minh như nhị công tử cũng không biện pháp giải quyết?” Hai đạo lông mày sâu róm của Lỗ ba đào cũng muốn quần quýt lại một chỗ.

“Ta thông minh chỗ nào? Vừa xúc động, vừa không biết nhẫn nhịn, chỉ biết làm cho sự tình càng lúc càng hỏng bét, ai nha, ngay cả ta cũng bắt đầu chán ghét chính mình rồi.” Hắn nắm vò rượu, ngửa đầu uống .

Lỗ ba đào vội vàng đoạt lấy, “Người muốn uống chết à?”

“Là người muốn ta nhất tỳ giải thiên sầu.”

“Nhưng ta nhưng không có bảo người uống đến chết.” Lỗ ba đào chính mình uống , không có ý định cho hắn uống.

Hắn ngồi trên lan can, do dự hồi lâu, ập a ập ứng cả buổi, “Ba Đao, thành thật mà nói cho người biết, ta thích. . . . một người nam nhân.”

Phù một tiếng, Lỗ Ba Đao miệng đầy rượu toàn bộ phun ra, phun ướt đầy người Mộ Thiên Tú.

“Bỏ đi, coi như ta chưa nói.” Hắn nan kham chùi chùi mặt, xoay người muốn rời đi.

“Chớ đi, ta đây chỉ là quá kinh ngạc, không có ác ý, thật sự.” Lỗ ba đao vội vàng ngăn lại nhị công tử thật vất vả lắm mới thổ lộ tâm sự.

“Thật sự không cười ta?”

“Yêu mến chính là yêu mến, không có cái gì đáng buồn cười.” Lỗ ba đao dừng một chút, tò mò hỏi: “Là ai vậy?”

“Không nói.” Nói ra chẳng phải càng khó chấp nhận.

“Hảo hảo hảo, không muốn nói thì đừng nói.”

“Ba đao, người cũng biết, ta chưa từng có loại sở thích này, lần đầu tiên đụng phải loại sự tình này, ta thật sự rất phiền não, xúc động thổ lộ ra, kết quả là bị mắng.”

“Cái này cũng khó trách, rất nhiều người không thể tiếp nhận loại sự tình này.” Lỗ ba đao giống như an ủi vỗ vỗ vai của hắn, “Đối phương đã không thể tiếp nhận, người đừng hi vọng gì nữa a.”

“Ta cũng nghĩ vậy nha, chính là cái tâm ý này luôn đau nhức, mà không chết hoàn toàn.” Hắn phiền não nói: “Vừa nghĩ tới hắn không muốn cưới vợ, vừa nghĩ tới hắn không dính nữ sắc, ta liền si tâm vọng tưởng ôm lấy một hi vọng, đáng chết là không có biện pháp hoàn toàn chết tâm.”

“Cái này đơn giản, đem hắn đưa lên giường nữ nhân, nữ nhân trần trụi ở trong ngực, ta không tin có nam nhân cầm giữ được, lập tức liền phá công rồi, như vậy thì nhị công tử có thể hết hy vọng đi! Lần sau tìm cô nương mà yêu, đừng khó xử chính mình.”

Hắn lặng đi một chút. Vì chặt đứt tà niệm không nên có này, cho dù sẽ bị tiểu tử kia thoa mạ cũng không sao cả rồi.

7. Chương 7

Tiểu đưa khách nhân uống rượu mua vui xong, đêm đã khuya rồi, bước lên cầu thang dẫn đến hành lang, trở lại lầu các trang trí hoa lệ, ngồi ở trước gương đồng, miễn cưỡng đỡ xuống châu sai (thoa cài đính ngọc), phát điên (hoa cài đầu), một đầu tóc đen nhánh mềm mại tung bay rơi xuống vai.

Thạch Lựu nhìn mình trong gương, không tự chủ được hồi tưởng gương mặt này đã từng thiên chân vô tà (ngây thơ) ra sao, chỉ là mệnh không do người, tuy cười xem hồng trần, cũng kỳ vọng ngày nào đó có thể có người thật tình thương yêu mình.

Một tiếng đập cửa vang lên, nàng quay đầu lại nhẹ mắng, “Không phải đã nói không cần hầu hạ sao? Lui xuống đi ——”

“Là ta, Thạch Lựu cô nương.”

Thạch Lựu kinh ngạc đi qua mở cửa, chỉ thấy Mộ Thiên Tú một thân hắc y, trên vai khiêng lấy một bó chăn bông hình cuộn dài, cửa vừa mở ra, hắn đi nhanh vào phòng, đem cái cuộn chăn bông trên vai kia đặt nhẹ ở trên giường nàng.

“Thị Lang đại nhân, người nửa đêm canh ba tặng chăn bông cho ta?” Nàng không khỏi bật cười.

“Cô không phải thích tiểu tử Giang Thanh Mặc kia sao? Ta giúp cô đưa tới.”

“Cái gì? ! Đại nhân trối Huyện thái gia đem đến đây? !” Nàng chạy vội tới bên giường, tập trung nhìn vào, trong chăn bông thật đúng là có người.

Hắn gật gật đầu. Thừa dịp nguyệt hắc phong cao, hắn lần mò vào huyện nha, vì bớt việc, đốt chút mê hương, lần mò vào phòng, trực tiếp dùng chăn bông trối hắn lại rồi khiêng tới, cho dù muốn phá công chuyện tiểu tử này, hắn cũng không muốn tùy tiện làm loạn, ít nhất tìm cô gái tốt, sau khi hắn hoàn thành chuyện tốt, thấy cô dâu mới còn có thể vô cùng cao hứng .

” Được hiệu của mê hương chờ một chút sẽ hết, cô hảo hảo mà hầu hạ hắn.”

Nàng xấu hổ giận dậm chân, “Người ta đã không muốn tôi, tôi cũng không cần đâu——”

“Tiểu tử này da mặt mỏng lại không được tự nhiên, sao dám động thủ? Liên từ cô động thủ đi, cô.”
Hắn xấu hổ dừng một chút, “Cô để người lửa thể tiến vào chăn của hắn, hắn sẽ là người của cô.”

“Chuyện như vậy. Thật sự.” Nàng then thùng bưng lấy gò má nóng bừng như bị thiêu đốt.

“Nếu như Thạch Lựu cô nương không muốn, ta tìm người khác.”

Hắn rất lo lắng được hiệu hết, chuyện tốt không thành, ngược lại còn bị chửi được câu huyết lâm đầu, đến lúc đó chỉ sợ không chỉ hai chữ hạ lưu là xong chuyện (Không hiểu chỗ này mới coi lại chương 6). Hắn lo lắng ôm lấy chăn bông muốn đi, Thạch Lựu xấu hổ hoảng sợ giữ chặt hắn.

“Đừng đi.”

Hắn liền mang người một lần nữa thả lại trên giường, đồng thời trong lòng có loại mất mát khó nói lên lời.

“Tại sao lại làm như vậy? Là muốn trêu chọc Huyện thái gia? Hay là đang trêu chọc tôi?”

“Ta là đang trêu chọc chính mình.” Mộ Thiên Tú vung tay, cất bước nhanh chóng rời đi, rời đi tình ý mập mờ mà hắn không nên có.

Thạch Lựu không hiểu nhún nhún vai, chú ý đóng kỹ cửa phòng, xấu hổ nhìn về phía màn, tim đập bình bình kinh hoàng , nam nhân mình ái mộ đang ở trên giường của nàng.

Nàng then thùng thổi đèn, ngồi vào bên giường, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng lôi kéo, dây thừng trối chăn bông buông ra, người bên trong hơi mở rộng tứ chi.

“Ư”

“Đại nhân? Người đã tỉnh chưa?” Thạch Lựu then thùng khẽ gọi một tiếng.

“Không cần âm ỉ.” Trong lúc ngủ mơ nàng xoay người một cái cộng thêm một cái lẩm bẩm mơ hồ không rõ .

Được hiệu của mê hương không sai biệt lắm sắp hết, nàng nhanh một chút, hì hì, chờ gạo nấu thành cơm, Huyện thái gia nghĩ không nhận trách nhiệm cũng không được.

Thạch Lựu thoát tất cả xiêm y, vui vẻ nhanh chóng chui vào chăn, thân thể trắng nõn dán lên lưng người nọ, hai tay như rắn nước bò tiến trong nội y người nọ

Hai tiếng thét phá tan màn đêm yên tĩnh.

Mộ Thiên Tú nhân dịp ặt trời lên cao ba sào mới đi Noãn Nhật lâu.

“Còn nói không phải đang trêu chọc tôi, rõ ràng là thế.” Thạch lựu đã sớm đợi rồi, vừa nhìn thấy tên đầu sỏ gây tội, miệng liền trề ra oán giận.

Mộ Thiên Tú kinh ngạc hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ tiểu tử kia thật sự có mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn?”(Myumyu :Huynh ấy so tử với Liễu Hạ Huệ đấy >”<>

“Cái gì tiểu tử, là nữ oa nhi.” Nàng ảo não sáng giọng.

“Sao có thể như vậy được? !”

“Tối hôm qua tôi tự mình nghiệm chứng, chẳng lẽ còn giả được sao?”

“Người đâu rồi?”

Cây lựu đang đưa cái chìa khóa trong tay.

Mộ Thiên Tú cùng nàng lên lầu, chờ khóa mở, hấn không thể chờ đợi được mà đẩy cửa đi vào.

“Vào ——”

Một cái ghế tròn bay ra, lập tức sẽ đập trúng mộ Thiên Tú, chỉ thấy hấn đưa bàn tay to lên, gợn gàng tiếp được, cây lựu theo vào gian phòng, hai tay chà sát eo, về mặt bất đắc dĩ nhìn gian phòng loạn thất bát tao (Lộn xộn, lung tung).

“Cẩn thận một chút, nữ nhân này cực kỳ hung hãn.”

Mộ Thiên Tú kinh ngạc nhìn về phía người trong phòng, một đầu tóc dài thẳng tắp như thác nước rơi tung đến trước ngực, đem toàn bộ khuôn mặt trắng nõn cơ hồ che dấu sau mái tóc, thân hình thon dài, mặc áo ngắn váy dài của Thạch Lựu, quả thật, nhìn thế nào cũng là một nữ nhân.

Nghe thấy tiếng mở khóa, Giang Yên Hồng lập tức nắm ghế lên muốn đánh lén đào tẩu, nào biết người tới dĩ nhiên là Mộ Thiên Tú, nàng thiếu một chút nữa là bị hù chết, dường như sợ tóc che không đủ, một bên dùng ống tay áo che khuất miệng mũi một bên lui mặt về phía sau, xuyên thấu qua sợi tóc khấn trương nhìn chòng chọc.

“Người là ai? Người sao lại ở trên giường Giang huynh? Hấn ở đâu rồi?”

Nàng là ai? ! Nàng không ở trên giường mình, muốn ở trên giường ai? !

Đêm qua ngủ say như , đến nỗi làm sao đến nơi đây cũng không biết, chỉ biết là ngủ đến một nửa, trong mơ mơ màng màng có người từ phía sau ôm nàng, tiếp theo là cái tay giở trò, nàng sợ tới mức giật mình tỉnh lại, đối phương cũng bị kinh hãi, hai bên trước tiên ở trên giường đánh một trận.

Trong bóng tối, nghe ra là danh kỹ Thạch Lựu, cũng cuối cùng cũng hiểu tình huống rằng nàng đang ở Noãn Nhật lâu, nàng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, kinh ngạc vì không giải thích được tại sao lại chạy đến trên giường Thạch lựu, sợ hãi chính là cái bộ dạng nàu của nàng nếu như bị trông thấy mà nói nhất định phải chết.

“Thị Lang đại nhân, người mang đến một người , tôi trả lại người một người, hai chúng ta không ai thiếu nợ ai, người mang đi nhanh lên a, tôi không chơi nữa.”

Thạch Lựu nghĩ chuyện tối qua một hồi liền cảm thấy xấu hổ muốn chết, phát hiện người trên giường là nữ, nàng chột vật mặc xiêm y vào, muốn đốt chút đèn xem cho rõ ràng, nữ nhân kia thật hung hãn, chẳng những đoạt lấy đá đánh lửa, còn đập nát chân đèn, nếu bọn tỷ muội không nghe được tiếng thét chói tai chạy đến, bọn họ viện (bảo vệ) ngăn cửa ra vào, chỉ sợ nữ nhân kia sớm đã bỏ trốn mất dạng .

Đối mặt với nghi vấn của mọi người , nàng đành phải nói dối đầy trời, nói là thay mặt người nào đó trông nom giáo huấn nha đầu không chịu hầu hạ chủ nhân, tuy giấu diếm được mọi người, bất quá mặt mũi của nàng là Lam Điền đệ nhất ca kỹ cũng gần như mất hết .

“Cái gì? ! Là người đem ta tới đây? !”

Nguyên lai là hấn giở trò quỷ! Tên đáng chết, lần trước phi lễ nàng, còn đem nàng ném đến kỹ viện, đem trong sạch của nàng toàn bộ hủy, nàng không giết người này thì không được! Giang Yên Hồng khí cấp bại phôi (hỗn hển) tiến lên.

Mộ Thiên Tú sững sờ. Thanh âm của cô gái này thật quen tai, kinh ngạc nhìn nàng tức giận thổ phỉ phỉ hướng hấn đi tới, không những thanh âm quen thuộc, cả bộ dáng tìm người tính sổ sách kia cũng giống như đã từng quen biết.

Vọt lên hai bước, nàng đột ngột vòng một vòng lớn, vọt tới bên kia gian phòng, hai lòng bàn tay che trên miệng, cực lực áp chế cơn tức giận đến thiếu một chút nữa mất đi lý trí.

Xem biểu lộ mờ mịt trên mặt Mộ Thiên Tú, quả thực giống như là hấn bắt nhầm người, Thạch Lựu cũng không thấy mặt nàng, bọn họ còn chưa làm rõ được nàng là ai, nàng sao có thể không đánh đã khai .

Tỉnh táo lại, sự tình còn có thể cứu vãn, nếu như nàng có thể không bị vạch trần tại chỗ mà nói..., nếu như nàng có thể bình an rời đi Noãn Nhật lâu mà nói.

“Cô nương, người rốt cuộc là ai?” Hắc nóng vội đuổi theo muốn nhìn cho rõ ràng.

“Người không cần tới đây ——” nàng lui về phía sau màn, lấy màn lụa ngăn cách mà thoả mạ, sợ bị nhận ra thanh âm, cố ý đề cao tiếng nói chuyện, “Ta là ai? Cái này còn phải hỏi sao? Ta ở trên giường hắc, dĩ nhiên là nữ nhân của hắc. Hiện tại hắc nhất định đang tìm ta, người nhanh chóng thả ta trở về, bằng không hắc chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người.”

“Ta cho tới bây giờ không có nghe nói hắc có nữ nhân.”

“Loại sự tình này cần khua chiêng gõ trống chiêu cáo thiên hạ sao?”

“Nguyên lai hắc đã có nữ nhân, thảo nào không quan tâm ta!” Thạch Lữ ngưng ngừng dậm chân. Làm nửa ngày, nàng giống như cái đũa ngốc tự mình đa tình, tự tìm nan kham.

“Ta ngay bây giờ sẽ đi tìm tiểu tử kia hỏi cho rõ. Thạch Lữ cô nương, người cô giúp ta xem trông nom một chút.”

“Không cần, ta không chơi.” Thạch Lữ thở phì phì ra khỏi phòng.

Mộ Thiên Tú đuổi theo đòi cái chìa khóa, tiếp tục đem người khóa trong phòng, giống như một trận gió chạy đi.

Giang Yên Hồng tròn tròn mắt. Sao lại có thể như vậy? ! Nàng vội tới cạnh cửa, lo lắng gõ cửa.

“Thả ta đi ra ngoài thả ta ra ngoài”

“Cái chìa khóa bị Thị Lang đại nhân cầm đi, ta cũng không có biện pháp.” Cây lữ lấy cánh cửa ngăn cách nói, “Này, ta cảnh cáo người, không chuần người lại phá đồ đạc, bằng không ta bắt người bồi thường. Người từ từ mà hô, ta không rảnh bồi người.” Thạch Lữ vừa xuống cầu thang bên cạnh hành lang vừa suy nghĩ lung tung. Thiệt là, thật dễ không đến được còn chọc một thân phiền phức, hiện tại đến phòng cũng trở về không được, đành phải đi tới phòng tỷ muội ở một chút.

Giang Yên Hồng tức giận đập cửa gỗ, cửa gỗ khắc hoa vừa nặng vừa dày không động dấy một chút, ngược lại làm nàng đau đến ôm chân lớn tiếng khóc thét.

Nội đường huyện nha, Mễ Bối cũng Ưông mẩu gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Sáng sớm Mễ Bối đi gọi tiểu thư, phát hiện trong phòng trống tuếch, nha lý từ trên xuống dưới cũng đều đi tìm rồi, chính là không thấy người, vội vàng chạy tới báo cáo lão phu nhân.

Chuyện như thế này? Làm sao lo liệu đây?

“Tiểu Mễ, người xem ai tới kìa?”

Hà Nhất Vấn mặt mày hớn hở dẫn Mộ Thiên Tú tiến vào trong nội đường, tới Thị Lang đại nhân đã lâu không đến lại đến rồi, đại nhân và Huyện thái gia vốn là nói nhao nhao rồi lại hòa như vậy, hắc đã sớm kiến quái bất quái rồi (không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị).

“Tiểu Mễ, nghe sư gia nói Giang huynh nhiễm phong hàn, thân thể không thoải mái, thật vậy sao?”

Mộ Thiên Tú vừa đến huyện nha liền nghe sư gia báo cáo Huyện thái gia sinh bệnh rồi, hắc trong lòng cười thầm vài tiếng, ha, sao có thể trùng hợp như thế, tám phần là giả bộ bệnh đi tìm nữ nhân nửa đêm không thấy kia a, tốt, nhất bất tốt, nhị bất hư, (Ý của câu thành ngữ có nghĩa là đã không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng). Hắc nhân tiện vạch trần lời nói dối này.

“Ta muốn đi xem hắc ngay bây giờ.”

Giang mẩu sợ tới mức thở hộc vì kinh ngạc, Mễ bối lao qua giữ chặt Mộ Thiên Tú đang xoay người muốn hướng gian phòng của tiểu thư phóng đi.

“Không nên đi ——”

“Vì cái gì không nên đi?” Hấn nhếch miệng cười tà mị.

“Bởi vì.” Mễ Bối cảm thấy Thị Lang đại nhân cười thật quỷ dị, cứng đầu tiếp tục nói dối, “Nếu hại đại nhân cũng nhiễm phong hàn thì không tốt.”

“Đúng, đúng vậy cũng không tốt.” Giang Mầu chợt dạ phụ họa.

Huyện thái gia không thấy đâu, đây là chuyện lớn, đã sớm phái người đi tìm, không tốt thì không tốt nhưng bọn họ còn có chỗ cố kỵ, trước khi biết rõ ràng, không dám kinh động người ngoài, thời điểm buổi sáng sư gia đến tìm người, đành phải nói dối, hiện tại sư gia kéo Thị Lang đại nhân cùng đến, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục hạ bài xuống.

“Không sợ, thân thể của ta cường tráng, bách bệnh bất xâm.” Mộ Thiên Tú đẩy hấn ra, xuyên qua hoa viên, thẳng hướng gian phòng Huyện thái gia đi đến.

“Ta cũng đi thăm đại nhân một chút.” Hà Nhất Vấn theo đuôi phía sau.

Mễ Bối cùng Giang lão phu nhân gạt mồ hôi như mưa theo sát phía sau, trở mắt nhìn hai người phía trước tiến vào gian phòng không có một bóng người, chủ tớ hai người vừa xấu hổ vừa lo lắng đứng ở cửa phòng.

“Đại nhân đâu?” Hà Nhất Vấn kinh ngạc hỏi Mễ Bối.

“Đại nhân. Hấn.” Hấn thật sự không biết làm sao, trên người mồ hôi lạnh mồ hôi nóng trao đổi.

“Hấn đi tìm nữ nhân, đúng không?”

Mộ Thiên Tú liếc hấn một cái, Mễ Bối sợ tới mức rụt lại, Giang mầu càng sợ đến ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Sư gia không hiểu ra sao nhìn tới nhìn lui, “Nữ nhân? Đại nhân đi tìm nữ nhân cái gì?”

“Nói với hấn, nữ nhân của hấn tại chỗ ta, bảo hấn đến biệt thự tìm ta.”

Mộ Thiên Tú không có kiên nhẫn các loại, đặt xuống lời nói tụt kính tự rời đi, sư gia vội vàng đi theo phía sau tiễn khách, bả ngay người mét bối Hoà Vang mầu nhét vào tại chỗ.

Hấn không hiểu chính mình tại sao lại không thoải mái như thế.

Đưa Giang Thanh Mặc đưa lên giường Thạch Lựu, không phải là muốn chặt đứt vọng tưởng không nên có kia sao? Tuy nhiên tình huống có khác, nhưng chỉ cần tiểu tử kia có nữ nhân chẳng phải tốt lắm sao, bất kể nàng là ai, hấn hấn là phải chết tâm rồi, không phải sao? Chính là tại sao hấn lại cảm thấy rất không thống khoái?

Bởi vì tiểu tử kia ăn vụng, làm cho hấn có loại cảm giác bị lường gạt? Hay là hấn căn bản chính là đang dối mình gạt người, làm như thế cũng không thể thật sự giải quyết phiền não của hấn?

“Mộ Thiên Tú, người vì sao càng ngày càng trở nên bất kiên bất thúy (Myu: cái này ta chịu) như thế “ Hấn một mặt chữ chính mình không bỏ xuống được, vừa mở khóa vào phòng Thạch Lựu.

Di? Lần này yên tĩnh thần kỳ, đi vào sau phát hiện trong phòng không có một bóng người, trước cửa sổ phía sau còn mở lớn, hấn thậm kêu một tiếng nguy rồi.

Chạy đến phía trước cửa sổ dưới lên xem xét, lầu các này mặc dù chỉ là lầu hai, nhưng lầu một xây một nửa trên nền đá, phía trước nền đá là một cái hồ nước không coi là nhỏ, bên cạnh hồ nước là hành lang gấp khúc vờn quanh, người của Noãn Nhật lầu thỉnh thoảng lui tới, cho dù nàng kia thật có can đảm từ nơi lầu cao này nhảy xuống, nhất định cũng sẽ bị người phát hiện.

Hấn đến cửa sau nhìn xem, giữa lầu các cùng tường sau có một cây lim có chút cao lớn, một cái dây vải buộc vật nặng treo ở trên cành cây to, đầu kia thì cột vào trên khung cửa sổ, rất hiển nhiên, nha đầu kia bò lên trên cây lim, nhảy qua tường sau, bỏ trốn mất dạng.

Lấy nữ nhân mà nói nàng ta xem như tài cao lớn mật rồi, nhưng dù nàng trốn cũng không chạy đến đâu, hần nhảy xuống cửa sau, bằng tốc độ nhanh nhất truy theo.

Sợ bị người trông thấy, Giang Yên Hồng cố ý chọn ngõ sau ít người, đường nhỏ mà đi, liệu mình chạy tốt một đoạn đường, nàng dùng hết khí lực tựa ở ven đường thở hổn hển không thôi.

Tên đáng chết, cũng dám chinh nàng ác như vậy, nếu từ nhỏ nàng không tự do thoải mái, loại chuyện nhỏ nhặt leo cây này không làm khó được nàng, lúc này nàng còn bị nhốt tại Noãn Nhật lâu mà lo lắng rồi, đợi nàng trở về, nàng cần phải tìm hần tính khoản sổ sách này, tuyệt đối không chỉ như tính toán lúc trước chỉ hai chữ “Tuyệt giao” có thể giải quyết.

Thật vất vả điều hòa cơn tức giận, nàng tiện tay bó lại bó tóc dài chặn đường chướng mắt, tiếp tục hướng huyện nha chạy tới.

Vượt qua loạn thất bát tao ngõ nhỏ, cuối cùng nhìn thấy cửa sau huyện nha rồi, Giang Yên Hồng trước tiên tránh ở góc chú ý quan sát, xác định bốn bề vắng lặng, mới mò mẫm đi qua gõ cửa.

“Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, mở cửa nhanh nha —— là ta nha ——” nàng không dám gọi quá lớn tiếng, dè dặt cuống họng, lo lắng gọi.

Cửa sau chi nha một tiếng mở ra, nàng tranh thủ thời gian đi vào, liên tục không ngừng đóng cửa rơi khóa, vỗ vỗ ngực vừa kinh hồn không thôi, xoay người nói: “Tiểu Mễ. . . .” Mới vừa quay đầu, nàng sợ tới mức dán lên cửa mà đứng, kinh hoảng kêu to.

Mộ Thiên Tú cũng sợ tới mức hét lên ——

Hần trên đường đuổi theo đến huyện nha, trông thấy nàng đang gõ cửa, hần liền” Làm người tốt đến cùng” , phóng qua tường vây giúp nàng mở cửa, nào biết nàng vừa xoay người lại, sợ hần tới mức kinh hãi không thôi, thảo dung thất sắc.(Myu: Thông thường là hoa dung- mặt hoa- thất sắc không hiểu sao chỗ này tác giả lại để thảo dung- mặt cỏ- >”<>

Giang Yên Hồng muốn lấy tóc rối che mặt, nhưng đã không kịp, hần một phát bắt được hai tay của nàng, một đôi con ngươi đen tròn trừng thẳng tắp, cố sức nhìn chòng chọc nàng.

Nàng vừa ảo não vừa sợ hãi nhíu mày lại. Xong rồi, xong rồi, lại tại thời điểm cuối cùng đổ bể hết, như thế này này đừng nói tính sổ, ngay cả một nhà lớn nhỏ có thể sống hay không còn chưa biết.

Cái gương mặt đang bày ra này quả thật đúng là Giang Thanh Mặc, chính là cái cách ăn mặc này rõ ràng là nữ tử buổi sáng nay tại Noãn Nhật lâu, chuyện này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ là Thạch Lựu nghĩ sai rồi?

Chẳng lẽ là tiểu tử này tương kế tựu kế, nam giả trang nữ phản hần một đòn? !

Những sự kiện buổi sáng liên tiếp đem hần làm ơ hồ, hai tay buồn bực nhanh chóng muốn biết rõ ràng, không cần nghĩ ngợi đi lên phía trước tìm tòi, hai luồng tròn trĩnh sẵn chắc lại đầy đặn co dãn gì đó rơi vào tay.(Myu: Ấc ặc..)

Trước ngực xiết chặt, Giang Yên Hồng đột nhiên mở to mắt, trông thấy hần vẽ mặt mê mang hai tay lại chiếm giữ hai vú của nàng, lập tức hoảng sợ ngượng ngập mà nổi xung thiên, hung hăng vung cho hần một cái tát.

“Đại sắc ma ——”

Đáp án nắm trong tay làm cho hần đều ngây ngẩn cả người, tùy tiện nàng đánh, đá làm sao.

Không biết nghĩ bao nhiêu ngày, nếu như tiểu tử này là nữ nhân thì tốt rồi, hiện tại nguyện vọng không có khả năng lại biến thành sự thật, kết quả ngoài ý muốn làm cho hần mừng rỡ không thôi, vui sướng như từng trận âm thanh rung động, càng lúc càng vang dội, ở trong lòng của hần lay động không thôi.

Nghe được tiếng ồn ào ở cửa sau, Mễ Bối cùng Uông mẫu lo lắng chờ đợi vội vàng chạy tới, gặp Giang Yên Hồng một thân nữ trang còn liều mạng đánh Mộ Thiên Tú, bọn họ cũng choáng váng.

A liều sờ sờ bụng đói đến bết đệp, quay đầu nhìn lại sân sau, cửa sổ phòng được đóng chặt, Tiểu Mễ ca bọn họ không biết trong phòng thương lượng chuyện trọng yếu gì, bận rộn đến cơm trưa cũng không cần ăn, làm hại nàng thật đói.

Quên đi, Tiểu Mễ ca phân phó nàng trông cửa, nàng liền ngoan ngoãn trông lấy.

Trong phòng, Mộ Thiên Tú dựa vào cửa mà đứng trên mặt một cái dấu tay năm ngón rõ ràng có thể thấy được, hắn nghiêng tai yên lặng nghe Mễ Bối nói tỉ mỉ từ đầu.

Nhắc lại chuyện xưa, Giang mẫu nhịn không được thương tâm rơi lệ, Giang Yên Hồng thân thiết cầm tay của mẫu thân.

“Thị Lang đại nhân, chuyện đã trải qua chính là như vậy.”

Nghe xong sự tình từ đầu đến cuối, Mộ Thiên Tú nhịn không được thở dài một tiếng, than thở không thôi.

“Không nghĩ tới Giang huynh lại qua đời như vậy, quả nhiên là trời cao đổ kị anh tài, ai ——”

Mễ Bối cơ trí thấy Thị Lang đại nhân bộ dạng có chút đồng tình, tranh thủ thời gian tiếp theo liền cầu tình xin khoan dung, “Nói đúng à nha, cho nên lão phu nhân nhà tôi mới có thể nhất thời không cách nào tiếp nhận, mới có thể muốn ta thiếu gia, không, tiểu thư nhà tôi giả trang thiếu gia đảm đương cái chức quan này, nói đi nói lại, chính là không nỡ thiếu gia sớm như thế đã rời đi chúng tôi. Chúng tôi biết sai rồi, Thị Lang đại nhân, người liền tha chúng tôi a.”

Uông mẫu cũng thừa nhận sai lầm cầu khẩn, “Thanh nhi, không, Hồng nhi đã sớm chuẩn bị từ quan rồi, thật sự, chúng ta lập tức đi — ta van người Thị Lang đại nhân coi như vì giao tình với Thanh nhi, thả chúng ta một con đường a (nguyên văn là một con ngựa).”

Chuyện từ quan hắn biết rõ, sở dĩ làm một đồng chuyện ngu xuẩn như thế, chính là do nộ hôn kim lòng không được kia mà ra. Mộ Thiên Tú ngoái đầu nhìn về phía Giang Yên Hồng hồi lâu không nói chuyện.

Từ lúc nàng đến Lam Điền nhậm chức, hắn đã cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nguyên lai trực giác của hắn chính xác, tới không phải bản thân Giang Thanh Mực, là tỷ tỷ song thai mạo danh thế thân hắn.

Bởi vì gương mặt giống nhau như đúc, hắn bị lừa thật thê thảm, còn tưởng rằng mình dối tính, không thương nữ nhân lại yêu nam nhân, giằng co nửa ngày, cuối cùng chân tướng rõ ràng, tất cả buồn rầu tất cả đều tan thành mây khói, hắn thật là cao hứng.

Cười cái gì mà cười? ! Giang Yên Hồng không che dấu lửa giận chút nào trừng lại, nếu như không phải tình hình người mạnh hơn, nàng hận không thể xông lên thưởng tên đại sắc lang vài cái tát.

A, cơn tức còn lớn như thế, không dùng thuốc mạnh hơn không được, hắn cười xấu xa.

“Tuy về tình có thể khoan thứ, chính là pháp lý khó dung, mặc kệ nói sao, mạo danh thế thân mệnh quan triều đình chính là tội lớn khi quân, tru di cửu tộc.”

Tru di cửu tộc? ! Giang mẫu trước mắt tối sầm, vô lực dựa vào nằm trên người nữ nhi, Mễ Bối cũng đến sắp khóc, Giang Yên Hồng nhìn một nhà già trẻ, cũng nhịn không được đỏ mắt.

“Trừ phi.”

Giang gia già trẻ tất cả đều lo lắng nhìn về phía Mộ Thiên Tú, hắn lại giống như là quên từ không nói thêm gì nữa, ung dung đến bên cửa sổ ngồi xuống, thoải mái nâng chân bắt chéo, một tay chống gò má, mỉm cười nhìn nàng.

Giang đồ bừa hoàn toàn hiểu được hắn là cố ý câu bọn họ, nàng dùng sức hít vào, nhận mệnh đi đến trước mặt hắn, hai đầu gối quỳ xuống đất cầu tình.

“Trừ phi như thế nào người nói đi, ta liền làm theo, chỉ cần người chịu buông tha chúng ta một nhà lớn nhỏ, ta nhận mệnh.”

Xem nàng vẻ mặt ủy khuất quỳ gối trước mặt, hắn thật không nỡ, nhưng càng không nỡ làm cho nàng cứ như vậy mà rời đi.

Ngay từ đầu đúng là đem nàng trở thành Giang Thanh Mặc, nhưng làm cho hấn tâm động chính là bản thân nàng, làm cho hấn có cảm giác thần giao kẻ hợp (tâm ý tương thông) là nàng, hơn nữa năm này đến cùng hấn tranh cãi đấu võ mồm, tán phiếm nói đùa cũng là nàng, vô luận như thế nào hấn đều muốn đem nàng giữ ở bên người.

“Trừ phi ngươi gả cho ta.”

Nàng há miệng nói không nên lời.

Chẳng những lợm lại mạng nhỏ, còn thuận tiện lợm Quận Vương phủ tứ phẩm Thị Lang làm rể hiền, có lời rồi, có lời rồi, Mễ Bối cao hứng nhảy dựng lên, mà Giang mẫu chẳng những chuyển bi vi hỉ (chuyển buồn thành vui), còn vui đến phát khóc.

Chứng kiến Mộ Thiên Tú đưa ra bộ mặt cười dương dương tự đắc, tức giận trong lòng Giang Yên Hồng bỗng nhiên nhân lên gấp đôi.

Trước đây hấn tuy mê mẩn, yêu thương âm ỉ, cũng là không ảnh hưởng toàn cục, có khi còn cảm thấy thật thú vị, nhưng gần đây người này càng lúc càng quá mức, rình trộm, uy hiếp, cưỡng hôn, tập kích ngược đủ thứ, bây giờ còn muốn bức hôn nàng, thật quá phận rồi!

“Ta không muốn ——”

Nụ cười trên mặt hấn cứng đờ, Mễ Bối cùng Giang mẫu cũng cảm thấy bình tĩnh ngoài ý muốn.

“Ta không muốn gả cho ngươi.” Nàng đứng lên, khuôn mặt bướng bỉnh nhìn thẳng hấn.

Lời lẽ sắc bén lần thứ hai từ nàng trong miệng thốt ra lại tàn nhẫn đâm vào trái tim hấn, hấn nhẫn nhịn đau lòng hỏi: “Tại sao không?”

“Bởi vì ta chán ghét ngươi tên vô lại tùy hứng làm việc xấu, bỏ đá xuống giếng, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.”

Lại một đao nữa! Hấn đau đến nhú mào, giống như có điều suy nghĩ nhìn nàng quật cường chống đỡ.

Hấn cảm thấy trong lúc cãi nhau âm ỉ đó, tình cảm của bọn họ càng lúc càng tốt, càng lúc càng ăn ý sâu đậm, hấn tin tưởng nàng hấn là có cảm thụ giống hấn, chỉ là gần đây hấn quá nóng vội, quá xằng bậy, kết quả làm nàng tức giận.

Làm sao đây? Nếu hiện tại thả bọn họ đi ..., có lẽ sẽ không gặp mặt nhau được nữa, cho dù hấn đuổi tới Tứ Xuyên, dựa vào cá tính nàng chỉ sợ sẽ trực tiếp đem hấn đuổi ra khỏi nhà, càng làm cho hấn sợ hãi chính là nếu nàng gả cho người khác. Không được, tuyệt đối không thể làm cho loại chuyện đó phát sinh.

Hảo, nếu như là đã làm kẻ xấu, thì làm cho đến cùng, trước tiên cưỡng ép nàng cưới vào cửa, sau đó từ từ nghĩ biện pháp thu phục con ngựa bất kham này.

“Ngươi là người thông minh, ngươi ngẫm lại mà xem, nếu như ngươi không gả cho ta, chúng ta liền không có quan hệ, ta hà tất vì người ngoài không có quan hệ đảm đương tội lớn khi quân?”

“Không, ngươi sẽ không ——” cho dù hấn thật là đại sắc ma, mọi người chung quy là bằng hữu một thời gian, hấn là không nhẫn tâm đến không để ý sống chết của cả nhà bọn họ a, nàng nghĩ có lẽ có thể nhờ vào quá khứ.

“Loại sự tình này không thể thử, chờ thử sẽ không kịp.” Hấn chia chia một già một trẻ bên cạnh, cười nhạt khuyên nhủ: “Ngươi tốt xấu cũng nên vì bọn họ suy nghĩ, không nên vì thỏa mãn tính khí nhất thời.”

“Mộ Thiên Tú, ngươi không phải là định cáo trạng a? Ngươi, ngươi. “Đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt đến có chút phát run.

Hấn cầm cặp bàn tay trắng như phấn kia, thu hồi nụ cười, chân tình thật ý nói: “Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho ta, những chuyện khác ta đều nghe theo nàng, thật sự.”

Giang đồ bừa bộn sức mà rút khỏi tay của hấn, hấn lại cố chấp cầm chặt không tha.

“Hong nhi, ngươi nên đáp ứng a!” Giang mẫu ân cần khuyên nhủ.

“Tiểu thư, Thị Lang đại nhân đã nói như thế, người hãy tin tưởng hần a.” Mẹ Bối thật cao hứng tiểu thư cuối cùng có một chốn đi về tốt rồi.

Nàng khó xử nhìn mẫu thân cùng tiểu thư đồng, vô luận như thế nào nàng là sẽ không để cho bọn họ gặp chuyện gì nguy hiểm, nàng cần môi trường hần, ván cờ này nàng thua cuộc rồi.

Thấy nàng không lên tiếng, Mộ Thiên Tú coi như nàng đồng ý gả, cao hứng dự tính nên làm như thế nào trộm long tráo phụng.

8. Chương 8

Ngoại ô Huyền thành bên cạnh sông Lam, một ngôi lầu đài liên miên không dứt, nhà thủy tạ đình đài cùng cầu nhỏ liên tiếp, lầu các chạm trổ hành lang quanh co gấp khúc tương thông, bức tường sơn màu trắng ngói lưu ly, cửa lớn sơn son cửa sổ khắc hoa.

Trong đại sảnh bên ngoài giăng đèn kết hoa, Lỗ Ba Dao hiếm khi diện lên một bộ xiêm y tơ lụa đẹp đẽ, cười ha hả đốt dây pháo.

Trong tiếng pháo náo nhiệt, đầu đội khăn đỏ, mặc giá y tân nương tử được hai nha đầu nâng đỡ, bước liên tục từ trong nội đường đi ra, chú rể mang hồng bào ngọc đai (áo hồng đai ngọc) hân hoan tiến lên nghênh đón, tiếp nhận dải lụa kết hoa, dẫn lấy tân nương tử tiến vào đại sảnh.

Trong đại sảnh thanh âm chúc mừng liên tiếp vang lên, tất cả mọi người là vẻ mặt tươi cười, chỉ có huyện nha sư gia Hà Nhất Vãn cô đơn một người lắc đầu thở dài.

“Sư gia, chúng ta là đến uống rượu mừng, vẻ mặt khóc tang như người vậy, rất thất lễ a.” Đầu mục A Thắng thấp giọng nhắc nhở.

“Ta cũng không muốn vậy à nha, chính là ta nhịn không được buồn à. Thị Lang đại nhân không có việc gì đi mời Huyện thái gia trở lại quê nhà Tứ Xuyên làm cái gì? Nếu không như vậy, Huyện thái gia cũng không tại trên đường trúng chướng khí sinh bệnh, cũng sẽ không bị như vậy một mạng ô hô ai tai.” Hà Nhất Vãn vẫn còn có chút không tiếp nhận được sự thật mà oán giận.

“Ai, một người tốt, một vị quan tốt như thế mất đi, thật sự là đáng tiếc nha.” A Thắng ngược lại có chút vui mừng khen: “Thị Lang đại nhân thật sự là rất nghĩa khí, đáp ứng Huyện thái gia lâm chung phó thác, lấy tỷ tỷ của hần làm vợ, chiếu cố hần một nhà già trẻ, như vậy, Huyện thái gia liền có thể yên tâm thăng thiên rồi.”

“Ta vốn là muốn cùng Huyện thái gia thăng chức đến kinh thành, hiện tại hần thăng thiên rồi, ta lên chức không được nữa, người tiếp nhiệm có dùng ta hay không cũng còn không biết. Ai nha, mệnh ta sao lại khổ như thế——”

A thắng mặc kệ sư gia hỏi hần, cao hứng quay đầu nhìn về phía giai ngẫu (vợ chồng) chuẩn bị bái đường.

“Nhất bái thiên địa ——”

Lỗ Ba Dao cao hứng thanh thanh cuống hống hô lớn, không phải hần khoác lác, tuy vội vàng gấp gáp, hần vẫn làm thỏa đáng tất cả yêu cầu của việc cưới xin, nếu như không phải bởi vì đối ngoại tuyên bố là trong vòng trăm ngày mở việc mừng, hết thầy giả lược nếu không sẽ quá đường đột, bằng không hần nhất định phải làm càng sôi nổi, càng náo nhiệt.

“Nhị bái cao đường ——”

Tiếp nhận lễ bái của con rể, nữ nhi, Giang mẫu mừng rỡ rơi lệ.

Mẹ Bối vui vẻ nhìn tiểu thư cùng cô gia. Sau khi ngày đó thương lượng thật tốt, Thị Lang đại nhân lập tức mang theo Huyện lệnh giả cùng thư đồng thật trở lại quê nhà Tứ Xuyên, hần giúp thiếu gia tu sửa một cái

vừa lớn vừa vẻ vang mộ phần, tiểu thư cũng thừa cơ hội này đổi về nữ trang, khôi phục thân phận Giang Yên Hồng.

Sau khi trở lại Lam Điền, Thị Lang đại nhân công bố thiếu gia chết đi, ngoại trừ thời gian có chút không chính xác, hết thấy là thật, hấn đổi ngoại tuyên bố tiếp nhận bạn tốt lâm chung phó thác. Lời Thị Lang đại nhân nói không có ai hoài nghi, sự tình liền như thế giàn xếp .

“Phu thê giao bái ——”

Mộ Thiên Tú vui mừng khôn xiết. Ha ha, cuối cùng bái đường thành thân rồi, hoàn thành kết cục đã định, nàng rốt cuộc chạy không được .

“Đưa vào động phòng ——”

Dưới khăn đỏ môi anh đào bĩu gần nửa ngày, tân nương tâm không cam tình không nguyện theo sát chú rể nhẹ nhàng tiến bước.

Vì lấy đại cục làm trọng, nàng không thể không tiếp nhận điều kiện của hấn, cũng không biết hấn hạ cái mê được gì, mẫu thân cùng Mễ Bối thoág cái tất cả đều hướng theo hấn, hiện tại đã bái đường, bây giờ nàng thật sự chạy không được rồi.

Chính là sự tức giận vì bị khinh bạc vẫn còn, không cam lòng vì bị ép gả còn chưa tiêu, chẳng lẽ cũng chỉ có thể mặc hấn đặt được mục đích sao? Nàng cảm thấy rất không phục, cảm thấy rất ủy khuất.

Trong vòng vây của bạn tốt Hồ Tuấn, tân giai nhân vừa bái đường bị đưa vào động phòng, không thể may mắn thoát khỏi bị náo loạn một trận, tiếp theo chú rể bị chúng thân hữu kéo ra mời rượu.

Vô cùng cao hứng náo loạn một buổi tối đưa tiễn thân bằng hảo hữu cuối cùng đến uống rượu mừng , mộ Thiên Tú chân nam đá chân chiêu hướng tân phòng mà đi tới, một bước tiến vào cửa chính sân đã nhìn thấy một đám nha đầu như chịu phạt ở hành lang.

“Di? Các người không ở bên trong hầu hạ phu nhân, đứng ở chỗ này làm cái gì?”

“Phu nhân bảo chúng nô tì lui xuống, chúng nô tì không dám đi, liền đứng ở nơi này đợi.”

“Không sao, các người xuống dưới nghỉ ngơi đi.”

Sai hạ nhân đi, hấn đẩy cửa vào phòng tân phòng rộng rãi ba gian, vừa vào cửa là phòng khách, tiến về bên phải thư phòng, tiến bên trái phòng ngủ, cửa phòng ngủ mở ra, Giang Yên Hồng ngồi ở bên giường, khăn voan đỏ, mũ phượng khăn quàng vai chỉnh tề đặt lên bàn.

“Dù sao chúng ta đã sớm đã gặp mặt, nhắc hay không nhắc khăn voan lên cũng không sao cả.”

Hấn ngồi vào bên cạnh nàng, nàng hướng bên cạnh lui thân một chút, hấn cười cười, lại ngồi qua một điểm, nàng liếc hấn, không nể mặt xích ra bên cạnh một điểm, không tới hai cái, nàng ngồi đến sát khung giường gỗ lim, không còn chỗ thối lui, liền đứng lên, hấn vươn qua eo một ôm, tay kéo lấy nàng vào trong ngực.

“Phu nhân muốn đi đâu vậy? Đêm nay chính là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.” Hấn mặt mày hớn hở nhìn tiểu nữ tử trong ngực, gương mặt này hấn xem qua không biết bao nhiêu lần, nhưng sau khi trải qua trang điểm tinh tế, càng có vẻ đặc biệt xinh đẹp động lòng người.

“Cái này. Ta biết rõ.” Đột nhiên ngã vào trong ngực của hấn, nàng có chút hoảng hốt, chống lại cặp ánh mắt nóng rực kia, càng mặt đỏ tím đập thành thịch.

Ngón tay ôn nhu nhẹ nhàng chậm rãi xoa bóp vành tai đáng yêu , “Nữ hài tử không phải đều xâu lỗ tai đây sao? Nàng tại sao không có xâu? Nếu như có, ta nhất định sớm phát hiện nàng là giả mạo .”

“Ta sợ đau, không muốn xâu.” Rất ngứa. Rối loạn khác thường trên lỗ tai làm hại nàng nhin không được có chút nhúc nhích cổ.

Cái này càng chọc cho Mộ Thiên Tú càng vui vẻ hơn rồi, tay theo lỗ tai trượt xuống cổ trắng mê người , yêu thương khe vuốt, có thể tự do yêu nàng như vậy thật tốt.

“Phải không? Ta còn tưởng rằng nàng cái gì cũng không sợ .”

“ Ta đương nhiên là có sợ chứ. Ta sợ có người nói chuyện không giữ lời” Ánh mắt đói khát không che dấu chút nào thể hiện muốn nàng, nàng xấu hổ đến mức nói nói không nên lời.

“Đừng sợ, ta từ trước đến nay nói lời giữ lời.” Đầu ngón tay thuận theo cổ áo đi xuống, đẩy ra dây buộc giá y trước ngực, vật liệu may mặc tơ tằm trơn mềm như nước trượt ra, xuyên qua quần áo chật chội thân hình yếu điệu hiển hiện trước mắt, hần chợt cảm thấy toàn thân khí huyết tăng nhanh, tiện tay kéo xuống nút thắt, thuận thể đem nàng đưa tới trên giường.

“Chờ một chút.” Long phượng hoa chúc (đèn hoa thấp trong phòng tân hôn) đưa bóng hần chiếu rơi vào trên người của nàng, bóng hần là không có sức nặng lại ép tới nàng có chút không thở nổi.

Bộ ngực sữa tuyết trắng theo hơi thở gấp gấp cao thấp phập phồng, hần không hiểu sao cũng thở gấp theo, tâm tình cũng kích động lên, tay không chịu nổi bắt đầu lôi kéo đai lưng quần thắt ở trên tấm lưng thon dài.

Giang Yên Hồng vừa then lại quần đè lại cái tay đang tại cởi áo nói dây lưng, hần cao hứng trở tay quần nàng, tiếp theo một chân quần lên một chân, nàng giãy dụa kháng nghị, vặn vẹo thân mình lại bởi vậy mà cùng thân hình to lớn quần giao thành một đoàn.

Nhiệt độ ngăn cách bởi quần áo cọ xát thoáng cái liền thiêu đốt hần, hần mừng rỡ như điên đem mặt vùi vào trong cổ của nàng, nhiệt tình liếm láp cái cổ trắng ngọc làm cho người ta mất hồn .

Trời ạ! Ở đâu có người như vậy. Bất kể nàng nghĩ sao liền bắt đầu ăn. Cảm giác được đôi môi sũng ướt giống như song cuồng mút hôn sau gáy nàng, dường như không đủ vật áo ra, thuận theo vai thẳng một đường hôn cuồng đại xuống dưới, thần kinh mẫn cảm truyền đến từng đợt tê dại khó nói lên lời

Ủy khuất dâng lên. Người này muốn như thế nào liền như thế ấy, chẳng lẽ nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh hay sao? Mặc hần ăn sạch sẽ sao?

“Người mau dừng tay ——”

Mộ Thiên Tú ngẩng đầu nhìn lên, xem nàng hai mắt rưng rưng giận hờn nhìn hần, biểu lộ tựa như hần cường ép nàng, hại hần có chút đỏ khóc đỏ cười, càng không nỡ để nàng dùng loại vẻ mặt này vượt qua đêm đầu tiên.

Một chút chống cự vốn là trong dự liệu, hần”Hảo tâm” nhắc nhở hôn nhẹ nương tử, “Chúng ta đã bái đường thành thân rồi, nhớ rõ sao?”

“Vậy người nhớ rõ lời của mình đã nói sao? Người nói chỉ cần ta gả cho người, những thứ khác đều nghe ta , hiện tại ta muốn người dừng tay, không chuẩn đụng ta. Người là muốn thỏa mãn nhất thời, thất tín với ta? Hay là muốn giữ lời hứa, chờ ta gặt đầu? Chính người quyết định, dù sao ta là một điểm lựa chọn cũng không có.”

Cứng đối cứng, nàng không đầu lại hần, chỉ có thể lấy lời hần nói chống lại hần, để xem hần có chấp nhận hay không.

Hần bị chặn họng á khẩu không trả lời được, chính là khí huyết trong người đều dâng lên, ngay lập tức dừng lại rất khó a, chính là hần lại không muốn chiếm được thân thể của nàng lại mất đi lòng nàng, “Thật làm khó ta, nàng để cho ta suy ngẫm lại.”

Nhìn hần không hề vọng động, chiêu này hình như có tác dụng, Giang Yên Hồng không khỏi mừng thầm, đợi một hồi, nhịn không được thúc giục: “Nghĩ kỹ chưa?”

“Chờ một chút.” Hần tuyệt không để bụng định cùng nàng ôm nhau nằm một buổi tối, trước hết để cho nàng quen thuộc với nhiệt độ cơ thể của hần cũng là biện pháp không tệ.

Nàng đợi thêm một hồi nữa, dần dần cảm thấy không đúng, phát giác một tay một chân hần còn ở mình trên người mình, dường như định cứ để nguyên hiện trạng như vậy, nàng tức giận đẩy hần ra, kéo tốt vật áo, nhảy xuống giường.

“Người chậm rãi suy nghĩ, ta đi thư phòng .”

“Ta đi, ta đi, coi như nàng thắng.” Hấn nhận thua ngồi dậy, chậm rãi xuống giường.

Hừ, tuy vô lại, coi như nói lời giữ lời, nàng đắc ý dừng bước, nhìn hấn đi ra khỏi phòng ngủ, lướt qua phòng khách — đi vào thư phòng đối diện.

“Phu nhân, trời giá rét, không nên đá chân mền.” Muốn ta đắp mền giúp không?

“Tướng công, hảo hảo ngủ, không nên mộng du.” Có dũng khí mò qua thì nhất định phải chết!

Hai bên cửa đồng thời đóng lại, có người bóp cổ tay thở dài, có người che tay áo cười.

“Tổng quản đại nhân, chúng ta thật sự rất lao tâm khổ trí a.”

Bọn nha đầu phòng bếp cuối cùng nhịn không nổi nữa, cùng nhau chạy đến tìm tổng quản Lỗ Ba Dao lý luận.

“Các người để cho nàng nấu vài ngày nha, đợi nàng chán, tự nhiên sẽ không làm nữa.” Bị một đám nha đầu bao quanh vây Lỗ Ba Dao tựa như một con gấu lớn chịu vây hãm .

“Vài ngày? Nàng đã nấu gần mười ngày.”

“Nếu như chỉ là nấu mấy thứ phục vụ đại nhân ăn nhẹ, chúng ta cũng không nói gì, nhưng là đồ ăn sáng, ăn trưa, bữa tối, bữa nào cũng nấu, cái này thật là quá thái quá đi?”

“Không để củi cho nàng, nàng còn cầm lấy búa đi hậu viện bổ củi, oa, so với chúng ta là nha đầu còn mạnh hơn, làm sao có bộ dáng mà Thị Lang phu nhân nên có? !”

“Hảo hảo hảo, ta sẽ đi tìm phu nhân nói chuyện.” Lỗ ba đao đầu đầy mồ hôi, giống như cầu xin tha thứ hứa hẹn, bọn nha đầu lúc này mới hài lòng trở về.

Đã đến giờ ăn cơm trưa rồi, Lỗ Ba Dao khuôn mặt đau khổ tiến nhà ăn, quả nhiên trên bàn một bàn đồ ăn nóng hổi tất cả đều là phu nhân tự tay nấu .

“Ba đao, nghe nói người thích ăn măng nấu tương, ta hôm nay đặc biệt nấu, mau tới đây nếm thử xem.”

Giang Yên Hồng cao giọng mời Lỗ Ba Dao đến ăn cơm, hấn và mộ Thiên Tú mặc dù là chủ tớ, tình cảm lại như thúc cháu, vẫn luôn ngồi cùng bàn ăn cơm, từ lúc nàng gả vào, trên bàn cơm thêm bọn họ Giang gia ba miệng ăn, cảm giác náo nhiệt hơn nhiều.

Lỗ Ba Dao ngồi xuống, cảm động thì cảm động, nhưng mà cần nói vẫn phải nói, hấn khó xử gãi gãi sau đầu, “Cái kia. Phiên toái phu nhân sau này không cần nấu cơm, những sự tình này giao cho bọn nha đầu phòng bếp là được rồi.”

Mộ Thiên Tú thiếu hút nửa phun cơm, cười hỏi: “Sẽ không phải là bọn nha đầu phòng bếp đi kháng nghị với người?”

“Chính là thế.” Lỗ Ba Dao gật đầu nhanh đến muốn rơi xuống đất.

Mộ Thiên Tú buông bát đũa, ôm bụng cười to không ngừng.

Bắt đầu từ nha đầu hầu hạ cuộc sống hàng ngày phàn nàn phu nhân không cho các nàng hầu hạ thay quần áo, trang điểm phục sức, tiếp theo bị nha đầu quét sân trách cứ, phu nhân đoạt công tác của các nàng , hiện tại đến nha đầu phòng bếp chịu không được rồi, không tới một tháng true chọc toàn bộ nha đầu trong biệt thự, phu nhân này của hấn cũng quá lợi hại.

“Cười cái gì mà cười? Bằng không muốn ta làm cái gì?” Giang Yên Hồng cảm thấy khó xử liếc xéo Mộ Thiên Tú đang cười đến khoa trương.

Trước kia luôn luôn bề bọn làm không hết chuyện, hiện tại đột nhiên không có gì làm, cả ngày rảnh rỗi rảnh rỗi , thật sự rất nhàm chán, tìm một chút sự tình để làm, vừa có thể giải sầu qua thời gian, về phương diện khác cũng là muốn, một nhà già trẻ toàn bộ ăn của hấn, ở của hấn, nàng muốn giảm bớt một chút cảm giác giống mắc nợ hấn quá nhiều.

“Làm người.” Lỗ ba đao theo lý thường nói.

“Làm người? Tiểu thư làm người rất tốt nha.” Mễ Bối sững sờ nháy mắt mấy cái.

“Đứa nhỏ ngốc, ý nói là sinh đứa bé.” Giang mẫu cười đến hí mắt rồi, con rể đối với bọn họ tốt như thế, nàng rất hi vọng nữ nhân nhanh sinh cho hần cái nhi tử bảo bối.

“Thì ra là thế.” Mễ Bối hưng phấn mà hướng tiểu thư nói: “Vây sinh nhanh chút a.”

Giang Yên Hồng đưa ra gương mặt xấu hổ đến đỏ bừng, tức giận gõ cái trán tiểu thư đồng, “Tiểu hài tử không hiểu chuyện, đừng có nói loạn.”

Mộ Thiên Tú nghiêng thân qua, tại bên cạnh lỗ tai của nàng thấp giọng nói: “Tiểu hài tử không hiểu chuyện, ta hiểu, việc này ta nguyện cố gắng sức lực, bất cứ lúc nào cũng chờ đợi phu nhân phân phó.”

Nghĩ hay lắm! Dưới bàn hải thoa hung hăng quát cho hần một cước, nàng nâng bát cơm lên, buồn bực cúi đầu ăn cơm.

Xem dáng vẻ buồn cười không tự nhiên của nàng, hần lại nhin không được nở nụ cười.

Sau khi một nhà năm miệng thật vui vẻ ăn hết bữa trưa, Mộ Thiên Tú mang theo Giang Yên Hồng ra nội viện, xuyên qua rừng mai, trèo lên một tòa núi nhỏ, tiến vào một tiểu viện vô cùng thanh u, ngôi nhà nhỏ hai lầu dựa vào tường đá.

Hần mở khóa đẩy cửa, nàng đi vào theo, nhin không được kêu oa một tiếng.

Đây một phòng sách, không chỉ sách, trên kệ còn có đồ cổ, tranh chữ, cùng với một ít đồ chơi nàng chưa từng thấy qua .

“Đi lên xem một chút.”

Leo lên lầu hai, nàng nhin không được lên tiếng tán thưởng, hưng phấn mà chạy đến bên cửa sổ, nơi này địa thế tương đối cao, từ trên xuống nên vừa vặn quan sát lầu các trong sân biệt thự, trảng tầng lớp lớp ngói giao thoa, nhìn xa hơn về phía trước là sông lam sóng lăn tăn , rừng cây um tùm ở bờ bên kia, phương xa dãy núi nhấp nhô.

“Phong cảnh cũng không tệ lắm phải không?” Xem bộ dạng nàng thoả mãn, hần cũng vui vẻ theo.

“Há chỉ cũng không tệ lắm sao, chờ đến xuân hạ, hoa nở cây xanh, nhất định càng hấp dẫn.” Nàng cao hứng xoay người nhìn hần — trông thấy trên bàn phía sau có cây đàn cổ, nàng tò mò nhìn qua.

Nước sơn thượng đẳng màu đồng cùng một tầng mỏng sơn hồng, cầm thân theo lối cổ, dây cầm cương cũng tương xứng , nàng gảy nhẹ vài âm, âm sắc trong vắt một điểm tạp chất cũng không có, nàng kinh ngạc nâng thân cầm lên nhìn kỹ, chỉ thấy phía sau thân cầm khắc ba chữ vàng theo thể chữ lệ (loại chữ thông dụng thời Hán) ” Ngọc Hồ Băng” .

Nàng sợ hãi kêu lên một cái, đây chính là danh cầm trong truyền thuyết, kinh dị ngẩng đầu lên nhìn hần, hần mỉm cười, đem cái chìa khóa phòng giao cho nàng.

“Chỗ này hần là đủ cho nàng qua một đoạn thời gian rồi, muốn dùng sao thì dùng, không cần phải hỏi ai, chỉ cần nàng cao hứng, sau này nàng không cần lại cùng bọn nha đầu đoạt việc làm thì tốt rồi.”

Hần nói thật nhẹ nhàng, nhưng trong nội tâm nàng rất không thoải mái, cái thanh danh cầm này nhất định khiến hần tổn không ít tiền, những văn thư lưu trữ này cùng đồ cổ xem cũng biết giá trị xa xỉ, hần đơn giản như thế liệng giao cho nàng — một phu nhân hữu danh vô thực ở cùng hần, nàng đột nhiên có chút thật xin lỗi, cảm thấy xấu hổ.

“Muộn một chút ta muốn đi Hồ phủ, có người đem ngọc thạch từ quan ngoại về, theo ta cùng đi xem xem đi.” Mộ Thiên Tú nhiệt tâm kéo nàng cùng đi, vừa có thể cho nàng đi ra ngoài giải sầu, về phương diện khác cũng có thể nhân cơ hội dạy nàng một ít chuyện ngọc, sau này chủ đề có thể nói chuyện càng nhiều hơn.

“Ta không hiểu ngọc.”

” Sờ nhiều, nhìn nhiều tự nhiên là sẽ hiểu, ta dạy cho nàng.”

“Hảo.” Nàng nghĩ có lẽ có thể học mua bán Ngọc Thạch, giúp hần kiếm tiền, coi như là có chỗ cống hiến, nội tâm cũng không áy náy như thế.

Lúc này Lỗ Ba Dao đến đây, đem một phong thư vừa nhận được giao cho Mộ Thiên Tú.

Hần sắc mặt có chút ngưng trọng, sau khi xem hết thư than khê một tiếng, lập tức khôi phục vui vẻ như thường.

“Cũng tốt, thê tử dễ ghê cuối cùng cần gặp mẹ chồng, chúng ta ngày mai về Quận Vương phủ bái kiến mẫu thân cùng đại ca, chuyện ta cưới vợ bọn họ nghe nói rồi, gửi thư thúc ta mang theo phu nhân lên kinh cho bọn hần nhìn một cái.”

Từ lúc thành thân đến nay, nàng không suy nghĩ nhiều về chuyện Tuyên thành Quận Vương phủ, hiện tại bất thành linh đổi mặt, nàng có điểm trở tay không kịp bối rối cùng khẩn trương.

Giang Yên Hồng tâm tình bất an đứng trong khách sảnh tráng lệ đường hoàng ở phủ Tuyên thành Quận Vương, nàng cúi đầu thỉnh thoảng liếc trộm đại bá (anh trai của chồng, cũng chính là Tuyên thành Quận Vương Mộ Thiên Ân, bọn họ không hổ là huynh đệ, diện mạo có vài phần tương tự, nhưng cảm giác lại hoàn toàn bất đồng, nếu như nói Mộ Thiên Tú là vàng thái dương, thì Mộ Thiên Ân chính là ánh trăng, cảm giác âm hiểm, lạnh lùng, làm cho người ta có chút cảm giác muốn phát run.

Mộ Thiên Ân biểu tình lạnh nhạt dò xét cô gái đứng ở trước mắt, nguyên lai đệ đệ yêu thích nữ nhân như vậy, hần chuyển con mắt nhìn về phía đệ đệ đang đứng bên cạnh nữ nhân.

“Người không phải luôn miệng nói trước khi ta cưới vợ không dám lấy vợ đây sao?”

“Bạn tốt lắm chung phó thác, nói cái gì cũng phải đáp ứng, đại ca người cũng đừng nên so đo.” Mộ Thiên Tú cười cười trả lời, đến hần cũng bội phục mình nghĩ ra được lý do tốt đường đường chính chính như thế.

“Ta không so đo, chỉ sợ có người lại so đo, người nên biết Tề quốc công chúa đã trở lại, việc này sớm muộn cũng sẽ truyền đến tai nàng.”

Nghe được bốn chữ Tề quốc công chúa, Giang Yên Hồng ngẩng đầu, một đôi con ngươi hiếu kỳ chuyển tới chuyển lui.

“Chịu thánh ân, chuyện này nên công đạo ra sao mới tốt?” Mộ lão phu nhân mặt mày lo âu.

“Ta cùng nàng không hôn không ước, có gì phải công đạo?” Mộ Thiên Tú không cho là đúng mà mở ra hai tay.

“Vậy người làm sao công đạo với ta?” Mộ Thiên Ân lạnh lùng nói: “Coi như là bạn tốt lắm chung phó thác, người chưa về nhà bầm báo cáo đường (cha mẹ), cũng không có mời chúng ta đi uống rượu mừng, việc này trong mắt mọi người xung quanh, tám phần cho là huynh đệ chúng ta thật sự đoạn tuyệt quan hệ.”

“Đại ca quá lo lắng rồi, Quận Vương phủ thiết lập việc cưới xin, lễ nghĩa nhiều tới có hù chết người, ta chính là sợ phiền toái, mới trước tiên ở biệt thự thành thân, nhìn xem, hiện tại chẳng phải trở về bái kiến mẫu thân cùng đại ca sao.” Chính là biết rõ mẫu thân cùng đại ca nhất định sẽ phản đối, cho nên mới tiền trạm hậu tẩu.

“Tú nhi, đôi khi người chính là quá tùy hứng rồi, người nên suy nghĩ cho đại ca người, nhiều ít cũng chú ý đến mặt mũi của tuyên thành Quận Vương.” Mộ lão phu nhân suy nghĩ một chút, “Như vậy đi, tân hôn bốn tháng sẽ cư ngụ ở đây, miễn cho người khác lại nghĩ huynh đệ các người bất hòa.”

Huynh đệ bất hòa? ! Bây giờ Giang Yên Hồng đã hiểu (Myu: thuốc Furacar diệt trừ giun như thế nào) , khó trách cảm thấy tuyên thành Quận Vương nói chuyện cảm thương mang cơn, thỉnh thoảng đánh trộm Mộ Thiên Tú một cái, thì ra là thế, khó trách.

“Được rồi.” Nếu như bốn tháng này có thể đổi được sự chấp nhận của đại ca cùng mẫu thân, nhà lao này hần chịu ngồi.

Nghe thấy hần một lời đáp ứng, nàng thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

“Người theo ta đến hoa viên đi một chút.” Mộ lão phu nhân đứng dậy, đi ra ngoài.

Mộ Thiên Tú thật cao hứng mẫu thân cam tâm tình nguyện gần gũi thân thể, hẳn cho rằng đây là khởi đầu tốt.

Giang Yên Hồng cũng nghĩ không như thế, chung quy cảm giác được người nơi này đều dùng lỗ mũi nhìn người, làm cho người ta thật không thoải mái, nàng bắt đầu dè dặt hẳn một cái, dấu miệng đi theo ra ngoài.

Mẹ chồng nàng dẫn hai người đi ra phòng khách, Men theo đường hành lang thật dài, đi vòng qua cửa hông tiến vào hoa viên chiếm diện tích rộng lớn, đi đến cầu cẩm thạch trắng quanh co, tiến vào đình nghỉ mát giữa hồ, nha đầu đem một đệm da cáo đặt ở trên ghế đá đông lạnh như băng, Mộ lão phu nhân lúc này mới ngồi xuống, theo sau người hầu đưa lên lò lửa nhỏ cho lão phu nhân sưởi ấm.

Nàng hiểu quy củ, không bảo ngồi không thể ngồi, không có bảo không thể đi, nàng ngoan ngoãn chấp tay trước ngực đứng yên.

“Nghe nói vào cửa gần một tháng.”

“Vâng ạ”

Mộ lão phu nhân ngoắc đem nàng đến bên người, sờ sờ bụng nhỏ bằng phẳng như trước, “Gần một tháng, có phải là nên có tin tức?”

“Dát?” Giang Yên Hồng sưng sốt một chút, thẹn thùng thấp giọng đáp lời, “Còn chưa có. . . .” Còn chưa có viên phòng làm sao có khả năng? Kính nhờ không cần hỏi lại nàng loại vấn đề này.

“Nếu như bụng không chịu thua kém, sinh cái nam hài trắng trẻo mập mạp (Myu: Trọng nam khinh nữ ...Ta hận), ta liền nhận thức người.”

“Dát?” Nói vậy là hiện tại không nhận nàng? Mặc dù nói việc hôn sự này thành nàng không cam tâm, nhưng nàng chung quy cũng là là mình hôn chính phối (cưới hỏi đẳng hoàng), nói như vậy quá xem thường người a.

Mộ lão phu nhân bắt đầu vặn hỏi chuyện trong nhà nàng, hỏi đến mười tám đời tổ tông, ngoài ra còn đến chú ông thím bà, hỏi xong tiếp tục phân phó bổn phận nàng nên tận lực.

Giang Yên Hồng bắt đầu cảm thấy đầu choáng váng não căng ra. Cứu mạng nha, thật sự muốn nàng ở tại nơi này gần bốn tháng sao? !

Niệm tốt một hồi, Mộ lão phu nhân cuối cùng niệm mệt mỏi, giơ tay lên, “Tốt lắm tốt lắm, đi xuống đi! Lục Diệp, mang nàng trở về phòng đi thôi.”

Cám ơn trời đất, còn đọc tiếp, nàng liền trực tiếp bị siêu độ đến thế giới cực lạc luôn.

Giang Yên Hồng cao hứng theo sát lấy Lục Diệp cùng một tỷ nữ khác ly khai, trên đường đi các nàng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nàng, nàng nhin không được hỏi

“Ta lớn lên buồn cười lắm sao?”

“Không ạ.” Lục Diệp cười lắc đầu, “Quận Vương phủ quy củ rất nhiều, phu nhân có cái gì không rõ , hỏi nô tỳ là được rồi, Thị Lang đại nhân đối với chúng tôi là những hạ nhân đều rất tốt, nô tỳ sẽ giúp hẳn chiếu cố người.”

“Cám ơn.” Cuối cùng còn có người tốt, nàng cảm thấy sống dễ chịu chút ít.

“Mời vào, nơi này chính là sân mà Thị Lang đại nhân sinh hoạt thường ngày, chờ một chút nha đầu hầu hạ sẽ tới, chúng nô tỳ xin được cáo lui trước.”

Giang Yên Hồng bước vào hành lang gấp khúc bốn hướng mà hợp thành một cái đình sâu, ở giữa là một tòa lầu hoa lệ, trụ đỡ tường trắng, cửa sổ khắc hoa, chéo về phía sau rừng trúc ánh dày đặc, trước đình đất trơn rêu xanh, Mộ Thiên Tú chỉ có ngày lễ ngày tết mới trở lại Quận Vương phủ, khó trách nơi này bình thường không có người nào, tuy là như thế, cũng đã sửa sang lại sạch sẽ hợp lòng người.

Vừa vào là phòng lớn tiếp khách, phía sau là thư phòng, một bên phòng khách có cầu thang thông lên lầu hai, lầu hai là phòng ngủ rộng rãi sáng sủa, bình phong tam phiên hoạ công tinh xảo*, giường lớn tầng tầng lớp lớp sa buông, ngọc bội xanh biếc đĩnh đang, thật không hổ là Quận Vương phủ, kính bằng bạc cao cỡ chừng nửa người.

Nàng tò mò đông sờ sờ tây nhìn xem, theo cửa sổ nhìn xuống, trông thấy một cái thiếu nữ trẻ tuổi chạy vào sân, nàng nghĩ nha đầu hầu hạ đã đến, thế là xuống lầu, nào biết cô gái kia vừa nhìn thấy nàng, không nói hai lời vung tay cho nàng một bạt tai.

” Tiện tỳ chết tiệt “

Giang đỏ bừng còn chưa đứng lại đã bị ột cái tát, nàng phát hỏa, đẩy ra cái tay lại định đánh lần nữa, trả lại nguyên vẹn hai chưởng.

“Người đánh ta? Người dám đánh ta?” Hoành hành ngang ngược nhiều năm như thế, không nghĩ tới sẽ có người dám đánh trả, thiếu nữ hai tay che trên gương mặt đang phát đau đau, tức giận đến giậm chân thóa mạ, “Ta bảo là phụ hoàng ta giết người.”

Phụ hoàng? ! Giang Yên Hồng sửng sốt một chút. Chẳng lẽ lại nha đầu này ngang ngược chính là. . . .

“Công Chúa Điện Hạ ——” Mộ lão phu nhân thở không ra hơi đuổi theo, xa xa trông thấy công chúa bị đánh, sợ tới mức kinh hoảng thất sắc, vừa vào phòng liền chỉ ngay mặt Giang Yên Hồng mắng, “Đồ đáng chết, thậm chí ngay cả công chúa cũng dám mạo phạm, còn không quỳ xuống bồi tội.”

Giang Yên Hồng đầu tiên là lại càng hoảng sợ, nhưng lập tức khó có thể chịu phục phản bác, “Chạy vào liền tùy tiện người, ai biết nàng là công chúa a? Coi như là.”

“Quỳ xuống!”

Trước mặt chồn giận dữ mắng mỏ, Giang Yên Hồng không thể không quỳ xuống, công chúa đắc ý đi đến trước mặt nàng, ba ba ba chính là vài cái tát, nàng bị đánh đến mắt nổ đom đóm, miệng rách chảy máu.

Công chúa vừa nghe nói Mộ Thiên Tú lại thừa dịp nàng không ở đây vụng trộm thành thân, lập tức đến Quận Vương phủ tính sổ, Mộ Thiên Tú bày ra thái độ đã là chồng người, điều này làm cho nàng càng tức giận. Mộ lão phu nhân sợ chuyện âm ỉ phiền phức, vội vàng đem Công Chúa Điện Hạ thỉnh đến một bên, ôn tồn giải thích, công chúa vừa nghe tiện tỳ quyến rũ người trong lòng đang tại trong phủ, lập tức phát điên, ngăn cũng ngăn không được lao đến. Lô Song Yến lập tức phái cung nữ thông tri Quận Vương cùng Thị Lang, đuổi theo sau.

“Mau dừng tay” Lô Song Yến liền vội vàng kéo công chúa mất kiểm soát .

“Còn nhiều lời cả ngươi ta cũng đánh!” Nàng nổi giận đẩy ra Lô Song Yến vương bận, trở tay lại là một chưởng.

Giang Yên Hồng tức giận, muốn nhảy dựng lên đòi công đạo, nhưng. Mẹ chồng còn ở bên cạnh, đối phương lại là Công Chúa Điện Hạ, nàng. không thể nha.

Một cổ ngạo khí du nhiên nhi sinh (tự nhiên sinh ra), nàng không né, ngược lại hất cằm cao lên, cắn răng, không thèm nhìn nữ nhi hoàng gia ngang ngược không nói đạo lý .

Không đánh cho tiện tỳ này xin tha, nàng sẽ không gọi Tề quốc công chúa, tay đã sớm đánh tới thấy đau lại gờ lên lần nữa, mà không hạ xuống được, nàng thổ hỗn hển tức giận mà quay lại trừng người dám can đảm bắt lấy tay nàng.

“Người còn dám đánh nàng, nguyên tắc không đánh nữ nhân của ta sẽ vì ngươi mà phá lệ.” Mộ Thiên Tú nén thấp giọng biểu hiện rõ rệt sự tức giận cùng không kiên nhẫn.

Công chúa muốn mắng tiếp , đã bị người trước mặt tức giận bức ép ngược lại, hậm hực bỏ tay của hấn ra, hất đầu, tức đến trừng mắt nhìn tên không biết điều này.

Lô Song Yến thở phào nhẹ nhõm. Cứu binh đến, không có việc gì rồi.

Mộ Thiên Tú nâng Giang Yên Hồng dậy, đau lòng vén tay áo vì nàng chà lau tơ máu nơi khóe miệng, nàng không cảm kích mà quay đầu đi chỗ khác, sợ dĩ chịu những tai bay vạ gió này, còn không phải vì nợ phong lưu của tên này.

Hắn xoay người, không che dấu cơn giận của hắn chút nào, “Công Chúa Điện Hạ, vừa mới nãy nói đủ rõ ràng rồi, ta đã lấy vợ, người rốt cuộc còn náo loạn cái gì? Cho dù người là công chúa cũng không thể đánh người lung tung, huống chi nàng là phu nhân của ta!”

Mộ Thiên Ân chậm rãi bước vào phòng, lạnh nhạt liếc Giang Yên Hồng, bị ánh mắt lạnh như băng đảo qua, nàng không tự chủ được rung mình một cái.

“Nha đầu kia bắt quá coi là thị thiếp, không thể coi như Thị Lang phu nhân.”

“Người nói cái gì? !” Mộ Thiên Tú thật sự tức muốn điên rồi.

“Ta hỏi người, hôn sự này cao đường đồng ý sao? Huynh trưởng thừa nhận sao? Tể bái qua Từ Đường tổ tiên sao? Lén lút tại biệt thự đãi khách là nghĩ xong rồi? Đừng làm người ta cười chết đi được.”

Giang đỏ bừng không thể tin được nhìn đại bá, mẹ chồng, nguyên lai trong mắt bọn hắn nàng chỉ là thị thiếp, một cái nha đầu hầu hạ, khó trách bọn hắn dùng loại ánh mắt hèn mọn nhìn nàng, chuyển mắt thấy của công chúa, tức giận trong nội tâm đột nhiên nhân lên gấp bội, hai nắm tay nắm chặt trong tay áo có chút phát run.

Mộ Thiên Tú không thể nhịn được nữa, tiến lên bắt lấy đại ca miệng nói ác ngôn. Mộ Thiên Ân lại càng hoảng sợ, muốn tránh ra lại giãy không ra, trông thấy trong mắt đệ đệ lửa giận hừng hực thiêu đốt, hắn lần đầu tiên cảm thấy sự chấn động khi bị uy hiếp.

“Tú nhi, người điên rồi sao? !” Còn không mau thả đại ca người ra ——” Mộ lão phu nhân xót con sốt ruột tức giận mắng, nhưng ngoài ý muốn, tiểu nhi tử từ trước đến nay luôn nghe lời lại bắt vì sở động (Không có động tĩnh) nắm chặt không tha, biểu lộ hung ác giống như muốn ăn con lớn, nàng sợ tới mức luống cuống.

Vốn cho là có Tuyên thành Quận Vương làm chỗ dựa Tề quốc công chúa cũng có chút sợ, Lô Song Yến càng lo lắng huynh đệ bọn họ bởi vậy mà nổi lên xung đột chính diện.

“Có bản lĩnh thì tới tấn công ta, không cần phải khi dễ thê tử của ta, ta nói lại lần nữa, nàng không phải thị thiếp, nàng là phu nhân cưới hỏi hoàng gia của ta!”

Nghe thấy đáp án, Giang Yên Hồng không khỏi hốc mắt nóng lên, phần lệ tuôn rơi, kéo kéo ống tay áo của hắn, nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn thấp mắt nhìn nàng, lúc này mới cảm giận mà buông tay.

Mộ Thiên Ân nan kham phẩy tay áo mà đi, đoàn người phía sau cũng rời đi theo, sân nhỏ trước một khắc còn ồn ào rầm rĩ thoáng cái liền yên tĩnh trở lại.

“Thực xin lỗi.” Mộ Thiên Tú cảm thấy tự trách nói xin lỗi.

Nàng lắc đầu, không biết sao, đã không còn trách hắn, chẳng qua là cảm thấy ủy khuất khó nhịn, “Chúng ta thật sự phải ở đây bốn tháng sao?”

“... Thực xin lỗi, ta đã đáp ứng rồi.” Âm ỉ thì âm ỉ, náo loạn thì náo loạn, hắn vẫn hy vọng có thể trước mặt người khác vì đại ca giữ lại một điểm mặt mũi, hoặc hi vọng thê tử có thể đạt được sự thừa nhận của người nhà, nếu hiện tại tức giận rồi đi mà nói..., chỉ càng làm cho sự tình khiến càng bế tắc.

Nàng uể oải lên lầu, hắn vô lực ngồi xuống, trong sân yên lặng chỉ có tiếng lá cây từng đợt xào xạc trong rừng trúc hiu quạnh.

9. Chương 9

Mộ Thiên Tú ra ngoài thăm bạn mới vừa vào Quận Vương phủ đã nhìn thấy Lục Diệp tránh ở dưới hành lang lén lút ngoắc hắt.

“Phu nhân bị lão phu nhân phạt quỳ gối trước Từ Đường.”

“Tại sao?” Cái này hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắt.

“Còn không phải vì chuyện ngày hôm qua, lão phu nhân đem sai phạm toàn bộ đổ hết trên đầu phu nhân, hung hăng sửa chữa nàng xong, bây giờ còn phạt quỳ, người nhanh đi cứu nàng.”

Một cơn tức giận bốc lên, Mộ Thiên Tú phần bước hướng Từ Đường đi đến, tiến vào cửa chính đã nhìn thấy Giang Yên Hồng một người cô linh linh quỳ trên quảng trường lát đá, hai tay bưng gia pháp, giờ cao khỏi đầu, hắt đau lòng kéo nàng .

“Không cần quỳ nữa.”

“Không được, bà bà nói quỳ đến hương tàn mới có thể đứng lên.”

Giang Yên Hồng méo máo bỏ tay của hắt ra, mất đi chỗ dựa, hai chân quỳ đến tê dại mềm nhũn, thiếu một chút muốn té ngã, hắt vội vàng vịn hai vai của nàng, quay đầu nhìn hương cấm ở trước bậc thềm. Có lắm hay không? Dĩ nhiên là một cây hương tiến cống, vừa to lại dài phải đợi cây hương này tàn, trước sau cũng gần hai canh giờ, việc này là chủ tâm muốn nàng quỳ phệ luôn đôi chân, hắt phát hỏa lớn thật rồi.

“Không cần phải quỳ, có việc gì ta gánh chịu.”

“Người gánh chịu? Người đương nhiên có thể gánh chịu, chính là bị đánh bị phạt tất cả đều là ta.”

Buổi sáng hắt vừa ra khỏi cửa, mẹ chồng liền tới phòng gọi người, gọi đến trước Từ Đường cũng không chuẩn nàng tiến vào Từ Đường, trực tiếp ở trước bậc thang hung hăng giáo huấn nàng, rồi mới để nàng một người cô linh linh ở nơi này phạt quỳ nàng càng quỳ càng cảm thấy ủy khuất, vừa nhìn thấy hắt đến đây, cũng nhin không được nữa mà phát tiết.

“Người đi đi a, người ta trách ta dạy hư nhi tử rồi, người như thế này càng làm hại ta lắm hơn, đi đi, không cần người lo a ——”

“Nàng là thê tử của ta, cũng là vì ta mới bị phạt, ta sao có thể không trông nom?” Hắt một bả đoạt lấy gia pháp, thẳng tắp quỳ xuống, “Phải quỳ cũng là ta quỳ, nàng không cần quỳ.”

Hắt từ trước đến nay tâm cao khí ngạo lại vì nàng quỳ xuống, trong nội tâm nàng một hồi cảm động, nước mắt nhịn đã lâu lăn xuống, không biết là bởi vì ủy khuất khó nhịn, hay là cảm động rơi lệ.

“Nếu như người cưới Tề quốc công chúa, chẳng phải cái chuyện gì cũng không có sao? Ta không cần ở đây bị làm khó dễ, người cũng không cần quỳ, tại sao không cho ta về quê nhà? Tại sao muốn lấy ta?” Nàng khóc tí tách ầm ĩ.(Cái này là nguyên văn à nha)

“Chuyện này còn phải hỏi sao? Ta thích chính là nàng, không cưới nàng thì lấy ai?” Mộ Thiên Tú đương nhiên mà trả lời, duỗi tay giúp nàng chùi đi nước mắt.

“Người đương nhiên thích, người thích trên cột ta, thích khinh bạc ta, nào có người nào vô lại như người vậy. Ô.” Giang Yên Hồng đẩy tay của hắt ra, khóc càng lợi hại hơn.

Thấy nàng khóc không ngừng, hắt có chút rối loạn tay chân, “Ta thừa nhận ta có làm một ít chuyện ngu xuẩn, đó là bởi vì ta thích nàng, ta kim lòng không được nha.”

“Yêu thích ta cái gì? Ta lớn lên không đẹp như Thạch Lựu, gia thế cũng kém so với Tề quốc công chúa, tuổi không nhỏ, tính tình lại xấu, suốt ngày cùng người tranh cãi, như vậy người còn thích à?”

“Thích, ta chính là thích nàng như vậy.” Đáy mắt của hắt ánh lên niềm vui thật sâu , khóe miệng giãn ra, “Ta thích nói chuyện với nàng, thích nghe nàng đánh đàn, càng thích cùng nàng hợp tấu, thích xem bộ dạng nàng tức giận tìm ta tính sổ, thích vẽ mặt nàng khi nghĩ về ta, càng ưa thích.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, trên hàng mi dày còn vương nước mắt, nhưng ủy khuất trong mắt như mây khói tứ tán không còn tung tích. Nhìn hắn vẻ mặt say mê, giống như đang nói về tuyệt thế mỹ nữ nào đó, mà không phải nàng, mỗi lần nghe hắn nói một chữ thích, tâm liền nhảy lên hạ xuống, cảm giác ngọt ngào nóng gò đả trong ngực lại bành trướng một ít.

“Càng ưa thích cái gì?”

Hắn cười đến thật mập mờ, “Ăn người.”

“Đáng ghét, luôn không đứng đắn.” Mặt nàng hồng lên nhẹ máng một tiếng. (Myu: Tú ca thật là hiểu đạo lý đẹp trai thua chai mặt T.T)

“Nàng đương nhiên không phải thị thiếp, bởi vì nàng chưa thị tẩm qua.” Hắn tiếp tục trêu chọc nàng.

“Hoàn hảo, hoàn hảo, ta nói không lại chàng rồi.” Giang Yên Hồng lần nữa quỳ xuống, nhưng lần này quỳ là cam tâm tình nguyện, nàng không muốn để một mình hắn quỳ, nàng muốn cùng hắn quỳ cùng một chỗ. Hắn cũng không lại kiên trì bảo nàng đứng lên, hai người sống vai quỳ, hắn bắt đầu kể sự tích vĩ đại khi còn bé tình nghịch bị xử phạt, thua người không thua trận, nàng cũng khoe năm nào đó truyền thuyết dã nha đầu tung hoành khu phố.

Nghe thấy trong tường vây Từ Đường truyền ra thanh âm cười cười nói nói, Mộ Thiên Ân buồn bực đi vào, trông thấy quỳ không chỉ có Giang Yên Hồng, còn có đệ đệ, hắn thật kinh ngạc, thông thả bước đến trước mặt bọn họ. “Mẫu thân giáo huấn thị thiếp không hiểu chuyện, đường đường Thị Lang đại nhân lại cũng quỳ theo, sủng ái thiếp cũng không phải sủng kiểu này, truyền ra ngoài người còn muốn làm người không?”

Mộ Thiên Tú không cho là đúng ha ha hai tiếng, “Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, thê tử gặp nạn, làm trượng phu sao có thể khoan tay đứng nhìn?”

Giang Yên Hồng trong nội tâm lại là một hồi cảm động, cho tới hôm nay, nàng cuối cùng hoàn toàn tin tưởng thành ý của hắn là thật lòng.

“Nói cho cùng, bởi vì câu tiếp theo là lúc đến đại nạn đều tự bay.” Mộ Thiên Ân khiêu khích đùa cợt. Mộ Thiên Tú yên lặng, như có điều suy nghĩ nhìn đại ca một lát, tình ý sâu xa mà than thở một tiếng.

“Đại ca, từ đáy lòng có yêu một người người sao? Ai cũng được, người có yêu sao? Bằng không lòng của người sao lại lạnh như thế?”

Lời này giống như quăng ngay mặt Mộ Thiên Ân một cái tát mạnh, gương mặt bình thường tái nhợt giờ tức giận đến đỏ hồng, ở đây người người kính sợ, ca ngời không thôi danh hiệu Tuyên thành Quận Vương, kỳ thật hắn rất là cô độc, rất nhàm chán, quan hệ cùng thuộc hạ không tốt, không có bằng hữu, bộ hạ thì sợ hắn, cũng không có tri kỷ, nữ nhân nào hiểu hắn, bị nhìn thấu sự mềm yếu hắn then quá hoá giận đá ngã lẫn lư hương.

“A Tú, người càng lúc càng làm càn ——”

“Đa tạ đại ca khai ân.”

Lư hương bị đá bay, hắn coi như hương cồng đã tàn, tự nhiên đứng lên, thuận tay sẽ đem gia pháp giao cho đại ca, đỡ lấy thê tử, nghênh ngang ra Từ Đường.

“Như vậy thật sự không có vấn đề sao?” Nàng vẫn còn có chút lo lắng, loại người âm hiểm này khó hiểu nhất.

“Có cơ hội liền chuồn, bằng không thật sự gây ngốc quỳ ở đó sao?”

“Nói cũng đúng.”

Xem nàng chân thấp chân cao đi theo, hắn ngồi xổm xuống, hai tay vòng ra sau người,

“Ta công nàng.”

“Thiếp còn tự đi được mà ...” Dưới ban ngày ban mặt, để cho người ta nhìn thấy thì thật xấu hổ. Hai cái bàn tay phẩy phẩy, “Đi lên.”

Hai mắt thẹn thùng đảo một vòng trong bóng rùng hai bên đường, xác định không có nhân ảnh nhàn rỗi nào, Giang Yên Hồng mới thẹn thùng nằm sấp trên tấm lưng rộng lớn của hắn, hắn vui vẻ cõng nàng lên, tâm tình vui sướng giống như chim sơn ca bay lượn trên bầu trời, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nàng, nàng ngại ngùng rủ hai mắt xuống, đôi tay nguyên bản vịn trên đầu vai hắn lên vòng lên cổ của hắn, cái trán nhẹ nhàng dựa vào nhau, ngay cả trái tim cũng dựa vào.

Đêm đã canh hai, Giang Yên Hồng trên giường trần trọc, cuối cùng xuống giường, thắp sáng đèn cầy, ngồi vào trước gương bạc tỏa ánh sáng lập loè giống như trăng sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, một lần sửa sang quần áo ngủ cùng tóc rối, thẹn thùng sợ hãi xuống lầu dưới.

Mộ Thiên Tú thổi đèn, đang định nằm ngủ, nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, hắn mở cửa nhìn xem, chỉ thấy đầu bậc thang u ám một vị giai nhân áo trắng lặng yên đứng một mình, hắn quan tâm đi qua.

“Xảy ra chuyện gì? Mơ thấy ác mộng rồi? Hay là chân còn đau?”

Nàng không có trả lời, yêu kiều duyên dáng duỗi ngón út ra nhẹ nhàng mà ngoắc lấy ngón út của hắn, chậm rãi dẫn dắt hắn, từng bước từng bước đi lên lầu.

Hắn nửa mừng nửa lo mà theo nàng lên lầu một bước tiến phòng ngủ lầu hai, một đôi cánh tay trắng kiêu liên không thể chờ đợi được vòng qua eo nhỏ nhắn mềm mại.

” Thổi đèn đã!” Nàng thẹn thùng chìa chìa ánh nến trước gương bạc.

“Không, ta muốn nhìn nàng thật rõ ràng ” Hắn cầm lấy cây đèn cầy, thắp sáng từng cái kim loan đèn cầy đứng sừng sững ở bốn góc phòng ngủ, trong lúc di chuyển tầm mắt của hắn chưa từng rời đi qua nàng, xem nàng duyên dáng yêu kiều đứng trong quang ảnh mộng ảo thấp thoáng giao thoa của đèn cầy, xinh đẹp như Thiên nữ.

Tim của nàng càng đập càng nhanh, thẹn thùng không thôi nhìn lang quân tuần tú hướng nàng đi tới.

Mộ Thiên Tú nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt nàng đỏ hồng giống như uống rượu, hôn lên môi anh đào non mềm. Cuối cùng, nàng cuối cùng chịu để cho hắn đụng vào, hắn thật là cao hứng.

Giang Yên Hồng e lệ rủ hàng mi dày xuống, mặc hắn bừa bãi yêu thương, sự lãng mạn giao hòa kích thích trên môi nàng cũng dần dần lớn mật, không hề chỉ là bị động tiếp nhận, bạo gan ôm lấy thân thể trắng kiêu của hắn, nhiệt tình hôn trả lại, phóng thích ý nghĩ yêu thương.

Lưỡng tình tương duyệt, đây chính là điều hắn muốn , đầu lưỡi lửa nóng xuyên qua hàm răng, mút lấy lưỡi nhỏ ngọt ngào , ý nghĩ yêu thương theo sự cọ xát đầu lưỡi truyền đạt yêu mến cho nàng.

Môi cùng môi, lưỡi cùng lưỡi quấn giao dung hợp, hình như chỉ có vật chí nhu mới có thể biểu đạt ra cảm giác xót xa triền miên. Nàng cảm thấy có chút choáng váng, mà lại không nỡ dừng lại.

Bốn chữ phiền môi cuối cùng tách ra, nàng thở không nổi tựa ở lồng ngực rộng lớn của hắn thở gấp không thôi, cho tới giờ khắc này, nàng mới lĩnh hội tới nam nữ hợp tâm đầu tuyệt diệu tư vị, vừa rồi cảm nhận được nồng đậm kịch liệt vẫn đang làm nàng thật sâu rung động, ý cười ngọt ngào theo khóe miệng bật ra.

“Cao hứng sao?”

“Ừa.”

“Ta sẽ khiến nàng càng cao hứng ——” Mộ Thiên Tú đem nàng ôm lấy, tinh nghịch xoay vòng.

“Thả thiếp xuống, đầu thiếp muốn hôn mê.” Nàng mềm mại mắng nhẹ, sau một hồi trời đất quay cuồng ngã theo hắn nằm xuống giường, nàng mặt đỏ không thôi, đến hai tai cũng nóng lên .

Ngón tay hắn thon dài xuyên vào tóc của nàng , nhu hòa vuốt ve, tại lỗ tai của nàng ôn nhu nói nhỏ, “Không còn kịp rồi, ta đây cả đời này đã không bỏ nàng xuống được.”

Nàng lộ vẻ xúc động, nguyện ý vì hắn bỏ xuống rứt rứt, nguyện ý cho hắn hết thấy.

Bốn phiến môi lần nữa quăn giao cùng một chỗ, so với trước càng thêm nhiệt tình, hai quả tim trong lồng ngực như là muốn chạm vào lồng ngực đối phương mà đập điên cuồng, hần tự tay cởi bỏ thắt lưng của nàng, kéo áo lót nàng, một mảnh da thịt bạch ngọc nõn nà lộ ra khi trước mắt hần.

“Phu nhân người thật đẹp.” Hần hai mắt sáng lên, tầm mắt kinh diễm tán thưởng theo bàn tay nhiệt tình khó nhịn chạy loạn tứ phía.

“Phu quân vậy.” Ngón tay nàng xấu hổ run rẩy lớn mật cởi bỏ dây buộc quần áo hần, không nén nổi tình cảm vuốt ve lồng ngực nam nhân gầy gò rắn chắc.

“Ha ha, nàng thật là lớn mật.” Hần hưng phấn mà vứt quần áo, ôm nàng giạng chân ngồi ở trên đùi của hần, cái trán dựa vào cái trán, ôn nhu cọ xát, một đôi tay to bỏ lên trên tấm lưng quang lỏa của nàng, tình tế yêu thương.

“. Thiếp ngay cả tội lớn khi quân cũng dám.” nhiệt độ giống như bàn ủi thấm thấu da thịt, nàng cảm giác mình như bị thiêu đốt.

“Đúng nha, nàng sẽ khi dễ phu quân, đầu tiên lừa ta chạy vòng quanh, muốn yêu lại không thể yêu, nàng biết ta có bao nhiêu khó chịu sao? Thật vất vả cưới được nàng vào cửa lại không cho ta đụng, nàng biết ta nhịn nhằn nhịn có bao nhiêu khổ sở sao? Hôm nay ta muốn đòi lại toàn bộ.”

“. Chàng muốn đòi như thế nào?”

“Ta muốn ăn nàng ——”

Hần thực sự ăn nàng, há miệng khê cắn đầu vai mượt mà của nàng, nàng kinh hô một tiếng, hần càng vui vẻ hơn ngập ngừng nhẹ mút hôn, môi lửa nóng một đường trượt xuống, bàn tay bận rộn phía sau nàng đột nhiên rút về đến trước ngực nàng, kéo áo ngực, nâng cầm chỗ tròn trĩnh mềm mại của nàng.

Nàng vô lực nhắm mắt lại, cảm giác được một đôi tay nặng mưa thất thường khi thì nhu hòa, khi thì thô man, khoái cảm hỗn tạp cùng đau đớn kỳ dị như dòng điện chạy toàn thân, một lớp mạnh hơn một lớp.

Hần rút đi tất cả quần áo, thân hình to lớn phủ lên lên thân thể yêu kiều trắng nõn như tuyết, nam nhân chí cương tiến đến nữ nhân chí nhu, tại hoa kính ẩm ướt trước mấy phen tư ma, rồi mới phần khởi thẳng tiến ——

Giữa hai chân một cổ đau đớn cực nóng xé rách nàng, nàng đau đến nâng lên vòng eo, ngẩng đầu lên, hần đau xót nângsau eo nàng, yêu thương hôn lên nước mắt nàng.

Nàng thở hổn hển, cảm giác được cùng hần kết hợp làm một, hạnh phúc nồng đậm tràn đầy nàng, khó trách mọi người như thế ngạc nhiên, nguyên lai nam nhân cùng nữ nhân yêu nhau là khắc sâu tận xương, tận hồn như thế.

Hai cổ thân hình bắt đầu trong tình cảm mãnh liệt luật động, lửa nóng quăn giao , tại ở sâu trong thân thể , sâu trong linh hồn va chạm ra một hồi lại một hồi pháo hoa sáng lạn.

Đèn cây trên giá đèn càng đốt càng ngắn, ngoài cửa sổ khắc hoa chậm rãi sáng bạch.

Giang Yên Hồng mở hai mắt còn buồn ngủ ra, trông thấy trước gối hé ra khuôn mặt tuần tú mỉm cười nhìn nàng, nàng đỏ mặt, kéo tốt chăn mền đắp kín thân thể trượt ra ngoài chăn .

“Còn sớm, ngủ thêm chút nữa đi.” Ngón tay tham lam của Mộ Thiên Tú trượt vào bị trong chăn, vui thích tối hôm qua mây mưa thất thường còn tràn đầy trong nội tâm, nữ nhân này cuối cùng hoàn toàn thuộc về hần, buổi sáng tỉnh lại trông thấy nàng ngủ ở bên người, trong nội tâm lập tức tràn đầy cảm giác an tâm thỏa mãn.

Nàng bị gãi được có chút ngứa, nhẹ giọng cười đẩy ra cái tay tinh nghịch, hần càng đuổi càng gần, cuối cùng đuổi ôm lấy nàng, hôn trán nàng, nàng cười đem mặt vui vào trong lồng ngực ấm áp, ngọt ngào đậm đặc không tan vậy quanh hai người.

Trước cung Trường Nhạc bày biện thọ yến long trọng chúc mừng, hoàng thân quốc thích được mời, văn võ bá quan theo thứ tự chúc thọ hoàng thái hậu, nhất tề chúc thái hậu thiên tuế, hoàng thái hậu mừng rỡ tiếp nhận chúc mừng.

Tề quốc công chúa ngồi ở bên cạnh hoàng thái hậu, thỉnh thoảng cao hứng kéo tổ mẫu xem biểu diễn ở hội gian, hai bà cháu vui vẻ vô cùng.

Công chúa mặt mày đắc ý nhìn hướng xuống huynh đệ Tuyên thành Quận Vương, nàng đặc biệt lên phân phó Mộ Thiên Ân, không chuẩn cho Mộ Thiên Tú mang theo tiện tỳ kia, thị thiếp chính là thị thiếp, không được thừa nhận chính thức, càng không có tư cách vào hoàng cung, quan trọng nhất là nàng sợ Mộ Thiên Tú trước mặt mọi người thừa nhận tiện tỳ kia là phu nhân minh hôn chính xứng của hắn, đến lúc đó nàng sẽ không còn cơ hội xoay chuyển tình thế.

“Đại ca hôm nay tâm tình hình như đặc biệt tốt.” Khó có đại ca cả ngày không mở miệng châm chọc, Mộ Thiên Tú cảm thấy thật kỳ quái.

Mộ Thiên Ân nhẹ nhàng cười, “Hôm nay là ngày sinh hoàng thái hậu, khắp nơi ăn mừng, khắp đều vui, ta đương nhiên cao hứng.”

Mộ Thiên Tú ha ha hai tiếng, không tin chuyện ma quỷ này.

Sau khi thọ yến chấm dứt, huynh đệ Tuyên thành Quận Vương theo văn võ bá quan rời hoàng cung, tại trước cửa cung, một lão thái giám gọi hai người lại.

“Quận Vương, hoàng thái hậu muốn mượn lệnh đệ dùng một lát, thỉnh Thị Lang đại nhân theo lão nô đi.”

Mộ Thiên Tú nhìn về phía huynh trưởng, loại trường hợp vui mừng này rất nhiều quan viên đều mang theo nguyên phối phu nhân đồng hành, hắn vốn định nhân cơ hội này mang theo Giang Yên Hồng công khai thừa nhận nàng, cũng nhân tiện chặt đứt công chúa dây dưa.

Rất không may, mẫu thân sáng sớm thân thể không khỏe, đơn giản chỉ cần nàng lưu lại, người làm con sao có thể không để vợ chiều cổ mẹ chồng, đành phải một mình theo đại ca dự tiệc, hiện tại mới biết nguyên lai sự tình không phải đơn giản như mặt ngoài, một cổ tức giận chậm rãi dâng lên.

“Người bày ra là ai người cũng dự đoán được, ta bất quá thuận tay giúp chút chuyện nhỏ.” Mộ Thiên Ân nhìn có chút hả hê nói.

“Nếu như người không giúp cái việc nhỏ này, có lẽ một chuyện này ta đã không cần phải đi.”

“Vây chơi không vui.”

Tức giận bộc phát, Mộ Thiên Tú nói: “Muốn chơi người tự chơi, chúng ta lập tức trở về Lam Điền.”

“Hiện tại người chỗ nào cũng không thể đi, chẳng lẽ người muốn kháng chỉ?”

Kháng chỉ chính là tội lớn, hắn dù lỗ mãng cũng sẽ không ngốc đến tự tìm đường chết, huống chi hiện tại hắn là người có vợ, không thể làm càn giống như trước kia.

“Thị Lang đại nhân, bên này thỉnh ——” lão thái giám nhịn không được thúc giục.

Mộ Thiên Tú căm giận trừng mắt nhìn ca ca, tâm không cam lòng không nguyện theo lão thái giám đi, Mộ Thiên Ân cước bộ thần kỳ nhẹ nhàng rời đi cửa cung.

Trở lại phủ Quận Vương, Mộ Thiên Ân lập tức đem Giang Yên Hồng gọi vào trước mặt.

“Xe ngựa ta giúp người chuẩn bị xong, người lập tức trở về Lam Điền, không có lệnh của ta, không được rời đi biệt thự.”

Giang Yên Hồng sợ hãi kêu lên một cái, đôi mắt đảo một vòng, không thấy được bóng dáng tượng phu, lo lắng truy vấn.

“Hắn à, hiện tại đang cùng Tề quốc công chúa cùng một chỗ phong lưu khoái hoạt rồi.”

“Quận Vương nói đùa.” Nàng không tin khê cười một tiếng.

Không có hù được nàng, Mộ Thiên Ân cảm thấy mất hứng.

Hắn chán ghét nữ nhân này, bởi vì nàng cùng đệ đệ cảm tình thật tốt quá, giống như một ánh mắt, một cái biểu lộ liền đã hiểu ý tứ đối phương, mặc kệ hắn và mẫu thân khó xử như thế nào, bọn họ tựa hồ cũng không để ý, nếu không thì tùy tiện ứng phó xuống, nếu không lại cùng nhau chịu phạt, điều này làm cho hắn rất không thoải mái.

Có một đêm — hắn nhịn không được vùng trộm chạy tới sân bọn họ nhìn lên tình hình bọn họ ở chung thực tế, ngăn cách khung cửa sổ, trông thấy bọn họ đầu võ mồm vừa nói vừa cười, nói đến chỗ cao hứng, hai người bắt đầu động thủ động cước kiên nói chuyện, sau một hồi thân mật, hai người thổi đèn lên lầu, trong bóng tối, hắn giật mình thất thần hồi lâu, ghen ghét vô tình gặm cắn trái tim trống rỗng của hắn.

Người ta nói khó cầu tri kỷ, lấy được tri kỷ làm thê thiếp càng khó, tại sao đệ đệ có thể dễ dàng có được hồng phần tri tâm (giống như hồng nhan tri kỷ) ? Tại sao đệ đệ cái gì cũng có, hắn thì cái gì cũng không có? Tại sao ông trời không công bình như thế?

Thư công chú lên gửi đến, hắn nhiều ít đoán ra công chúa mưu tính cái gì, liền theo dòng chảy thuyền, ngược lại muốn nhìn một xem đệ đệ lần này còn có thể có cái biện pháp gì.

“Ta không nói đùa.” Mộ Thiên Ân hí hí mắt, nhìn nữ nhân đến bây giờ còn tin tưởng đệ đệ, chậm rãi, khóe miệng trồi lên một nụ cười lạnh vạn vạn, “Cũng khó trách người không biết, hoàng thái hậu sủng nhất là Tề quốc công chúa, lão nhân gia nàng sao cam lòng cho cháu gái yêu mến chịu ủy khuất, lần này do thái hậu ra mặt làm chủ, người nghĩ hắn có thể kháng chỉ không theo sao?”

Giang Yên Hồng giật mình tình thế nghiêm trọng, sắc mặt phút chốc trắng bệch.

“Để tránh khó coi, người hay là ngoan ngoãn trở lại Lam Điền a.”

“Ta không cần, ta muốn ở chỗ này chờ hắn trở về.” Giang Yên Hồng mày liễu dựng lên, vẻ mặt kiên định nhìn đại bá, thật muốn hung hăng cho hắn vài cái, xem có thể đánh tỉnh đại ngu ngốc suốt ngày làm khó anh em này hay không.

“Chuyện này không phải do ngươi.” Mộ Thiên Ân không nâng tay lên, “Người đâu, đem nàng ném lên xe, không đến biệt thự không chuẩn dừng xe.”

Hai gã hộ tống tiến lên bắt lấy Giang Yên Hồng, đem nàng ném lên xe ngựa đợi bên ngoài đình, ngựa không dừng vó chạy đến Lam Điền biệt thự.

Giang Yên Hồng tức giận, thật cấp bách, lại vô kế khả thi, mắt thấy lấy thành Trường An càng lúc càng xa, chẳng lẽ nàng cũng càng lúc càng cách xa nàng đi sao?

Nàng không cần——

Bên hồ Khúc Giang Phù Dung uyển là vườn thượng uyển ở hành cung hoàng gia du ngoạn mua vui , ven theo nước Kiến trúc đình đài cung lầu uy nghi đẹp đẽ, mùa xuân ấm áp hoa nở hoa cỏ vờn quanh, khói nước tươi đẹp, cảnh tượng cực kỳ xinh đẹp, dù cho hiện tại là mùa đông, cảnh sắc vẫn như trước hợp lòng người, nhưng Mộ Thiên Tú một điểm tâm tình thưởng thức cũng không có.

Bị đưa đến Tử Vân lâu đã hơn một canh giờ rồi, đừng nói hoàng thái hậu, cả Tề quốc công chúa phiên chết người kia cũng không xuất hiện, mắt thấy sắc trời dần dần trở tối, hắn cũng dần dần thiếu kiên nhẫn .

“Công công, xin hỏi.”

“Thỉnh Thị Lang đại nhân tĩnh tâm chờ, chờ thái hậu xử lý xong chuyện tình trong nội cung sẽ đi giá đến đây, những chuyện khác lão nô một mực không biết.” Lão thái giám cắt đứt câu hỏi, giọng mười phần ra vẻ quan trả lời.

Mộ Thiên Tú không hài lòng trừng mắt liếc hắn một cái.

Không lâu sau, thái hậu cuối cùng giá lâm, Mộ Thiên Tú đại lễ nghênh đón, ngẩng đầu trông thấy gương mặt công chúa cười hi hi đắc ý, hắn nhịn không được trong lòng thoả mạ thậm tệ.

Thái hậu ngồi xuống, có chút mất hứng nhìn Mộ Thiên Tú, tay vừa nhấc, cung nữ bên cạnh đưa lên một hộp gỗ vẽ nước sơn, vừa hạ xuống, nắp hộp mở ra, bên trong là văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) hoàn toàn mới, hắn không hiểu nhìn lại.

“Ai gia muốn mượn dùng tài văn của Thị Lang một chút, mời người ghi một bài văn có thể làm cho ai gia vui về.”

“Xin thứ cho hạ quan ngu muội.”

” Đúng là ngu muội.” Hoàng thái hậu giọng điệu mang trách cứ nói: “Chẳng lẽ nữ nhi hoàng gia không xứng với người cái Quận Vương phủ Thị Lang này sao? Cũng không nghĩ vinh quang Quận Vương là ai cấp cho.”

“Hạ quan sợ hãi, hạ quan không xứng với kim chi ngọc điệp.” Hắn chấp tay đến lòng mày, tại phía sau tay chính là con mắt len lén nhìn nha đầu điều ngoa về mặt có chỗ dựa không sợ hãi.

Công chúa vui vẻ lắm, khóc rống một hồi, tổ mẫu cuối cùng chịu vì nàng xuất đầu rồi, việc này trong cung không tiện, cho nên đi ra Phù Dung uyển, hì hì, lần này vô luận như thế nào hắn trốn không thoát lòng bàn tay của nàng.

“Hừ, nói tốt hơn nghe.” Quở trách vài câu hả giận, sắc mặt thái hậu dần dần hòa hoãn, “Quên đi, người luôn có thời điểm làm sai, chỉ cần biết sai chịu sửa là tốt rồi.”

Sửa? Bảo hắn sửa “lấy vợ” sao? Cái này hắn cũng không đồng ý.

“Bẩm thái hậu, hạ quan đã lấy vợ.”

“Thì tính sao? Một cái tiện tỳ nhỏ nhỏ, ai gia vì nàng cho viết phần từ thư coi như là cất nhắc nàng rồi.” Thái hậu đại nộ đập tay vịn.

Ý thế hiếp người cũng không đến cái dạng này, hắn tức giận đình cãi ngược lại chống đối, Lô Song Yến đứng phía sau thái hậu cùng công chúa vội vàng lắc đầu khoát tay, muốn hấn nấn tức giận nhất thời, bảo vệ thân thể cả đời, hấn lúc này mới thoáng nhận xuống tức giận cơ hồ muốn bộc phát.

“Tổ mẫu ngài cũng đừng tức giận, hấn cũng không đàn, không có khả năng không nghĩ ra.” Công chúa giúp tổ mẫu thuận thuận khí, đặc ý nhìn Mộ Thiên Tú đến lời nói cũng không nói lại.

“Người liền đợi tại Phù Dung uyển từ từ nghĩ, nếu là dám tự tiện rời đi mà nói..., xem như kháng chỉ, ai gia nghiêm trị không tha.” Nếu như không phải cháu gái yêu mến không phải hấn không lấy chồng, nàng lập tức hạ chỉ nghiêm trị thiếu niên không thức thời này.

“Khởi giá hồi cung ——”

Công chúa chỉ cao khí dương (vênh váo tự đắc) dịu tổ mẫu rồi đi, thời điểm Lô Song Yến đi qua trước mặt Mộ Thiên Tú không lên tiếng nói một câu, công chúa nhay bèn quay đầu lại xem, nàng lập tức thần sắc bối rối đi sát theo.

“Đáng giận ——”

Mộ Thiên Tú không phát tức giận ra được hướng bên bàn trà người phát xuống dưới, ta một tiếng, bàn gỗ lim chấn thành mảnh nhỏ, bay tán loạn rơi xuống đất, thái giám bên cạnh cùng cung nữ sợ tới mức chạy trốn.

Hắn tuyệt không ghi từ thư, tuyệt đối không,

Tuyệt mìn bay, Giang Yên Hồng một mình đứng tong đình, lòng của nàng cũng như bông tuyết phiêu diêu không nơi nương tựa.

“Ai nha, tiểu thư, như người sẽ đông lạnh đấy.”

Mẽ Bối vội vàng chạy tới đem nàng kéo vào phòng, đưa cơm vào Giang mẩu đau lòng ập ập nữ nhi đông cứng.

“Ba đao còn chưa trở lại sao?” Nàng nóng lòng hỏi.

“Hắn là cũng sắp đã rồi trở lại a.” Mẹ Bối nghĩ sao cũng không nghĩ ra sẽ có loại sự tình này, khuya ngày hôm trước, tiểu thư bị xe ngựa Quận Vương phủ áp tải trở về, mà cô gia lại như thế không có tin tức, Lỗ Ba Đao vừa nghe, tức giận đến suốt đêm thượng kinh nghe ngóng tin tức, đến bây giờ còn chưa có trở lại, tất cả mọi người chờ thật lo lắng.

“Người rộng rãi một điểm, địa vị đối phương lớn như thế, ai cũng không có cách nào quản bọn họ— trách cũng chỉ có thể trách chúng ta mệnh khổ.” Ông mẫu nhận mệnh than một tiếng, không nỡ an ủi nữ nhân ăn nhiều một đồ ăn chút.

Giang Yên Hồng môi anh đào mơn mởn, nàng không có biện pháp rộng rãi, cũng không muốn nhận mệnh.

Một con khoái mã chạy vào biệt thự, người gác cổng tiếp lấy ngựa, Lỗ Ba Đao bước nhanh tiến đại sảnh, Giang gia ba người nghiêng cổ chờ đợi lập tức đón chào.

“Phu nhân, ta đã trở lại.” Lỗ Ba Đao chạy nhanh đến thờ hồng học, trên râu mép còn kết băng.

Lỗ Ba Đao có ngốc cũng biết không thể đi Tuyên thành Quận Vương phủ nghe ngóng, nếu là thái hậu, công chúa làm chuyện tốt, đương nhiên phải tìm người có quan hệ với hoàng gia, thế là hắn đi tìm bạn tốt nhị công tử, đồng thời cũng là dòng họ hoàng thất cao quý Lý Lang, nhờ hắn đến trong nội cung nghe ngóng, cuối cùng biết rõ Mộ Thiên Tú lúc này bị thái hậu giam lỏng tại Phù Dung uyển.

“Giam lỏng? Bọn họ đến Thị Lang đại nhân cũng dám giam?” Mẹ Bối không thể tin được kêu to.

Lỗ ba đao ha một tiếng, “Nghĩ cũng biết, nhị công tử nhất định không chịu gặt đầu, đối phương lại không thể đắc tội, cho nên bế tắc tại nơi đó.”

“Ta muốn đi tìm hắn.” Cuối cùng biết được phu quân ở chỗ nào, Giang Yên Hồng không thể chờ đợi được mà muốn đi gặp hắn.

“Phù Dung uyển là hoàng gia cấm uyển, không phải địa phương người thường đi vào, nếu như bị cái công chúa không nói đạo lý kia bắt gặp, tiểu thư sẽ bị đánh chết.” Mẹ Bối từng đi qua kinh thành biết rõ chỗ này, tranh thủ thời gian ngăn lại tiểu thư xúc động.

“Hồng nhi, người đừng đi chịu chết.” Giang mẫu sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, cũng giúp khuyên can nữ nhân.

Mấy ngày nay buồn bực trên hai đầu lông mày Giang Yên Hồng lái đi không được đã biến mất, lúc này, mắt của nàng trong mắt tỏa ra quang mang trong suốt.

“Ta muốn đi, ta không thể trở mắt nhìn người khác cướp đi phu quân của ta, mặc kệ người đó là ai, ta cũng không đáp ứng, ta không cần chuyện cũng không làm ngồi ở chỗ này chờ, ta muốn đi tìm hắn, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta đều muốn cùng hắn ở cùng một chỗ.”

“Nói rất hay.” Lỗ Ba Đao tán thưởng gật đầu, dùng sức vỗ ngực một cái, “Không phải ta khoát lác, hoàng cung đại nội có lẽ không có cách nào, nhưng loại hành cung biệt uyển như Phù Dung uyển, thủ vệ khắp nơi đều có sơ hở, muốn ẩn vào không làm khó được ta, ta nhất định phụ trách đưa phu nhân đến bên người nhị công tử.”

Giang Yên Hồng ngẩng đầu lên, cũng tới lúc đi đoạt lại phu quân rồi.

10. Chương 10

Mộ Thiên Tú như mãnh thú bị giam trong lồng đi tới đi lui.

Lo lắng thê tử ở nhà, muốn viết phong thư về nhà, nhưng thái giám cùng cung nữ chỗ này hoàn toàn không có biện pháp thương lượng, nhiều lần tức giận đến định đào thoát, lại lo lắng thái hậu không nói lý lẽ kia

thực sự giáng tội xuống — đến lúc đó sự tình trái lại càng trở nên khó giải quyết thêm, hắn không thể không nhin xuống.

Đêm nay đã là buổi tối thứ ba, hắn bắt đầu tâm phiền ý loạn .

Trong đêm yên tĩnh , mặt hồ xa xưa trông trải truyền đến từng đợt thanh âm đàn cổ mơ hồ, hắn kinh ngạc đẩy cửa cạnh hồ ra, đứng ở sân phơi trước hồ cẩn thận nghe, thanh âm tuy nhỏ, nhưng âm sắc trong suốt thanh tịnh này đúng là ngọc hồ băng.

Một điểm cuồng hỉ nhóm lên hỏa điểm trong hai tròng mắt hắn, xuất ra sáo nhỏ mang theo bên người hợp tấu .

Gió thu nhẹ thổi, Trăng thu sáng tỏ, lá rụng tụ lại rồi tản đi, hàn nha tê phục kinh, tương tư tương kiến biết ngày nào, lúc này đây cảm giác càng rõ ràng.

Trong đám cỏ cây bên bờ hồ Khúc giang, Giang Yên Hồng ngồi xếp bằng trên mặt đất, đàn cổ đặt ở trên gối đúng là ngọc hồ băng, vườn ngự uyển rộng lớn, không biết tìm từ đâu, hi vọng hắn có thể nghe thấy tiếng đàn của nàng.

Lỗ Ba Dao trên chiến trường luyện được bản lĩnh mắt nhìn tám hướng, tai nghe tứ phương thật tốt, có cái gió thổi cỏ lay gì tụt mang theo phu nhân né tránh, thử vài cái địa điểm, cuối cùng nghe thấy tiếng sáo hòa tấu, lập tức theo tiếng sáo tìm kiếm.

Nhập vào cửa tương tư, biết nỗi khổ tương tư, nhớ bóng hình người tưởng niệm bóng dáng người, niềm tương tư này vô cùng vô cực, sớm biết đau lòng như thế, không bằng lúc trước không biết nhau.

Tiếng đàn càng lúc càng gần, lòng của hắn càng lúc càng kích động, một khúc thổi xong, hắn tiếp tục thổi, sợ người tới tìm không thấy phương vị của hắn.

Lão thái giám đẩy cửa tiến vào, tiếng sáo của Mộ Thiên Tú ngưng bật.

“Thị Lang đại nhân thật có nhã hứng.” Lão thái giám trong phòng thăm dò, rồi mới bước thong thả đến bên cạnh sân phơi hết nhìn đông tới nhìn tây, đối với tiếng đàn hòa tấu cùng Thị Lang đại nhân có chút để ý

Mộ Thiên Tú giả ra bộ dáng lỗ mãng, “Không biết vị cung nữ nào trong Phù Dung uyển đánh đàn hay như thế, kính nhờ công công giúp ta tìm đến, ta nhàm chán đến cuồng lên rồi.”

Lão thái giám khẽ gắt một tiếng, tìm cung nữ tới cho Phò mã tiêu khiển? Hắn cũng không phải muốn chết. tiếng đàn là cung nữ đàn ra ? Rất có thể, bằng không có ai không sợ chết như thế, tiến vào hành cung vườn thượng uyển còn dám ngang nhiên đánh đàn như thế.

“Thấy nhàm chán thì ghi từ thư nhanh một điểm, ta liền trở về báo cáo kết quả công tác.”

Mộ Thiên Tú hai tay mở ra, “Ta có thể nhàm chán, không thể vô tình.”

“Vậy ngươi tự chống đỡ lấy a.” Lão thái giám cười khẽ một tiếng, xoay người ra khỏi phòng.

Mộ Thiên Tú qua đóng kỹ cửa phòng, hai ba bước chạy trở lại sân phơi, hai bóng người nhảy tới, chỉ thấy Lỗ Ba Dao một tay kẹp đàn cổ một tay kéo Giang Yên Hồng, hắn mừng rỡ như điên nghênh tiếp.

“Các người sao lại đến đây? Vạn nhất bị xem thành phần tử khả nghi thì làm sao đây?” Cao hứng thì cao hứng, vẫn là nhin không được trách cứ hai người làm việc lỗ mãng.

“Có có tôi thì không có vấn đề .” Lỗ Ba Dao tràn đầy tự đắc nói.

“Hừ, bọn họ đem chàng giam lỏng trong này, không cho chàng đi, ta đây tới tìm chàng, hai vợ chồng chúng ta nhân tiện ở lại tại Phù Dung uyển, xem bọn hắn có thể làm gì? !” Giang Yên Hồng giận quá nói.

Hắn nhin không được bật cười, “Cái chủ ý này không tệ.”

“Bây giờ không phải là lúc nói đùa, nhanh nói cho ta nên làm sao.” Lỗ ba đao hảo khí mà đem đàn đưa cho hắn.

“Chúng ta tìm nhân vật so với các nàng càng lớn đến áp chế các nàng.” Giang Yên Hồng theo lý thường mà nói: “Đi hướng haofng thượng cáo trạng.”

“Cái này nàng cũng không biết chứ, hoàng thượng sợ mẹ giống ta, trị không được thái hậu.”

” Trong nội cung còn có ai trị được các nàng?”

Mộ Thiên Tú đột nhiên nhớ tới ám hiệu của Lô Song Yến, hiện tại hẳn cuối cùng cũng hiểu rồi, phân phó Lô Ba Đào như thế như thế, Lô Ba Đào lĩnh mệnh nhảy xuống sân phơi, biến mất trong màn đêm.

Mộ Thiên Tú dắt Giang Yên Hồng tiến vào trong phòng, kéo nàng ngồi vào bên cạnh lò lửa, giúp nàng chà xát hai tay đông lạnh như băng.

“Lưu lại không sợ bị công chúa đánh?”

“Sợ cái gì? Đến lúc đó kéo chàng cùng xuống nước chẳng phải tốt lắm, ta không phải nữ nhân hô thì đến, đuổi thì đi, muốn đem ta vứt qua một bên, nghĩ cũng đừng nghĩ.” Không chỉ bàn tay, đến trái tim của nàng đều bị hắn chà xát đến phát nhiệt rồi, lòng nàng tràn đầy vui sướng nhìn lang quân.

“Đương nhiên, nàng là nữ nhân là hô không đến, đuổi đi không được.” Nhân gia nói tiểu biệt thắng tân hôn, thật sự là một chút cũng không sai, bất quá vài ngày không gặp, hắn đã nhớ nàng muốn chết! Hắn nâng bàn tay trắng nõn của nàng lên hôn môi, từng nụ hôn nhỏ mà triền miên men theo cánh tay nhỏ nhắn mềm mại trắng bóc trên lên, “Ta thật là cao hứng nàng đến tìm ta.”

“Ta thật là cao hứng chàng không có bỏ qua ta.” Nàng dùng môi tiếp được nụ hôn của hắn, cho hắn cổ vũ trực tiếp nhất.

Hắn ôm lấy nàng, đi về hướng giường.

Đợi ba ngày không nhận được thư , buổi sáng ngày thứ tư, công chúa thiếu kiên nhẫn kéo lấy hoàng thái hậu đến Tử Vân lâu hướng Mộ Thiên Tú tạo áp lực.

Khi nàng cùng tổ mẫu tiến vào Tử Vân lâu, trông thấy tiện tỳ lại cùng Mộ Thiên Tú hành đại lễ quỳ lạy, nàng tại chỗ phát điên tiến lên, Giang Yên Hồng biết rõ một chương này tránh không khỏi rồi, nhận mệnh nhắm mắt lại.

Một cái tát tiếng vừa giòn vừa vang——

Di? Không đau? Giang Yên Hồng cảm thấy kỳ quái mở mắt ra, chỉ thấy một cái lưng rộng lớn ngăn tại trước mặt nàng.

Vì tránh làm cho thái hậu tức giận, Mộ Thiên Tú không có tay ngăn công chúa lại, đành phải dùng cửa mặt hắn tiếp được một chương này, bảo vệ thê tử.

Thái hậu thầm khen một tiếng. Nam nhân này tốt lắm, lại còn biết tốt xấu.

Hắn càng bảo vệ tiện tỳ, nàng càng tức giận, công chúa chạy bên người về thái hậu náo loạn, “Tổ mẫu, người xem xem nàng dám tự tiện xông vào vườn thượng uyển, ngài nhanh trị tội của nàng.”

Lão nhân gia đương nhiên không nỡ để tôn nữ bảo bối chịu ủy khuất, nhưng mà nàng khóc lóc om sòm như vậy thủ đoạn hung ác, đến trượng phu tương lai cũng tát, hôn sự làm sao mà thảo luận nữa?

Thái hậu cùng công chúa cao cao ghế trên, đến bình thân cũng lười hô, trực tiếp hưng sư vấn tội.

“Mộ Thiên Tú, ngươi thật to gan, dám làm trái ý ai gia lần nữa, ngươi thật muốn chết sao? !”

“Hồi thái hậu, vì thần đương nhiên không muốn chết.”

“Vậy ngươi còn dám tự tiện rời Tử Vân lâu? Còn dám mang người về?”

“Hồi thái hậu, ta một bước đều không có rời đi, không tin có thể hỏi công công.”

Lão thái giám xác nhận mộ Thiên Tú chưa từng rời đi, thái hậu tức giận đến phát thành ghế.

“Chẳng lẽ lại cô gái này là từ trên trời xuống? Các người rốt cuộc trông nom ra làm sao?”

“Lão nô không biết, thật sự, thật không có người ra vào nha, không tin đến hỏi hộ vệ, bọn họ nhất định cũng không trông thấy nhân vật khả nghi nào.” Lão thái giám bỏ nhào trên mặt đất, vừa mới thấy bên người Thị Lang đại nhân có thêm cái tiểu nữ tử, hấn sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ra, vốn cho là hấn thực sự tìm cái cung nữ đến “tiêu khiển”, nhìn kỹ cũng không phải, hấn thật không biết nữ nhân này từ chỗ nào xuất hiện.

“Chuyện này cũng không thể trách bọn họ.” Mộ Thiên Tú cười nói: “Bởi vì ta quá tưởng niệm phu nhân, thói sáo kê gọi, phu nhân liền cười rồing mà đến, cùng ta đàn sáo hòa cùng, hợp duyên cầm sắt.”

Vừa hợp duyên cầm sắt, vừa tiêu sử lộng ngọc, hấn thật đúng là không sợ xấu hổ. Giang Yên Hồng cười trừng mắt liếc hấn, Mộ Thiên Tú có chút đắc ý dương lông mày.

“Người nói cái chuyện ma quỷ gì?!” Dám trước mặt nàng mất đi mây lại! Công chúa tức giận bạo phát đến giống như nước rơi vào dầu sôi.

“Tiểu khả nhi, ngồi xuống ——” Thái hậu tức giận gọi cháu gái lại. Nha đầu kia thì không thể trầm tĩnh một điểm sao? Lại không thể có chút bộ dáng công chúa đoan trang sao? Thật là!

“Tổ mẫu?” Công chúa không rõ tổ mẫu vì sao phải ngăn cản nàng, vài lần thúc giục, nàng không thể không ngồi xuống, nghiêng rằng nghiêng lợi hai người trừng mắt quỳ gối trước mặt.

Thái hậu cẩn thận đánh giá nàng kia, tôn nữ đem nàng miêu tả cực kỳ dâm dăng vô sỉ, nhưng hôm nay vừa thấy, lớn lên thanh lệ động lòng người, khí độ hào phóng, thật sự không có hồng bét như vậy nha.

“Nha đầu, người cứ nói đi?”

Giang Yên Hồng mỉm cười, “Đại nhân nhà ta nói sai rồi, Tiêu sử thừa Long, lộng ngọc lấy phượng mới đúng.”

Tương truyền thời Xuân Thu Tiêu sử giỏi thổi tiêu, lấy vũ nữ của Tần Mục công là Lộng Ngọc. Tiêu sử xây lầu phượng, dạy Lộng Ngọc thổi tiêu, phượng cảm giác bay đến, sau đó Tiêu sử cưới rồing, Lộng Ngọc cưới phượng, vợ chồng cùng bay lên thành tiên.

Thái hậu bật cười, hảo cảm đối với tiểu nha đầu này thêm vài phần, xem cô dâu mới cảm tình không tệ, nàng cũng không muốn làm việc hung ác lấy gây đánh uyên ương.

” Như vậy đi, ta liền lùi một bước, chuẩn người ở lại bên người Thị Lang, Thị Lang cưới công chúa làm vợ, người phải ngoan ngoãn thủ bốn phận.”

“Ta không muốn ——”

Mộ Thiên Tú, Giang Yên Hồng, công chúa ba người không hẹn mà cùng lớn tiếng phản đối, thái hậu cảm thấy khó xử, bắt đầu nghĩ muốn buông tay bất kể cái chuyện phiền toái này.

“Hoàng hậu giá lâm ——”

Nghe được thông báo, công chúa sắc mặt đại biến, thái hậu cũng lộ ra biểu lộ có chút bất an, Mộ Thiên Tú cùng Giang Yên Hồng cao hứng nhìn nhau mà cười. Cứu binh cuối cùng đã đến!

Lô Song Yến theo sau Hoàng hậu, Lý lang sáng sớm tiến cung bái kiến hoàng hậu, hoàng hậu liền đem Lô Song Yến gọi đến, lên tiếng hỏi tất cả chân tướng, lập tức bãi giá đến Tử Vân lâu.

Tiếp nhận lễ bái, hoàng hậu chuẩn hai người bình thân, sau khi ngồi xuống hoàng hậu ức chế cảm giác không hài lòng, dùng một loại ngữ bình hoãn nhưng uy nghiêm trách cứ nữ nhi.

“Công chúa, người quá làm loạn, đem Thị Lang giam lỏng trong này, buộc hấn ghi hưu thư, người là nữ nhi nhà đường hoàng, sao vậy có thể làm ra loại mất thể thống này, lại là chuyện bất cận nhân tình không hợp tình người?”

“Mẫu hậu, nữ nhân biết sai.” Nàng sợ nhất mẫu thân, mỗi lần mở miệng chính là đạo lý lớn làm người, phiền muốn chết.

“Người mỗi lần đều nói biết sai, nhưng không có một lần sửa đổi, ngược lại càng lúc càng tùy hứng.”

“Tốt lắm, hoàng hậu, người cũng đừng có mắng nữa, bọn ta nhận sai rồi.” Thái hậu không nổi, vì tâm can bảo bối mà cầu xin tha thứ.

Hoàng hậu quay đầu nhìn về phía thái hậu, “Mẫu hậu, ngài cũng quá hồ đồ, cho dù sủng ái, cũng không thể như cưng chiều vậy, ngài đây không phải yêu nàng, mà là hại nàng.”

“Biết rồi, biết rồi, việc này ai gia mặc kệ là được.” Hoàng hậu vốn là cháu ruột nàng, quan hệ giữa các nàng không thể so với mẹ chồng nàng dâu bình thường, thái hậu ngoan ngoãn đầu hàng.

Hoàng hậu ngữ điệu chuyển êm ái, “Cô mẫu, lúc trước nhi thần được phong làm hoàng hậu, ngài ân cần dạy bảo nhi thần không dám quên mất một chữ, chính là ngài bây giờ phóng túng công chúa ý thể hiếp người như vậy, muốn làm gì thì làm, ngài thể này bảo nhi thần làm như thế nào cho phải?”

“Biết rồi, biết rồi, chuyện nha đầu kia sau này ai gia mặc kệ là được.” Lớn tuổi, thật sự rất sợ nghe giáo huấn, hay đi một bên làm người rảnh rỗi, miễn cho bị cháu gái cắn nhai.

“Tổ mẫu.” Vừa nghe đến chỗ dựa lớn nhất muốn bỏ nàng mà đi, công chúa thiếu chút nữa khóc lên, thấy đứng ở Lô Song Yên phía sau mẫu thân, toàn bộ tức giận phát i trên người nàng, “Là người đi cáo trạng, có phải không?”

“Không phải nàng, việc ác của người đã truyền ra ngoài, ta nếu không quản thúc người, vậy làm sao công đạo đây?” Hoàng hậu tức giận trừng mắt nữ nhi bị làm hư, “Sau này sẽ công chúa do Bản cung tự mình dạy bảo.”

“Không cần a, mẫu hậu.” Công chúa biểu lộ khó coi giống như bị kêu án tử hình.

Hảo a nếu như không phải ngại mặt mũi hoàng gia, Mộ Thiên Tú cùng Giang Yên Hồng thật muốn muốn nhảy dựng lên lớn tiếng khen ngợi.

Sau khi khấu tạ hoàng hậu anh minh, Mộ Thiên Tú cùng Giang Yên Hồng ra khỏi Phù Dung uyển, tại ngoài cửa uyển đợi là Lỗ Ba Dao cùng Lý lang cuối cùng đợi được người đi ra, cao hứng nghênh đón.

“Lần này phiền toái Lý huynh bên tẩu.” Mộ Thiên Tú cảm tạ vỗ vỗ đầu vai Lý Lang.

“Khó khăn nhất là hưởng thụ mỹ nhân, xem người sau này còn dám hay không trêu chọc hoa đào nữa không.” Lý lang cười tiêu khiển hảo hữu.

“Đa tạ lý Thị Lang cứu giúp.” Giang Yên Hồng tiến lên thi lễ, cao hứng hướng hân cảm tạ.

“Trời ạ, lớn lên cùng Giang huynh giống như đúc.” Lần đầu tiên thấy cô dâu mới, lý lang kinh ngạc đến trừng to mắt.

“Bởi vì bọn họ là tỷ đệ song thai.” Mộ Thiên Tú khéo môi ẩn ẩn nổi lên một nụ cười.

“Thảo nào như vậy.” Lý lang tiếc hận thở dài: “Lệnh đệ anh niên tảo thê (còn trẻ đã sớm qua đời) , thật sự là đáng tiếc.”

Giang Yên Hồng im lặng gật đầu, trong nội tâm tràn đầy hoài cảm, có lẽ là đệ đệ dưới đó xảo diệu an bài, nàng cùng Mộ Thiên Tú mới ở cùng một chỗ, thành một đôi.

“Đúng rồi, các người phải đi về rồi, hay là nguyện đến hàn xá ở lại vài ngày?”

“Ta còn có một chút việc muốn làm, hôm khác lại quấy rầy.” Mộ Thiên Tú trong mắt chậm rãi hiện lên một cổ tức giận.

Đưa mắt nhìn đám người Mộ Thiên Tú rời đi, Lý Lang lên ngựa về nhà, đột nhiên hân hứng sốt một chút. Di, Mộ phu nhân sao biết rõ hân cũng là thị lang? Hân mới vừa rồi có nói sao?

Tuyên thành Quận Vương phủ

Hạ nhân báo lại, vợ chồng Thị Lang đã trở lại, hiện đang tại trong từ đường tế bái tổ tiên. Mộ Thiên Ân chấn động, Mộ lão phu nhân cũng đuổi theo qua.

Mộ Thiên Ân thẳng tắp hướng từ đường hiểm có với sáu cánh cửa chính toàn bộ mở ra đi đến, Lỗ Ba Dao hai tay ôm ngực ngăn tại trước cửa.

“Mở ra ——”

“Đại công tử, lão phu nhân, thất lễ.” Lỗ Ba Dao lay dài hành lễ, nhưng không có chút nhượng bộ nào.

Mộ Thiên Ân tức giận gọi thủ hạ đến, bọn họ vội chạy tới tất cả đều là quen biết, mọi người rất rõ của cá tính bộc trực của Lỗ Ba Dao, càng hiểu được đánh không lại cái con gấu lớn này, không có người uống phí khí lực, điều này làm cho Mộ Thiên Ân càng tức giận.

Trong từ đường, Mộ Thiên Tú dẫn Giang Yên Hồng hướng linh vị phụ thân Mộ Ngạo Vân dâng hương, hướng bài vị liệt tổ liệt tông tế bái, kính bái vị nữ tử này là phu nhân của hần, con dâu Mộ gia.

Giang Yên Hồng hốc mắt nóng lên theo trượng phu cùng một chỗ quỳ lạy, hần không muốn làm cho nàng bị che giấu không danh không phận, nhục nhã ti tiện như thị thiếp vậy, đặc biệt mang nàng trở lại Quận Vương phủ tế bái công công cùng với tổ tiên, phần tâm ý trân trọng này làm cho nàng rất cảm động.

Lễ Hoàn, hai vợ chồng cùng nhau đi ra khỏi Từ Đường, Lỗ Ba Dao hướng bên cạnh nhường lối.

“Người cho rằng tùy tiện dâng hương ta liền sẽ nhận biết sao?” Mộ Thiên Ân khinh vai cười lạnh.

“Tú nhi, chẳng lẽ người có nữ nhân thì không cần người nhà hả??” Mộ lão phu nhân tức giận nói.

Giang Yên Hồng không thể lý giải nhìn mẹ chồng cùng đại bá khó xử nàng lần nữa.

Mộ Thiên Tú tâm tình cực kỳ nặng nề than dài một hơi, nói ra lời hần rất không muốn nói. “Nương, ta cũng là con của ngài, tại sao trong mắt của người cũng chỉ có đại ca? Chỉ cần hần chán ghét, người cũng chán ghét, kể cả ta.”

“Người đang ở đây nói bậy cái gì?” Bị nói trúng tim đen Mộ lão phu nhân trên mặt một hồi nan kham.

“Nương thương đại ca, cha thương ta, mỗi người thương một người, cũng là công bình đi, trước khi lâm chung cha dặn dò ta nên thông cảm nhiều cho đại ca từ nhỏ nhiều bệnh, ta đã thử, chỉ là đại ca không chỉ thân thể nhiều bệnh, đến trái tim cũng nhiều bệnh.”

“Người càng lúc càng không có chừng mực ——” Mộ Thiên Ân mắt đi tỉnh táo vốn có, lớn tiếng quát mắng.

“Không có chừng mực chính là người!” Hần cũng không muốn đè nén cơn tức giận rồi, “Nghe lời mẫu thân, ta nhìn xuống lời nói châm chọc của người; bận tâm mặt mũi người thân là Quận Vương, ta cũng tiếp được tất cả làm khó dễ, nhưng vô luận ta làm thế nào, đều không thể cho người thỏa mãn, lần này lại giúp ngoại nhân bức ta bỏ vợ, người thật quá phận rồi ——”

“Cho dù ta quá phận, người cũng phải nhìn lấy, đừng quên, là ai tạo điều kiện cho người tại biệt thự tiêu dao qua thời gian?”

Mộ Thiên Tú nhìn không được khẽ cười một tiếng, “Đại ca, người thật cho là ta là ăn không ngồi rồi? Nói cho người biết, ta làm mua bán Ngọc Thạch tiền kiếm được so với Quận Vương phủ cho còn nhiều hơn nhiều lắm, ta bận tâm thân tình, người lại nghĩ ta ham hưởng thụ. Đủ, thật sự là đủ.”

” Như vậy là được rồi.” Giang Yên Hồng cầm tay trượng phu, ôn nhu khuyên nhủ: “Gặp nhau mà tranh cãi thì thà không gặp, chúng ta trở lại Lam Điền a.”

“Ta có chuẩn cho các người rời đi sao?” Mộ Thiên Ân tức giận đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vung tay lên, “Người đâu, đem bọn họ bắt lấy ——”

Bọn họ vội khó xử nhìn tới nhìn lui, đừng nói đánh không lại, bọn họ cũng không muốn đối nhị công tử chia đao kiếm, mọi người ý tứ ý tứ di động, lại không có người thật sự rút kiếm chém qua.

Mộ Thiên Tú mỉm cười gật đầu, cảm ơn hảo ý của chúng binh sĩ, hai vợ chồng ra khỏi từ đường, Lỗ Ba Dao hướng lão phu nhân cùng đại công tử chấp tay hành lễ sau đó đi theo.

“Các người làm cái gì? Còn không mau bắt lấy bọn họ ——” Mộ Thiên Ân hỏn hển mà kêu to.

Bọn hộ vệ chậm rì rì đi ra ngoài, dáng vẻ chẳng có bộ dạng muốn truy đuổi, Mộ Thiên Ân tức giận đến toàn thân phát run, xoay người xông vào từ đường, thở phì phì trường mắt linh vị phụ thân.

“Cha, lúc trước ngài tại sao không rõ ràng truyền ngôi cho đệ đệ là tốt rồi, tại sao muốn truyền một cái xác không cho ta? Tại sao ——”

Mộ lão phu nhân mặc dù bất công, nhưng là không hy vọng hai huynh đệ thực đi đến một bước này, nàng không biết làm sao đứng ở trong đình.

Đầu tháng chạp, Lam Điền biệt thự một mảnh cảnh tượng vào đông ngân trang bạc tố (ý nói khắp nơi tuyết phủ trắng như bạc), gần đến cuối năm, có người bận bịu làm bộ đồ mới, có người bận bịu mua hàng tết, trong phủ từ trên xuống dưới so với bình thường càng thêm bận rộn, náo nhiệt.

Mộ Thiên Tú tự mình tổng một đám ngọc thượng đẳng đến cửa hàng ngọc nổi danh kinh thành, kiếm được không ít lợi nhuận, vừa đến nhà liền không thể chờ đợi được mà muốn nói ngay cho thê tử. Chỉ thấy người ở nhà đều rất bận rộn, nàng không có tinh thần mà ngồi ở sảnh bên cạnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Hần quan tâm sờ sờ cái trán thê tử, “Không có phát sốt, khá tốt.”

“Ta không sao, chỉ là hơi mệt.” Nàng cười kéo tay trượng phu xuống.

“Bề bọn cái gì mà loay hoay đến mệt mỏi như thế?” Hần không vui hôn nhẹ gương mặt của nàng, cảm thấy sắc mặt của nàng so với ngày thường tái nhợt chút ít, lo lắng nói: “Hay là để đại phu nhìn một chút cho tốt.”

“Nghỉ ngơi một chút thì được rồi, không cần phải xem đại phu.” Nàng vừa quay đầu, miệng nhỏ đúng lúc để cho hắn ăn.

Mễ Bối chạy vào, gặp được cái cảnh tượng thân mật này, đột nhiên thay đổi chạy đi, xông đến quá nhanh, thiếu một chút đánh ngã Giang mẫu.

“Ai nha, Tiểu Mễ, ngươi đang ở đây gấp cái gì? Đi đường cũng không nhìn đường.”

“Ta không vội, vốn là Thị Lang đại nhân mới gấp.”

“Gấp cái gì?” Ưông mẫu hỏi.

Phía sau truyền đến vài tiếng ho khan xấu hổ, Mễ Bối quay đầu lại hướng Mộ Thiên Tú đứng ở cạnh cửa nhếch miệng cười, Mộ Thiên Tú một cái phi chưởng xẹt qua cái trán tiểu quý, thăm hỏi nhạc mẫu, ba người cùng nhau vào nhà.

“Có chuyện gì?” Giang Yên Hồng mặt đỏ hỏi Mễ Bối.

“Ta là tới hỏi tiểu thư muốn làm một ít thịt khô hương vị quê nhà chúng ta hay không?” Hần cao hứng hỏi.

“Âu ——” Giang Yên Hồng nôn khan một tiếng, khỏ sở khoát khoát tay, “Tùy người, ta không muốn ăn.”

Mễ Bối sững sốt một chút, thời điểm lễ mừng năm mới tiểu thư yêu nhất ăn thịt khô mà, sao bây giờ nghe liền ỏi?

Giang mẫu đột nhiên vui mừng như đổ mỳ, vui vẻ mà đem nữ nhân kéo đến một bên nhỏ giọng hỏi đồng hỉ tây.

“Xảy ra chuyện gì?” Mộ Thiên Tú không hiểu khẩn trương lên, chờ không được đi qua hỏi thăm cho rõ.

“Chúc mừng đại nhân muốn làm phụ thân rồi.” Giang mẫu cao hứng đến cười toe toét, con rể tưởng mắt mà được lại, nữ nhân lại có mang, có thể nói là song hỷ lâm môn.

“Ta sắp làm phụ thân? !” Hần mừng rỡ như điên, cầm tay thê tử, “Nàng có? ! Nàng có? !”

Giang Yên Hồng cười đánh trượng phu hưng phấn quá mức một cái, trải qua mẫu thân chỉ dẫn như thế, nàng mới biết được chính mình có, vui sướng như dâng lên nước suối.

“Chúc mừng tạo người thành công ——” Mễ Bối mừng rỡ tay chân múa may.

“Nhị công tử, nguy rồi” Lô Ba Dao thần sắc khẩn trương chạy mau đến, “Đại công tử dẫn theo ý chỉ đến đây, hiện tại đang ở đại sảnh đợi người cùng phu nhân đi ra ngoài lĩnh chỉ.”

“Cái gì? Hẳn thật sự lĩnh chỉ đến trị tội ta?” Mộ Thiên Tú tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Chẳng lẽ hạnh phúc trước mắt này lại khó giữ được rồi? Ông mẫu cùng Mễ Bối sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Đừng xúc động, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, chúng ta trước hết nghe chỉ rồi nói sau.” Giang Yên Hồng kéo trượng phu.

Trong đại sảnh, Mộ Thiên Ân một thân cẩm y da hồ trắng, tại trong đại sảnh biệt thự hồi lâu chưa tới mà đi dạo chơi, Lô Song Yến y phục rực rỡ la quần, nhắm mắt theo theo sát đuôi, trông thấy vợ chồng Mộ Thiên Tú đến đây, hai người đứng ở chính giữa, tiếp nhận đại lễ quỳ lạy của bọn hắn.

Mộ Thiên Tú tức giận quỳ trên mặt đất trừng mắt đại ca bức bách, Mộ Thiên Ân lại đắm chiêu nhìn đệ đệ, tâm mắt giằng co chỉ trong chốc lát, Mộ Thiên Ân mới nâng lên quyển trục màu vàng lên, tuyên đọc thánh ý.

“Hoàng hậu ý chỉ, Tuyên thành Quận Vương phủ tứ phẩm Thị Lang Mộ Thiên Tú thê tử Giang thị, phẩm đức đoan chính. Nay đặc biệt sắc phong làm Cáo Mệnh (phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến, thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu) phu nhân.”

Hai vợ chồng trao đổi một cái biểu lộ kinh ngạc, Mộ Thiên Tú nhìn về phía đại ca cao giọng tuyên chỉ , tức giận đằng đằng trong mắt biến thành nghi hoặc thật sâu.

“Còn không mau lĩnh chỉ tạ ơn.” Lô Song Yến thấp giọng nhắc nhở hai người ngây dại, chờ bọn hắn hết lễ, nàng cười dịu dàng nâng Giang Yên Hồng dậy, chỉ lấy hai rương lẳng la tơ lụa, trang sức vàng ngọc, “Lần trước náo loạn một hồi như vậy, hoàng hậu cảm thấy áy náy, đặc biệt ban phát ý chỉ, còn đưa những đồ đặc này cho hai vị.”

“Lô cô nương là làm việc cho hoàng hậu, người tới không kỳ quái, kỳ quái chính là.” Con mắt Mộ Thiên Tú quét về phía đại ca đến bây giờ còn không có mở miệng châm chọc.

“Kỳ quái chính là ta, phải không?” Mộ Thiên Ân nhẹ nhàng mà di động khóe miệng, “Ta chỉ nhận lời giúp đỡ Lô cô nương , cùng đồng hành thôi.”

“Cái gì tại sao đại ca trở nên dễ nói chuyện như thế rồi?”

Lô Song Yến thấy Mộ Thiên Ân xấu hổ không nói, quan tâm tiếp chuyện, “Thị Lang đại nhân, ta đem điều kiện mà công chúa khai ra với người tại Tử Vân đều nói cho Quận Vương rồi, hẳn rất kinh ngạc, ta cũng rất kinh ngạc, người tại sao không đem sự tình nói rõ ràng? Như vậy huynh đệ cũng không hiểu lầm.”

Thời điểm tại Tử Vân lâu, công chúa uy hiếp dùng quyền lợi dụ dỗ, nói chỉ cần Mộ Thiên Tú chịu ghi hưu thư , ngoan ngoãn chịu lấy nàng, nàng sẽ giúp hắn đoạt lại tước vị Tuyên thành Quận Vương, Mộ Thiên Tú không nói hai lời quả quyết cự tuyệt.

“Có cái gì để nói , dù sao hẳn cũng sẽ không tin.” Mộ Thiên Tú không cho là đúng trả lời.

“Nếu như hẳn không tin, hẳn sẽ cùng ta tới đây sao?” Lô Song Yến ý tứ hàm xúc sâu xa hỏi lại.

Hắn sững sốt một chút, trong lòng nghi hoặc sâu hơn, Mộ Thiên Ân ngồi xuống, tựa hồ đang trầm ngâm suy nghĩ gì đó.

Giang Yên Hồng phân phó nha đầu người hầu.

Cùng Lô song yến lui ra, để cho hai huynh đệ bọn họ nói chuyện.

Một hồi lặng im, yên tĩnh đến phảng phất có thể nghe thấy thanh âm tuyết rơi ngoài cửa sổ.

“Người nói phụ thân để cho ta kế thừa tước vị tức là yêu thương ta, đây là cái ý tứ gì?” Mộ Thiên Ân cuối cùng phá vỡ trầm mặc.

“Chính là ý tứ như thế đó.”

“Nói bậy” Mộ Thiên Ân đứng lên, “Mỗi lần hấn hỏi phủ cũng chỉ hỏi thân thể của ta thể tốt một chút không, đọc sách gì, ta muốn cùng hấn nói thêm mấy câu, lại trò chuyện không được, chờ ta lớn tuổi hơn một chút, muốn ở bên cạnh hấn, hấn lại không chịu, hấn rõ ràng muốn đem vị trí Quận Vương truyền cho người hấn thương yêu nhất là người, tại sao muốn truyền cho ta? Còn nói cái gì đây là yêu thương ta, hấn căn bản là không thương ta.”

“Này, người uốn éo não loạn đã đủ chưa? Người cũng đã lớn, còn đang nói những lời trẻ con.”

“Đây là lời nói thật ——”

“Nói người tâm tư tỉ mỉ, thật đúng là tỉ mỉ đến tiến vào rúc vào sừng trâu (ví với vấn đề không có cách nào giải quyết hoặc những vấn đề nhỏ không đáng được giải quyết).” Mộ Thiên Tú chịu không được thở ra khí, “Ở trong quân ngũ, dù là chủ soái tướng lãnh, nơi ở cũng chỉ là lều căng, cho dù dừng lại đóng qua an, phòng ở cũng không thoải mái như Quận Vương phủ, đừng nói tới đi hành quân thì rất là mệt nhọc, khi chiến đấu thì binh hoang ngựa loạn, cha không nỡ để người dùng loại thân thể này ăn ngũ ngoải trời.”

“Thân thể không tốt cũng không phải ta muốn thế.”

“Cũng không phải cha mong muốn.” Hấn tức giận nói: “Phụ thân sở dĩ đem tước vị truyền cho người, cũng không phải chỉ là dựa theo lệ cũ, mà là hấn sợ người mất đi chỗ đứng, phân phó ta thông cảm nhiều cho người, chính là không yên lòng người thân thể không tốt, chẳng lẽ cái này còn không phải hấn là vì hấn thương yêu người sao?!”

Mộ Thiên Ân vô lực ngồi xuống. Âm ỉ nửa ngày, là hấn đem cá tính tối tăm vây khốn chính mình, không đếm xỉa yêu mến của phụ thân, tình ruột thịt huynh đệ, thật là hối hận.

Trong đình viện, Giang Yên Hồng cùng Lô Song Yến không hẹn mà cùng nhìn về phía cánh cửa đóng chặt tại đại sảnh.

“Lô cô nương, cảm ơn cô.” Cuộc sống nước sông không phạm nước giếng tại Lam Điền tuy khoái hoạt, nhưng là nếu như huynh đệ có thể hòa hảo mà nói thì rất tốt, Giang Yên Hồng cảm tạ Lô Song Yến thúc đẩy cuộc gặp lần này.

“Đâu có, ta luôn luôn rất thưởng thức Thị Lang đại nhân hào sảng.” Lô Song Yến giật mình vì nói lỡ, giải thích: “Phu nhân đừng hiểu lầm.”

“Yên tâm, ta hiểu rõ ý của cô mà.” Đại bá từ trước đến nay lãnh băng lại chịu nghe lời Lô cô nương nói..., chịu đi cùng nàng, trong chuyện này tất có duyên cớ, nàng thử hỏi thăm: “Vậy cô thưởng thức Tuyên thành Quận Vương hay không?”

Lô Song Yến gương mặt ửng hồng, khách sáo nói: “Đương nhiên, huynh đệ Tuyên thành Quận Vương đều là nhân trung long phượng (rồng trong biển người), không ai không thưởng thức.”

Giang Yên Hồng con mắt đảo quanh, giả ra biểu lộ thất vọng, “Ai, nguyên lai chỉ là như vậy, nếu như cô có ý tứ mà nói..., ta còn muốn cùng Hoàng hậu nương nương nói chuyện, giúp cái đại bá tính tình cổ quái kia tìm một phu nhân ôn nhu hiểu biết.”

“Phu nhân, người đừng nói đùa, Song Yến định mặc dù là họ hàng xa của Hoàng hậu nương nương, nhưng gia đạo sa sút, sao xứng đôi Quận Vương.” Lô Song Yến mặc cỡ không ngóc đầu lên được, trong giọng nói nhẹ nhàng khó nén mất mát.

“Lưỡng tình tương duyệt, dĩ nhiên là xứng đôi.” Giang Yên Hồng kéo tay của nàng qua, “Thế nào? Chờ một câu của cô, những chuyện khác liền giao cho ta.”

Qua nửa ngày, Lô Song Yến xấu hổ gật đầu.

Lúc này Mộ Thiên Ân mở cửa ra đại sảnh, nói: “Ta trở về.”

“Không tiễn.” Mộ Thiên Tú đi theo phía sau, hướng Lô Ba Dao chạy tới nói: “Giúp ta tiễn khách.”

“Lẽ mình năm mới nhớ về nhà một chuyến, miễn cho để cho người khác chê cười.”

“Cười thì cười, ta mới không cần trở về để cho người nhà khi dễ.”

“Sẽ không.”

Mộ Thiên Ân vút lại những lời này liền đầu cũng không quay lại mà thẳng bước đi, Lô Song Yến thì lễ cáo từ, Lỗ Ba Dao cùng đi ra ngoài tiễn khách.

Mộ Thiên Tú cảm thấy thật bất ngờ.

” Người khó chịu như vậy nhất thời nửa khắc cũng không thể thay đổi ngay, tóm lại, lần này hẳn chịu tin tưởng chàng là đủ rồi.”

Giang Yên Hồng cười hì hì nói: “Hiện tại ta có thần y diệu dược, cam đoan đem bệnh của hắn trị tốt, cho dù không thể hết toàn bộ, cũng sẽ khá đến tám phần, tâm bệnh đại bá khỏi rồi, mẹ chồng cũng tốt theo. Hì hì, ta thật là thông minh.”

“ Phu nhân thông minh , nhanh lên nói cho ta biết phương pháp bí mật gì vậy.” Ánh mắt hắn nhanh chóng đảo một vòng, thấy trong đình viện to như vậy chỉ có hai vợ chồng bọn họ, liền vươn tay nắm ở eo của nàng.

” Tướng công thông minh , người đoán thử xem.” Nàng tinh nghịch bắn cái trán của hắn.

“Không nói? Xem ta làm sao khảo vấn nàng” Mộ Thiên Tú một tay ôm lấy nàng, hướng nội viện đi nhanh đến.

“Này này này, chàng muốn đi đâu vậy?” Nàng ôm chặt cổ của hắn cho khỏi rơi xuống, lo lắng hơn là bị bắt gặp. “Đương nhiên là chỗ có thể hảo hảo khảo vấn nàng.”

Hắn ôm nàng lướt qua rừng mai vàng nở rộ, tiến vào sân thuộc về bọn họ , đóng cửa phòng.

*** Hoàn***

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tri-huyen-bi-ep-lay-chong>